SİMİRNA CİNAYETLERİ

"DÜELLO"

SUPHİ VARIM

dedalus

dedalus

Hiçbir iyiliğin değerini tam olarak bilemezsiniz...

© Dedalus Kitap - 2012

Yazar: Suphi Varım
Kitabın Adı: Simirna Cinayetleri; "Düello"

T.C. Kültür Bakanlığı
Sertifika No: 23858
Isbn: 978-605-4708-03-1

Dedalus kitap: on dört
Roman: üç polisiye: bir

Basım Tarihi: eylül iki bin on iki

Yayın Yönetmeni: Sedat Demir
Yayına Hazırlayan: Gamze Güller

Sayfa Düzeni: Sabahattin Kanaş
Kapak Tasarımı: Sercan Arslan
Düzelti: Merve Üney

Baskı-Cilt:
Şenyıldız Yay. Matbaacılık Ltd. Şti.
Topkapı / İstanbul
(Sertifika No: 11964)

dedalus

Alemdar Mah. Çatalçeşme Sk. Defne Han No: 27/28
Sultanahmet-İstanbul
Tel: +90 212 513 03 43 Fax: 0212 513 03 44
www.dedaluskitap.com

Suphi Varım

Simirna Cinayetleri

"Düello"

dedalus

Suphi Varım

1960 İzmir doğumlu yazar, ekonomi doktorudur ve daha önce yine bir polisiye romanı olan Thule Büyücüsü yayımlanmıştır.

Kabul Töreni
Tapınak Ocağı, Kudüs, 1133

Hugh Ector, tahta kapıyı açtı, bir mumun titrek ışığının aydınlattığı küçük odaya girdi. Duvarın kenarındaki sandalyede oturan orta boylu, kısa sarı saçlı delikanlı, onu görünce doğruldu ve heyecanla adamın yüzüne baktı.

Siyah saçları omuzlarına kadar dökülen, çenesi sakalla kaplı, iri yapılı Hugh, delikanlının yanma yaklaştı ve "hazırsan, başlayabiliriz," dedi. "Tanrı, yardımcın olsun..."

Delikanlı, gülümseyerek başını salladı ve ayağa kalktı. Siyah pelerinini ve belindeki kılıcı çıkarıp sandalyeye bıraktı. Gergin görünüyordu.

Birlikte odadan çıktılar, meşalelerin aydınlattığı taş duvarlı koridorda yürüdükten sonra geniş bir salona girdiler. Başlarını hafifçe eğerek içeridekileri selamladılar.

Salondaki şövalyeler, daire şeklinde sıralanmış sandalyelerde oturuyorlar ve kemerli kapının eşiğinde duranları dikkatle süzüyorlardı. Tavandaki avizeden ve duvarlara asılı şamdanlardan yayılan mum ışığı, taş duvarlarda şövalyelerin gölgelerini oluşturuyordu.

Salonun doğu tarafındaki kolçaklı, büyük tahta koltukta beyaz saçlı ve gri sakallı bir adam oturuyordu. O da diğerleri gibi beyaz kumaşın üzerine kırmızı haçın işlendiği uzun elbiseden giymişti. Elbisenin boyun kısmındaki ve bileklerindeki zırh parıldıyordu. Kucağında bir kılıç vardı.

Şövalye Ector, delikanlıyı salonun tam ortasında durdurdu, elini omzuna koydu ve "aday Henry Rowley'i Ruhanî Meclisimize tanıtırım," dedi. "Kendisi ruhen ve bedenen sağlıklıdır. Şövalye bir ailenin çocuğudur. Doğumu, resmî bir evlilik sonucunda gerçekleşmiştir. Bekârdır. Bir hanımefendiyle nişanlı olmadığı gibi kimseye evlilik sözü de vermemiştir. Herhangi bir tarikatla ilişkisi yoktur. Tarikatımıza giriş bağışını Kudüs Komutanı Hazinedar Kardeşe ödemiştir." Bunları söyledikten sonra sustu ve doğudaki koltuğunda oturan yerel komutana baktı.

Komutan John Duncan, salondaki şövalyelere döndü, "Henry Rowley'in adaylığına itirazı olan var mı?" diye sordu. "İtirazı olan varsa şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar sussun."

Adamın gür sesi salonda yankılandıktan sonra şövalyeler itirazları olmadığını söylediler.

Duncan, yeniden Hugh Ector'a döndü. "O halde, tarikatımıza katıldığı takdirde karşılaşacağı zorlukları bu adaya anlatın," dedi ve salondaki iki şövalyeye işaret etti.

Hugh ve Henry, arkalarından gelen iki şövalyeyle salonu terk ettiler ve az önce çıktıkları odaya girdiler. Henry yeniden sandalyeye oturdu. Diğerleri karşısında durdular.

Şövalyelerden birisi, "hayatın boyunca savaşacaksın," dedi, mavi gözlerini adayın yüzüne dikerek. "Sadece savaş alanlarındaki düşmanlara karşı değil, kendi içindeki düşmana karşı da savaşacaksın. En zor savaş budur. İyi ve olgun bir insan olacaksın."

Sözü diğer şövalye aldı:

"Dulların, kimsesizlerin, fakirlerin yardımına koşacaksın. Her ırktan ve dinden insana şefkatle yaklaşacaksın. Kılıcını iyilik ve adalet için kullanacaksın."

"Verdiğimiz eğitimin zorluklarına katlanacaksın," diye devam etti mavi gözlü şövalye. "Sadece savaş sanatını öğrenmek için değil, doğayı ve insanı öğrenmek için de çalışacaksın. Ruhen ve bedenen kendini geliştireceksin."

Konuşmaları Hugh tamamladı:

"Bu koşullar altında bir kez daha soruyorum... İnsanlığın kurtuluşu için bizimle birlikte yola çıkmak istiyor musun?"

Sesindeki heyecanı bastırmaya çalışarak "bütün kalbimle," dedi Henry.

"O halde burada düşüncelere dal ve bizi bekle," diye cevap verdi Hugh Ector ve diğerleriyle birlikte dışarı çıktı.

Salona yeniden girdiklerinde herkes, sessizlik içinde onları bekliyordu. İki şövalye yerlerine geçerken Hugh, yerel komutana döndü ve "aday yolumuzda ilerlemek istiyor," dedi.

Duncan gülümsedi. "Kardeşimizi duydunuz. Adayın kabulü için bir kez daha oylarınızı istiyorum," dedi gür sesiyle. Şövalyeler birlikte ellerini kaldırdıktan sonra yeniden Hugh'a döndü yerel komutan. "Adayı getirin kardeşim."

Şövalye dışarı çıktı ve çok geçmeden delikanlıyla birlikte geri döndü. Aday ellerini bitiştirerek ilerledi, komutanın önünde tek dizinin üzerine çöktü. O sırada vaiz şövalye ayağa kalktı, Tapınak Şövalyeliği ve tarikatın kuralları hakkında bilgi vermeye başladı. Konuşması bittikten sonra sordu:

"Tarikatımızın ve kendi ruhunun selameti için kişisel iradenden vazgeçmelisin. Buna uyacak mısın?"

"Bütün kalbimle uyacağım," dedi Henry Rowley. Ardından Hugh Ector'un işareti üzerine salonun ortasında duran yemin kürsüsününe yürüdü, sağ elini İncil'in üzerine koydu.

İki şövalye adayın arkasında kılıç çatarken diğer şövalyeler ayağa kalktılar. Vaiz şövalye, genç adayın karşısında durdu ve söylediklerini tekrarlamasını istedi yumuşak bir ses tonuyla

Henry Rowley, vaizin ağzından dökülen sözcükleri izleyerek itaat, erdenlik ve yoksulluk yeminine başladı. Tarikatı hiçbir zaman terk etmeyeceğini Tanrı, Meryem, Aziz Peter, Papa ve Tapınak Kardeşleri üzerine yemin ederek vurguladı. Tok sesindeki heyecan ve mutluluk belirgindi.

Hugh Ector yemini dinler ve delikanlının kararlılığını izlerken iki yıldır kendisinde bulunan emaneti artık gerçek sahibine verebileceğini düşünüyor ve içten içe seviniyordu. Yıllardır bekliyordu bu anın gelmesini.

Yeminden sonra John Duncan ayağa kalktı ve adayı omuzlarından kavrayarak "yeminine her zaman sadık ol Rowley Kardeş," dedi. Sonra bir şövalyenin uzattığı kırmızı haç işlemeli

beyaz pelerini yeni şövalyenin omuzlarına yerleştirdi, kılıcını beline taktı. Şövalyeler kısık sesle dua ediyorlardı o sırada.

Duncan duasını tamamladıktan sonra genç şövalyeyi öptü ve yerine geçti.

Törenden sonra Henry Rowley diğer şövalyeler tarafından kutlandı. Birlikte ziyafet sofrasının kurulduğu salona girdiler.

Haç şeklinde yerleştirilen masaların çevresine dizilen şövalyeler beyaz eldivenlerini giydiler, yerel komutanın talimatıyla ekmeklerini tuza banarak şaraplarını içtiler. Yemeklerinin gelmesini beklerlerken de aralarında sohbete daldılar.

Henry'nin yanında oturan Hugh şövalyelik, tarikat yaşamı, seferler ve delikanlının yükleneceği görevler hakkında soluk almadan konuşuyor, yeni şövalye onu dikkatle dinliyordu. Diğer şövalyeler de zaman zaman Hugh Ector'a eşlik ediyorlar, şövalyeliğin ne demek olduğunu anlatıyorlardı delikanlıya.

O sırada Hugh'un çocuk denecek yaştaki çırağı içeri girdi ve elindeki kılıcı adama uzattı. Şövalye, kılıcı aldı ve ayağa kalktı. Salondaki gürültü adamın gür sesiyle kesildi:

"Kardeşlerim... Bu akşam, aynı zamanda, bir emanetin gerçek sahibine teslim edileceği akşamdır." Şövalyeler, meraklı bakışlarını çevirince adam kılıcı havaya kaldırdı. "Bu kılıç Rowley Kardeşimizin ağabeyi Sör Oswald'a aittir."

Ağabeyinin adını duyan genç şövalye irkildi. Şaşkın bakışlarını yanındaki adamın ve kılıcın üzerinde dolaştırdı. İki yıl önce Akka'da Araplarla yapılan bir savaşta ölen ağabeyinin kılıcının bu şekilde karşısına çıkmasını hiç beklemiyordu.

Onun şaşkınlık içinde ayağa kalktığını ve kendisine yöneldiğini gören Hugh Ector kılıcı uzattı. "O savaşta ağabeyinle birlikteydik. Ölümcül darbelerle yere düşer düşmez kılıcını aldım ve kendi kılıcımla birlikte kullanarak düşmanın üzerine

yürüdüm. Kanlı bir savaştı ve çok zorlanıyorduk. Şövalyeler teker teker kırılıyorlardı. Ancak savaşı kazandık ve düşmanı geri püskürttük. Ağabeyini toprağa verdikten sonra her savaşta onun kılıcını da yanımda taşıdım. Sör Oswald'ın ruhunun benimle birlikte savaştığına inandım. Şimdi kılıcı sana veriyor ve sana da zaferler getirmesini Tanrı'dan diliyorum."

Henry, eğilerek kılıcı şövalyeden aldı ve kundaktaki bir bebeği kucaklar gibi iki eliyle tuttu. "Ailemizin onuru olan bu kılıcı her zaman yanımda taşıyacağım," dedi hüzünlü bir sesle. "Ailemizde benden sonra gelecek olanların da bu kılıcı korumaları için elimden geleni yapacağım."

"Buna inanıyorum," dedi Hugh ve delikanlıyı içtenlikle kucakladı.

Şövalyeler de duygulanmışlardı. İçlerinden birisi "büyük üstadımıza, komutanımıza ve Sör Oswald'a içelim!" diye haykırdı. Diğerleri karşılık verdiler ve şarap kupaları kalktı.

Hizmetçilerin tepsiler içindeki kızarmış oğlak etini getirmeleriyle birlikte salondaki gürültü daha da arttı.

Hugh Ector, Henry'nin katılacağı savaşlardan sağ çıkmasını, yaşlılık günlerini görmesini ve kılıcı ailesinin diğer bireylerine huzur içinde teslim etmesini diliyordu o sırada. Delikanlı, yemini gereği hiçbir zaman evlenemeyecekti. Yine de genç şövalyenin ailesinde emaneti koruyacak birilerinin mutlaka bulunacağını düşündü Hugh.

İzmir, 1890

1

Yıldız İstihbarat Teşkilatı'nın serhafiyelerinden Rıza Kerim, Sarı Kışla'dan çıktı, avludaki çeşmeli havuzun çevresinde biriken askerlerin arasından geçti ve Rıhtım Caddesi'ne doğru yürümeye başladı.

Öğlen olmasına rağmen güneş görünmüyordu gökyüzünde ve mart soğuğu İzmir'i sarmıştı. Dış limanda demir atan gemiler, gri dalgaların etkisiyle sulara batıp çıkıyorlar; kıyıya bağlanmış kayıklar dalgaların arasında görünüp kayboluyorlardı. Sandallarında ağlarını onaran balıkçılar, açıkta demirleyen gemilerden mal ve yolcu getiren kayıkçılar, üzerlerini yıkayan dalgalara küfürle karşılık veriyorlardı.

Paltolu, redingotlu, fesli, sarıklı ve şapkalı erkekler hızlı adımlarla yürüyorlar, rıhtıma yanaşan gemileri meraklı bakışlarla izliyorlardı. Tüccarlar ve şirketlerin kâtipleri, kıyıya

çıkan kaptanlardan evrak alıyorlar; sarıklı ve şalvarlı hamallar, yüklendikleri çuvalları at arabalarına taşıyorlardı. Uzun etekli, mantolu ve pelerinli kadınlar, giysilerin sergilendiği vitrinlere bakıyor, bir yandan da rüzgâra kapılıp uçmaması için süslü şapkalarını eldivenli elleriyle bastırıyorlardı.

Binalara asılı Osmanlı, İngiliz, İtalyan, Fransız ve Yunan bayrakları, çeşitli şirketlerin flamaları, rüzgârın altında parçalanacakmış gibi dalgalanıyordu. Farklı dillerdeki yazıları ve rengârenk armaları taşıyan tabelalar, düşecekmiş gibi sallanıyordu. Martıların çığlıkları, at arabalarının tekerlek seslerine, katırların ve atların kişnemelerine karışıyordu.

Rıza Kerim, fesini kalın parmaklarıyla kavradı, sahilde bir süre duraklayıp gemilerin bayraklarına ve isimlerine baktı. Limanda bekleyenler arasında şüphe çekici bir kimse olup olmadığını görmek için bakışlarını kalabalığın arasında dolaştırdı. Şüpheliler listesinde olan birini görmeyince de yoluna devam etti.

Adam iki yıldır İzmir'deydi. Namazgâh'ta bir evde tek başına yaşıyordu. Bütün gününü Genç Türk olduğundan şüphelendiği memurları, öğretmenleri ve gözünün tutmadığı Frenkleri izlemekle geçiriyordu. O gün de Yahudilere ait iki matbaayı gözetlemiş, Saint-Joseph okulu öğretmenlerinden Frer Percival Bernard'ı Bella Vista Mahallesi'ndeki evine kadar takip etmişti. Aslına o gün American Board'dan misyoner Ernest Malcolm'ı da izlemeyi düşünmüş, ancak adamı her zaman gittiği yerlerde bulamayınca beklemekten sıkılmıştı. Cuma namazı vakti de gelmişti o sırada zaten. Namazını çarşıdaki Şadırvan Camisi'nde kıldıktan sonra arkadaşı Kolağası Tevfik Bey'le Sarı Kışla'da kahve içip sohbet etmeye karar vermişti. Sık sık yapardı bunu. Çünkü arkadaşı,

Frenklerin arasında dolaşır, onların gittiği eğlence yerlerine uğrardı. Böylece kulak misafiri olduğu konuları ona anlatırdı.

Serhafiye gümrük binasının önündeki kalabalığın arasında durdu, atlı tramvayın hareket etmesini bekledikten sonra caddenin karşısına geçti. Bir süre daha yürüdükten sonra kapısında Fransızca 'Apolinas Kitabevi' yazan dükkândan içeri girdi.

Kitabevinin sahibi Kosta Mihalidis raflara kitap yerleştiriyor ve küçük çırağına emirler yağdırıyordu o sırada.

Rıza Kerim soğuktan üşüyen ellerini ovuştururken "hayırlı işler Kosta Efendi," dedi. "Allah'ın selamı üzerine olsun."

Kosta, karşısında duran orta boylu, kalın bıyıklı, fesinin altından gür siyah saçları taşan, paltolu ve kravatlı adamı görünce "amin, amin Rıza Efendi," dedi bozuk bir Osmanlıcayla.

"Herhâlde siparişim gelmiştir," dedi Rıza Kerim. Bir yandan da bakışlarını kitap dolu raflarda gezdiriyor, masanın üzerine yığılmış gazete ve dergilere bakıyordu.

Şişman, iri göbekli ve dazlak kafalı Rum, "elbette, elbette beyim," dedi gülümseyerek. "Karım dün gece gelen gemiyle İngiltere'den döndü ve emrettiğiniz üzere siparişinizi getirdi." Bunları söyledikten sonra tezgâhın altına eğildi ve ciltli bir kitabı çıkarıp serhafiyeye uzattı.

Rıza Kerim kitabın kapağına bakarken "borcum ne kadar?" diye sordu.

"Aman efendim, borç ne demek?" dedi Kosta, eliyle siyah papyonuyla oynarken. "Benim size hediyem olsun."

Serhafiye cebindeki keseden birkaç gümüş kuruş çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Sonra kitapçının kulağının dibine kadar yaklaştı. "Kosta Efendi, bu kitapları aldığımı kimse duymamalı. Anlaştık değil mi?"

"Zatıâliniz de iyi bilirsiniz ki ağzım çok sıkıdır. Birileri duyarsa benim de başım derde girer." Yüzünde kurmaz bir ifade vardı bunları söylerken.

Rıza Kerim kitapçının yanağını okşadı ve "aferin sana," dedi gülümseyerek. Kosta'nın cevap vermesine fırsat bırakmadan da kitabı paltosunun içine sakladı ve dükkândan ayrıldı.

Kosta Mihalidis adamın arkasından bakarken dükkânın üst katındaki kapının açılıp kapandığını duydu. Merdivenler gıcırdarken camekânın yanından ayrılıp dükkânın arka tarafındaki kapıyı açtı.

Yeşil gözleri şişmiş, solgun yüzünde uykusuzluğun ve yorgunluğun izleri okunan kadın, Kosta'nın yanından geçerken "yine o adam geldi değil mi?" diye sordu ve sandalyelerden birine oturdu. Üzerinde sabahlık vardı.

"On günden beri ortalıkta görünmüyordu," dedi Kosta, karısı Diana'ya. "Senin döndüğünü öğrenmiş olmalı."

İnce vücutlu, sarı, kıvırcık saçlı ve kırklarında gösteren kadın, "sakın hafiye olmasın bu adam..." dedi gözlerini iri iri açarak endişeli bir ses tonuyla.

"Ne bileyim ben kuzum. Askerlikten ayrıldığını söylemişti bana." Aldırmaz bir tavırla konuşmuştu.

Diana Mihalidis kolunu sandalyenin kolçağına dayayarak kocasına döndü. "Silahlar hakkındaki İngilizce bir kitapla ne işi ola ki? İngilizce biliyor muymuş?"

Elli yaşındaki kitapçı karısının yanına yaklaştı ve fısıldadı:

"Canım, askerlik yapmış adam, silahlarla ilgili kitap isteyecek elbette. Düşündüğün gibi hafiye ise yeni silahları tanımak da istiyordur. İngilizce konusuna gelince... Adamın babası subaymış. Kırım Savaşı sırasında Konstantinopolis'e

gelen İngilizlerle içli dışlıymış. Oğluna İngilizce dersleri aldırtmış. Böyle anlatınıştı bana."

"Peki, aranızda İngilizce konuştunuz mu hiç?"

"Konuştuk tabii ya. Hatta senin İngiliz asıllı olduğunu bile söyledim. Oldukça iyi konuşuyor İngilizceyi."

"Sakın bunlardan kimseye söz etme Kosta. Yerin kulağı var derler."

"Elbette canım. İstibdat idaresi tepemize binmişken dikkatli olmak lazım..."

Elleriyle başını kavrayarak ayağa kalktı kadın. "Neyse, kimse kim... Uğraşmaya değmez. Başım çatlayacak gibi. Yolculuk yedi bitirdi beni. Gidip biraz daha yatayım. Kendimi bir an önce toparlamalıyım. Williams'ların davetinde hayalet gibi dolaşmak istemem." Elleri belinde, sallanarak kapıya doğru yürüdü.

Kapı kapanıp merdivenler yeniden gıcırdarken kitapların başına döndü Kosta. Bir yandan da Rıza Kerim'in hafiye olup olmadığını düşünüyordu.

*

Troyer model siyah fayton, Ayia Katerina Mahallesi'ndeki iki katlı, beyaz badanalı, cumbalı evin önünde durdu. Uzun boylu, atletik yapılı, siyah saçlı genç bir adam arabadan indi ve kapının tokmağını sertçe vurdu. Üst kattaki panjurlardan biri açıldı, bir genç kızın başı görünüp kayboldu. Bir süre sonra üzerindeki vitrayda renkli melek resimleri olan kapı açıldı ve Anna Irene Durand kapıda göründü.

Genç kız ve erkek birbirlerine sarıldıktan sonra arabaya bindiler.

Ronald Morgan arabacıya "Belle Vue'da biraz dolaşalım," dedi. "Kordon sefasını özledim."

"Bu havada orada ne işimiz var?" diye itiraz etti, uzun siyah saçlı, iri siyah gözlü esmer kız. Siyah mantosunun dik yakasını boğazına kadar iliklemiş, başını ve omzunu yün şalla örtmüştü.

"Bir haftadır kâğıtlara ve kitaplara gömülmüş halde yaşıyorum," dedi Ronald mavi gözlerini yanındakine çevirerek. "Biraz temiz hava almam gerek. Tütün dumanından başka bir şey solumadım kaç gündür."

Arabacı kırbacını şaklatır ve araba hareketlenirken Anna, "Simirna sosyetesini de özlemişsindir sen," dedi gülümseyerek.

Bir kahkaha attı genç adam ve kızın elini tuttu.

Ronald Morgan otuz yaşındaydı ve dört yıldır Frenk Mahallesi'ndeki evinde yaşıyordu. Cambridge Üniversitesi'nde arkeoloji eğitimi aldığı yıllarda Ege'deki antik uygarlıkların ne kadar büyüleyici olduğunu duymuş ve okulunu bitirir bitirmez bir gemiye binerek efsaneler dünyasına doğru yelken açmıştı. Haçlı Seferlerine katılan şövalyelerin günlüklerinden, coğrafyacıların, arkeologların ve gezginlerin ciltler dolusu kitaplarından okuduklarını kendi gözleriyle görmüş, bindiği geminin demir attığı İzmir'e ise hayran olmuştu. İngiltere'ye döndükten sonra bile şehir aklımdan çıkmamıştı. Bir akşam Londra'daki evinde Herodot'un tarihine göz gezdirirken İzmir'de yaşamaya karar vermişti ansızın. Hayatını eski uygarlıkları incelemeye adamayı, kitaplar ve makaleler yazmayı ve o bölgedeki gizemleri gün ışığına çıkarmayı tasarlamıştı.

Ronald'ın pamuk ve tekstil yatırımcısı babası ve işleri yöneten iki ağabeyi, onun bu düşüncesine başlangıçta karşı çıkmışlardı. Yine de onu parasız bırakmamışlar, genç adam

İzmir'e yerleştikten sonra düzenli bir şekilde para göndermişlerdi ona. Ronald kentteki düzenini kuruncaya kadar bu durumu kabullenmiş, ancak yazdığı kitapların ve makalelerin para getirmeye başlaması üzerine babasından ve ağabeylerinden artık para göndermeyi kesmelerini istemişti. Aile de küçük kardeşin başarılarından memnun bir şekilde isteğini yerine getirmişti.

Belle Vue'ya ulaşıp bir süre kordon yolunda dolaştıktan sonra "Café de Paris'de kahve içelim mi?" diye sordu Ronald.

"Kahve içmek mi yoksa içeride kimlerin olduğuna bakmak mı istiyorsun?"

"Canım, içeridekilerden bana ne. Hem kahve içmek hem de seninle biraz konuşmak istiyorum." Café de Paris'nin önünde durmasını istedi arabacıdan.

Faytondan önce Ronald indi ve Anna'yı elinden tutarak inmesine yardım etti. Café de Paris'nin üzerinde yıldız deseni olan yaldız işlemeli cam kapısından içeri girdiler ve kalabalığa karıştılar. Şık giyimli erkekler ve kadınlar, kahve ve içkilerini yudumluyor, pastalarını yiyor ve sohbet ediyorlardı. Pipo ve puro dumanı her yanı kaplamıştı ve göz gözü görmüyordu. Spectatuer Oriental ve Amaltheia gazetelerini okuyan birkaç kişi, haberleri kendi aralarında yüksek sesle yorumluyorlardı.

Siyah ceketli ve papyonlu bir garson, Anna ve Ronald'ı kafenin arka tarafında bir yere oturttu, siparişlerini sordu. Sütlü kahve istediler.

Ronald'ın gülümseyerek çevreye baktığını fark eden Anna, "keyfin yerine geldi, bakıyorum," dedi kinayeli bir sesle. "Artık sağı solu incelemeyi bırak da bir haftadır neler yaptığını anlat."

Cebinden piposunu ve tütün kesesini çıkardı Ronald. Yaktıktan sonra konuşmaya başladı:

"Biliyorsun, İngiltere'de National Geographic Society adlı bir kurum var. Cambridge'deki profesörlerimden birisi bana bir mektup yazdı ve çalışmalarımla katkıda bulunup bulunamayacağımı sordu. Ben de cevabımı yazmadan önce ne yapabilirim diye araştırıyordum."

"Çok sevindim!" diye heyecanla bağırdı Anna. "Sirnirna'nın tarihi hakkında yazacak o kadar çok konu var ki..."

"Sık sık seyahat etmem gerekecek. Üstelik birkaç hafta sonra Londra'dan buraya gelecek bir arkeolog arkadaşım var. Onunla da ilgilenmek zorundayım. Efesus hakkında bir araştırma yapmak istiyormuş."

Garson porselen fincanlardaki kahvelerini ve bisküvilerini getirmişti o sırada. Anna, kahvesinden bir yudum alırken "anlaşıldı, oldukça yoğun günler geçireceksin," dedi. Derin derin iç çekmişti konuşurken.

Devam etti arkeolog:

"Başka konuklarım da var. Annem ve kız kardeşim gelecek ay burada olacaklar."

"Onlar niçin gelecekler?"

"Seni görmek için," dedi Ronald ve kızın elini tuttu.

"Beni görmek için mi? Nereden çıktı şimdi bu?"

Esmer kızın elini sıktı Ronald. "Canım, nikâhımızdan önce seni görmek istemeleri en doğal hakları. Niçin şaşırdın?"

Bir kahkaha savurdu Anna ve "demek evleniyoruz artık," dedi keyifli bir sesle. Gözlerini nişanlısına dikmişti ve gülümsüyordu. "Ümidimi kesmiştim doğrusu."

Genç kadına sarılıp kendime doğru çekti Ronald. "Seni çok seviyorum."

"Ben de öyle," dedi diğeri ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu.

Anna Irene Durand yirmi yaşındaydı. Annesi Ermeni, doktor babası ise Fransız'dı. Karı koca geçen yıl tekneyle Sakız Adası'na giderken fırtınaya yakalanmış, bir daha geri dönmemişlerdi. Cesetleri bile bulunamamıştı. Onların yokluğunun yarattığı elemi uzun süre üzerinden atamamıştı kız. Şimdi ailesinden kalan evde tek başına yaşıyor, geçimini Frenk Mahallesi Kız Okulu'nda öğretmenlik yaparak sağlıyordu. Aynı zamanda iyi bir ressamdı. Ronald'ın yazdığı kitaplarda ve makalelerde adı geçen tarihî yerleri o resmediyordu. Tarihî mekânları kâğıt üzerine aktarmakta üstüne yoktu. Dame de Sion Kız Okulu'nda açtığı bir resim sergisinde tanışmıştı tarihçiyle. Annesiyle babasının hayatta olduklarından ümidini tamamen kesmişti o sırada ve acıların unutmak için kendini resim yapmaya vermişti. Sergideki karşılaşmalarında Ronald ona kitaplarını ve makalelerini resimlemesini önermiş, o da bir süre düşündükten sonra kabul etmişti. Smyrna-Aidin Ottoman Railway şirketinin treniyle kentin çevresindeki tarihî yerleri gezerken birbirlerinden gittikçe hoşlanmışlar ve sonunda genç adam, aşkını ilan etmişti ona. O da kabul etmişti ömür boyu birlikte olma teklifini. Bu olaydan birkaç gün sonra Ronald, bir İngiliz arkeoloji heyetine katılmak üzere Mısır'a gitmişti. İki ay sonra geri döndüğünde Kahire'den aldığı gümüş yüzüklerden birini Anna'nın parmağına takmıştı. Diğer yüzüğü de Anna takmıştı sevgilisinin parmağına. Böylece genç kızın parmağındaki İsis, genç adamın parmağındaki Osiris desenli iki yüzük, aşklarının simgesi olmuştu. Altı aydan beri parmaklarındaydı o yüzükler.

"Annen ve kız kardeşinle tanışmaktan ben de mutluluk duyarım," dedi Anna.

Ronald bir şey söylemek üzereydi ki tanıdık bir ses kulağının dibinde çınladı:

"Anna! Ronald!"

Ronald arkasını dönünce Emma Williams'la karşılaştı. Emma, şişman, yuvarlak yüzlü ve kızıl saçlı bir kadındı. Lacivert bir manto giymiş ve kırmızı şeritli beyaz bir şapka takmıştı. Hemen arkasında elindeki bastona yaslanmış bir şekilde kocası Charles Williams duruyordu.

"Tam buradan çıkmak üzereydik ki sizi fark ettik," dedi Charles. Siyah pos bıyıklarıyla oynuyordu konuşurken. Şişman biriydi ve redingotundan taşıyordu iri göbeği.

"Keşke daha önce görseydik," diyerek kocasının sözünü kesti kadın. "Sizinle de iki çift söz ederdik."

"Lütfen oturun," dedi Ronald, ayağa kalkıp Emma'nın elini öptükten sonra.

"Trene yetişmemiz gerek," dedi Emma. "Nasılsa yarın akşam görüşeceğiz. Partimize geleceksiniz, değil mi?"

"Elbette... Anna ve ben sizinle birlikte olmaktan her zaman mutluluk duyarız."

Emma, Anna'ya doğru eğildi. "Dün akşam Charles çalışma odasına kapandı ve şöminenin önündeki koltukları Jane'le bana bıraktı. Uzun uzun senden söz ettik. En kısa zamanda görüşmek istiyor seninle."

"Yarın akşam onunla özel olarak sohbet edeceğim," diye cevap verdi genç kız. "Ben de çok severim onu."

Emma, Ronald'ın boşalttığı sandalyeye ilişti ve Anna'nın elini tuttu. "Bizimle birlikte şimdi Bugia'ya gelsen ve gece

bizde kalsan... Jane'in dertleşecek birisine çok ihtiyacı var." Bakışları hüzünlüydü.

"Bilmem ki nasıl olur?" diye mırıldandı Anna ve Ronald'a baktı.

Charles karısının kolundan tutarak, "Emma, tatlım, gençlerin gidecekleri başka bir yer vardır belki," dedi sert bir ses tonuyla. "Nasılsa yarın akşam görüşecekler."

"Hayır, hayır Sör Williams..." dedi Anna ve nişanlısına döndü. "Bir programımız yok, değil mi?"

Ronald başını iki yana salladı. "Bir yere uğramam gerek. Sonra da James Brooke'la buluşacağım."

"Gördünüz mü bir sorun yok," diyerek ayağa kalktı Anna. "Ancak önce evime uğramamız gerekiyor. Geceliğimi, elbiselerimi ve makyaj takımımı almalıyım."

"Ben de sizinle çıkayım," dedi Ronald ve hesabı ödemek için garsonu çağırdı.

Charles ve Emma, masaların arasından geçerek ve tanıdıklarına selam vererek kapıya doğru ilerlerken Anna, Ronald'ın kulağına fısıldadı:

"Kızları Jane bunalımlı birisidir biliyorsun. Gidip bir bakayım da kafasını şimdi nelere takmış, öğreneyim."

"Zaten gideceğim yere senin gelmeni istemiyorum." Kurnaz bir yüz ifadesiyle gülümsüyordu.

Anna adamın koluna girdi ve "davette takınam için bana bir şey mi alacaksın yoksa?" diye sordu gülümseyerek. "Ama bu akşam kardeşlerinle de buluşman gerekiyor galiba..."

Bir kahkaha attı Ronald. "Bunları düşünme ve Jane Christie'nin dertleriyle uğraş sen. Yalnız dikkat et de kadının ruhlar hakkındaki düşüncelerinin etkisinde kalma."

Bir kahkaha da Anna savurdu ve kıkırdayarak adama yaslandı.

*

Yaşlı adam, önce tel çerçeveli gözlüklerini sonra büyütecini bir kumaş parçasıyla sildi, masada duran parayı parmakları arasında dikkatle tutup incelemeye başladı. Küçük yuvarlak metalin yedi yüz yıldan daha eski olduğunu tahmin etti ve parayı ona getiren adama ne kadar ödemesi gerektiğini düşündü. Elbette dükkânına gelecek bir koleksiyoncudan ne kadar isteyeceğini de hesaplaması gerekiyordu.

Masadan kalktı, altın ve gümüşle dolu tezgâhın yanından geçti ve tahta dolaptan bir kâğıt tomarı çıkardı. Kâğıtlarda şimdiye kadar sattığı eski paraların türleri ve fiyatları yazılıydı. Sararmış ve yıpranmış kâğıtlara göz gezdirirken kapı açıldı. Gözlüklerini çıkarıp üzerinde koruyucu tılsım mezuzanın asılı olduğu kapıya baktı. Beyaz saçlı, kahverengi gözlü, seyrek sakallı ve soluk yüzü kırışıklarla doluydu.

"Merhaba Samuel Usta," dedi Ronald ve elini adama doğru uzattı. İbranice konuşmuştu.

"Sevgili dostum, bu ne güzel sürpriz..." dedi Samuel Şaul ve genç adamın elini kemikli parmaklarıyla sıktı. Yüzünde içten bir gülümseme vardı.

"İşleriniz nasıl gidiyor?" Tahta sandalyelerden birini çekerek oturdu.

"Halimden memnunum. Paraların ve mücevherlerin arasında sıkıntılarımı atmaya uğraşıyorum."

Sarraf ve kuyumcu ustası Samuel, kentin en iyi sanatkârlarındandı. Sadece bu işlerle uğraşmaz, değerli tablo ve gravür ticareti

de yapardı. Karısı Ester iki ay önce ölmüştü. O günden beri toparlayamamıştı kendini.

Ronald yelek cebinden köstekli saatini çıkarıp baktıktan sonra "Şabat'a fazla kalmadı," dedi. "Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim ve ne istediğimi hemen söyleyeyim."

"Buyurun, nedir arzunuz?"

Araştırmacı, gözlerini tezgâhta ve raflarda dolaştırırken "yarın akşam Williams'ların vereceği davete Anna'yla birlikte gideceğiz," dedi. "Onun için bir gerdanlık istiyorum."

Yahudi gülümsedi. "O halde aşkınıza uygun bir şey olmalı."

"Beni en iyi sen anlarsın Usta. Ester'i ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Yaşlı adamın gülümseyen yüzünde bir hüzün belirdi ansızın. "Ah, ah! Ester'im..." diye mırıldandı; rafların ve tezgâhın çevresinde dolaşmaya başladı. "Hayat ne kadar acımasız..."

Ronald da yerinden kalktı ve adamın peşine takıldı. O sırada masanın üzerinde duran bir gerdanlık ilişti gözüne. Üzerinde yılan şeklinde S harfi vardı ve zinciri de yılan gibiydi.

"Çok güzel bir parça," dedi genç adam ve gerdanlığı eline aldı.

"Ne yazık ki sahibi var. Bir müşterimin özel siparişi..."

Gerdanlığı yerine bıraktı Ronald ve yaşlı Yahudiyi izlemeye devam etti. Bir yandan da eski paralara, yüzüklere, gerdanlıklara, gravürlere bakıyordu ilgiyle. "Bir hazine var burada," diye mırıldandı.

"Gerçek hazine, insanın âşık olduğu kadındır. Toprağın altına girdikten sonra da hâlâ onu sevmeye devam ediyorsan başka hazine aramana gerek yoktur."

"Anna da benim hazinem."

"Bir an önce evlenin dostum. Evlilik kutsaldır. Kadını da erkeği de yeniden doğurur ve olgunlaştırır," dedi Samuel ve raftan çektiği bir gerdanlığı Ronald'a uzattı. "İşte aşkın için kutsal bir parça."

Ronald gerdanlığı aldı ve dikkatle incelemeye koyuldu. Gümüşün üzerine bir akarsu ve başak motifi işlenmişti. Çevresinde küçük zümrüt parçacıkları vardı. Gerdanlığın zinciri de akarsu ve başak şeklinde tasarımlanmıştı.

"Çok güzel... Muhteşem bir parça..."

"Benim eserim," diye cevap verdi diğeri. Ronald'ın arkasına geçmiş, gerdanlığa bakıyordu.

"Anna'ya çok yakışacak." Gözleri gerdanlıktaydı hâlâ.

Kuyum ustası başka şeyler aranırken buna gerek olmadığını ve elindeki gerdanlığı alacağını söyledi Ronald.

Genç adam aldığı hediyenin parasını ödedikten sonra Havra Sokağı'ndaki dükkândan çıktı. Yeniden köstekli saatine baktı, soğuktan korunmak için redingotunun yakalarını kaldırdı ve kendisini bekleyen arabaya doğru yürüdü. Bir yandan da Anna'nın gerdanlığı görünce nasıl mutlu olacağını düşünüyor ve hediyeyi vereceği anın bir an önce gelmesini diliyordu.

Ronald kısa bir yolculuktan sonra Kosta Mihalidis'in kitapçı dükkânına vardı. O sırada hava kararmış, sokaktaki hava gazı lambaları yanmıştı.

Genç adam insanın içini titreten ayazdan kurtulmak isteyerek kendini dükkândan içeri attı ve sıcaklığın bedenini sarması için ellerini ovuşturarak bir süre bekledi.

"Oo, Sör Morgan!" dedi Kosta onu görür görmez. "İşte en sadık müşterim geldi. Geçin, oturun şöyle."

Ronald redingotunun düğmelerini açarak sandalyelerden birine otururken Percival Bernard'ın da orada olduğunu fark etti. Kır saçlı, ince yapılı adam kitap dolu rafların arasında dolaşıyordu.

Kosta'ya bakıp "asıl yağlı müşterin buradaymış," dedi Ronald ve yanına gelen yakışıklı adamın elini sıktı.

Saint-Joseph'de tarih öğretmenliği yapan Fransız, "tarih kitaplarına bakıyordum," dedi ve Ronald'ın yanına oturdu.

"Yarın sabah Londra'da bir kitabevine mektup yazıp bazı tarih ve arkeoloji kitapları isteyeceğim," dedi Ronald. "Eğer istediğiniz kitap varsa bana bildirin Frer Bernard." Düzgün bir Fransızcayla konuşmuştu.

Yüzünü asarak söze karıştı Kosta Mihalidis:

"Kuzum, ne gerek var oraya buraya mektup yazmaya? Bana söyleyin ne isterseniz getiririm ben. Avrupa'da ne kadar yayınevi varsa hepsinin temsilcisiyim."

"Yahu Kosta, sende romandan, sanat ve gezi kitabından başka bir şey yok ki..." dedi Percival. Elli yaşındaydı ama daha genç gösteriyordu.

"Efendim, yeter ki siz isteyin... Neyi arzu ederseniz bulur, getiririm ben. Simirna'da dış bağlantıları benden fazla olan kitapçı bulamazsınız."

"Kosta, yine niçin sızlanıp duruyorsun?" diye seslendi o sırada yukarı kattan aşağı inen Diana Mihalidis. Üzerinde beyaz bir tuvalet vardı. Elbisenin göğüs kısmı açıktı ve geniş yakasının çevresi dantel işliydi.

Ronald ve Percival kalkıp kadının elini öptüler.

"Bu beyler İngiltere'den kitap getirtmekten söz ediyorlar," dedi Rum. "Herkes böyle yaparsa bu elbisenin parasını nasıl öderim ben?"

Diana diğerlerine döndü. "Ee, beyler... Tuvaletimi nasıl buldunuz?"

"Williams'lann daveti için diktirdiniz herhâlde." dedi Ronald.

Percival Bernard da atıldı:

"Madam, sanki Fransa saraylarından gelmişsiniz ve Simirna'yı ışığa boğuyorsunuz."

Ronald yüzünü astı. "Daha doğrusu, Kraliçe Victoria'nın mahiyetindeki saygıdeğer leydiler gibisiniz."

Frer Bernard ağzını açmak üzereydi ki Kosta araya girdi:

"Tamam, tamam beyler... Saray sohbetini bırakalım. Afrodit gibidir benim sevgili karım."

"Senden korkulur," dedi Diana ve bir kahkaha attı.

"Neyse, geliş nedenimi söyleyeyim," dedi Ronald ve kitapçıya baktı. "Charles Williams'a götürmek için koleksiyon değeri yüksek bir kitap almak istiyorum."

"Elbette beyim," dedi Kosta ve dükkânın arka tarafına doğru yürüdü.

Diana, Percival'in kulağına birşeyler fısıldıyordu o sırada. Ronald'ın kulağına Anna'nın adı çalındı ve genç adam nişanlısıyla kendisinden söz edildiğini anladı.

Kosta, dolabı açıp büyük bir kitap çıkardı, raftaki bezi alıp kitabın tozunu sildi.

"Ne hakkında bu kitap?" diye sordu araştırmacı.

Kosta parmaklarını kitabın siyah deri cildi ve pirinçle işlenmiş sarı harfli Latince başlığı üzerinde dolaştırdı. "Adı belli

olmayan bir keşişin Ortaçağ Avrupası'ndaki manastır yaşamını anlatan bir kitabı. İçinde gravürler de var."

Ronald kitabı açtı, dikkatlice sayfaları çevirerek Gotik tarz yazılara ve resimlere baktı. "Muhteşem," dedi kendi kendine mırıldanarak.

"Elbette..." diye karşılık verdi kitapçı. "1445 yılında kaleme alınmış. Eğer almak istersen..."

Adamın sözünü heyecanla kesti diğeri:

"Alıyorum bunu. Ancak yarın sabah uğrayacağım."

Kosta kitabı başka bir dolaba yerleştirdi ve genç adamla pazarlığa başladı. O sırada Diana'nın sesi yankılandı:

"Anna da gelecek değil mi yarın akşam?"

"Tabii ki..." diye karşılık verdi genç adam. "Ne de olsa nişanlıyız biz. Yakında evleneceğiz."

"Evlilik tarihini belirlediniz mi?" diye sordu kadın daha yüksek bir ses tonuyla. "Hangi kilisede evleneceksiniz?"

"Diana, tatlım, bırak şimdi bunları. Hesap yapıyoruz burada," diyerek kadını susturmaya çalıştı kocası.

"Merak etmeyin Madam," dedi Ronald zorla gülümsemeye çalışarak. "İlk önce size haber vereceğim."

Ronald'ın sesindeki alayı fark edemeyen kadın devam etti:

"Çok iyi tanıdığım Rum bir terzi var. Gelinliği ona diktirirseniz çok memnun kalırsınız. Anna bu konuda önce benimle konuşsun."

"Yarın akşam siz de söyleyebilirsiniz ona." Kapının tokmağına uzandı sonra.

Ronald kapıyı açınca köşeli yüzlü, siyah sakalı çenesinin altında bir şerit gibi duran uzun boylu birine çarptı. "Kusura

bakmayın Yanis. Fark edemedim sizi," dedi ve girmesi için adama yol verdi.

"Önemli değil efendim," dedi diğeri ve Kosta'nın yanına yaklaştı.

Ronald içeridekilere veda etti. Diana'nın gelinlik ve nikâh töreni hakkında art arda gelen önerileri arasında kendisini sokağa zorlukla attı. Bir kez daha saatine baktı ve adımlarını sıklaştırdı.

Genç adam yeniden Café de Paris'ye geldiğinde James Brooke'u kendisini beklerken buldu. Kızıl saçlı, yüzü çille kaplı adamın durmadan saatine baktığını görünce beklemekten sıkıldığını anladı ve gülerek omzuna vurdu. "Beklettiğim için kusura bakma James."

"Önemli değil," dedi diğeri. "Gazeteye bakıyordum."

Ronald oturdu, garsondan kahve ve konyak getirmesini istedi. Sonra da gözlerini London and Lane Sigorta Şirketinde çalışan arkadaşına çevirdi. "Ashley nasıl?"

"Anthony'nin gelmesini bekliyor dört gözle. Gemi yarın öğleden sonra limanda olacak."

Ashley, James'in kız kardeşiydi ve Williams'ların oğlu Anthony'le nişanlıydı.

"Delikanlı döndüğüne göre nikâh tarihini belirlersiniz artık."

"Annemle babamın York'tan gelmeleri gerekecek," dedi James.

Genç sigortacı, on dokuz yaşındaki kız kardeşiyle birlikte yaşıyordu. Ashley bir yaz tatilinde kente gelmişti. Onu getiren geminin ikinci kaptanıydı Anthony Williams. Yolculuk boyunca arkadaşlıklarını ilerletmişler ve gemi limana demirleyince bir kez daha görüşmek üzere sözleşmişlerdi.

Neredeyse her gün gerçekleşen görüşmelerinde aşkın alevi ikisini de sarmıştı. Genç kız, İngiltere'ye dönüş zamanı geldiğinde yine Anthony'nin gemisini seçmişti. Liverpool'dan sonra York'a birlikte gitmişler ve Anthony, kızın ailesiyle tanışmıştı. O buluşmada da nişanlanmışlardı. Genç kız geçen sene yeniden Simirna'ya gelmiş ve ağabeyinin yanına yerleşmişti. James uzun uzun anlatmıştı bunları Ronald'a.

Garson, Ronald'ın siparişlerini getirdi ve masaya bıraktı.

Konyağını yudumlarken genç adamın gözü, James'in önünde duran Spectatuer Oriental gazetesine takıldı. "Bir cinayet haberi var galiba," dedi kendi kendine konuşurcasına ve gazeteye uzandı.

"Konstantinopolis'de geçen ay işlenen esrarengiz cinayeti hatırlarsın. Denizden çıkarılan cesedin kime ait olduğu belirlenememişti bir türlü. Sonunda kimliği ortaya çıkarılmış. Mauser silah şirketinin temsilcisiymiş."

Ronald, habere göz attıktan sonra konyağını ve kahvesini yudumladı. "Anımsayabildiğim kadarıyla, Osmanlı-Rus Savaşından sonra Sultan Abdülhamit, Baron von der Goltz'u ve Alman askerî danışmanlarını ülkeye davet etmişti. Güya orduyu yenileyeceklermiş."

"Geçen akşam İngiliz Konsolosluğu'nda bir davete katıldım. Ordunun Alman silahlarıyla donatıldığını duydum orada. Mauser ve Krupp şirketleri silah satabilmek için çevirmedik dolap bırakmıyorlarmış."

Ronald aldırmaz bir şekilde omuzlarını silkti. Eli köstekli saatine gitti ve "geç kalmayalım," dedi.

Hesabı ödedikten sonra kalktılar ve o akşamki çalışmaya katılmak üzere Saint-John Locası'nın yolunu tuttular.

*

Ronald ve James'in dışarı çıktıklarını fark eden Rıza Kerim, gizlendiği binanın bahçe duvarının arkasından ayrıldı, tek tük ağacı ve binayı kendine siper ederek adamların peşine takıldı. Bir yandan da lamba direklerinden yayılan ışıktan uzak durmaya çalışıyordu.

Sokakta fazla insan yoktu. Pathe Sineması'ndan çıkan kadınlı erkekli gruplar ya evlerinin yolunu tutuyor ya da eğlence yerlerine dağılıyorlardı. Dış limandaki ve iç limandaki gemilerin ışıkları artık sakinleşen denizin üzerinde parıldıyordu. Osmanlı Vapurları Hamiddiye Anonim Şirketi'nin vapuru kara duman saçarak, kentin karşı yakasına, Kordelya'ya doğru ilerliyordu.

Rıza Kerim, aslında, takip ettiği o iki adamdan sultana zarar gelmeyeceğinin bilincindeydi. Ona göre Ronald kafasını eski yerlere ve mezarlara takmış, bu dünyadan kopmuş, başını ne işe yaradığı belli olmayan kitaplardan kaldırmayan ve durmadan gezip tozan maceraperestin tekiydi. James Brooke da iş yerinde evrak yığınları arasında boğulan, limana yanaşan gemilerde dolanan biriydi. Bütün zamanım kız kardeşiyle geçirir, eğlence yerlerinde de pek görünmezdi. Üstelik her ikisinin bu akşam nereye gideceklerini biliyordu serhafiye. Farmason denilen arkadaşlarıyla buluşacaklardı.

Ronald ve James kapısında gönye ve pergel işareti olan taş binadan içeri girerlerken Rıza Kerim cebinden defterini çıkardı ve giriş saatini kaydetti. Sonra da binaya başka kimlerin gireceğini görmek için beklemeye koyuldu.

Aslında bir an önce evine gidip paltosunun içinde şişkinlik yapan kitabı incelemek istiyordu. Osmanlı-Rus Savaşında yaralanıp ordudan ayrılmadan önce bir paşanın yaverinden duymuştu silah işinin Avrupa'da çok geliştiğini. Ordudan ayrılıp

Yıldız İstihbarat Teşkilatı'na girince ve İzmir'e tayin edilince silahlar hakkında bilgi veren kitapları Kosta Mihalidis'e gizlice sipariş vermeye başlamıştı. Kitapları merakla okurken ve silah resimlerine bakarken babasının ona aldırdığı İngilizce dersleri çok işe yaramışsa da asıl yardımcısı, Redhouse Sözlüğü olmuştu. Böylece bildiğinden çok farklı olan modern silahların dünyasına girmişti Rıza Kerim. Okudukları-nın meslekî ilerlemesinde yarar sağlayacağını düşünüyordu. Çalıştığı istihbarat örgütü on yıl önce kurulmuştu ve doğrudan doğruya Sultan Abdülhamid'e bağlıydı. Sadece hazırladığı jurnallerle değil, yeni silahlar hakkında bilgi edinerek de sultanın gözüne girmek peşindeydi Rıza Kerim. Elbette, sultandan önce amirlerine ve eski silah arkadaşlarına tanıtmalıydı bu silahları. Osmanlı ordusu artık modern silahlarla gitmeliydi düşmanın üstüne. "Hey gidi ok ve kılıçla savaşan atalarımız, hey..." diye geçirdi içinden ve gözlerini binaya girenlere çevirdi.

Karanlıkta parıldayan bir ateşle gözlerini binadan ayırdı serhafiye. Birisi puro yakıyordu. Gözlerini kısarak baktı Rıza Kerim ve adamın Ernest Malcolm olduğunu fark etti. Amerikalıyla zaman zaman karşılaşıyor ve hiç güvenmiyordu ona. Ernest, purosundan çıkan dumanla yürümeye başlayınca peşine takılmaya karar verdi serhafiye.

Çok hızlı yürüyordu Amerikalı. Rıza Kerim onun biriyle buluşacağını düşündü ve uzun boylu adamı izlemeye başladı. Farmasonların peşine başka bir zaman takılırdı nasılsa. Amerikalı daha önemliydi şimdi. Adamın neler karıştırdığını anlamalıydı.

Ernest Malcolm, Avcılar Kulübü'nün önünde durdu ve sanki birini bekliyormuş gibi binanın önünde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Rıza Kerim üç katlı binanın açık

panjurlarına bakarken birinci kattaki geniş balkonda bir adam belirdi. Amerikalıyla kısa bir süre konuştuktan sonra gözden kayboldu. Ancak Ernest bulunduğu yerden ayrılmadı. Purosunu yeniden yakmaya çalıştı.

Rıza Kerim ne olacağını beklerken binanın yan kapısı açıldı ve fötr şapkalı bir adam dışarı çıktı. "Vay vay..." diye geçirdi içinden serhafiye. "Ermeni cemaatinden Sarkis Efendi... İki gâvur neler kurcalıyorlar acaba?" Elbette bulunduğu yerden duyamazdı iki adamın konuştuklarını. Ernest Malcolm onu tanıdığı için fazla yaklaşamazdı da. "Ermeniler kazan kaldırıp duruyorlar," diye kendi kendine konuşmaya devam etti. "Ernest herifi de bir misyoner. Gecenin bu saatinde buluşmaları, herhâlde tesadüf değildir."

İki adamın konuşması on dakika kadar sürdü. Sarkis yeniden kulübe dönerken Ernest yoluna devam etti. Rıza Kerim de onu izlemeye karar verdi.

2

Anna Durand, aşağı kattan gelen gürültülerin etkisiyle gözlerini açtı ve yatakta doğruldu. Bütün gece Jane Christie'yle baş başa oturup konuşmaktan, genç kadının kocası öldükten sonra geçirdiği bunalımları kim bilir kaçıncı kez usançla dinlemekten çok geç yatmıştı. Kadının sesi hâlâ kulaklarında çınladığı için yatakta uzun süre dönüp durduktan sonra uykuya dalabilmişti. Bu yüzden alamamıştı uykusunu ve sersem gibiydi.

Aceleyle giyinip koridora çıktı genç kadın ve banyoya girdi. Soğuk suyu yüzüne çarpıp uykusuzluğunu bastırdı, saçlarını fırçaladı ve kendine çeki düzen verdikten sonra alt kata inmek üzere merdivene yöneldi.

Emma Williams ve dul kızı Jane Christie, kahvaltı masasında oturmuş karınlarını doyururken sohbet ediyorlardı.

Anna'nın yanlarına geldiğini fark eden Emma, "Anna, güzel kızım... Uykunu bölmek istemedik ve kahvaltı için çağırmadık seni," dedi. Sehpaların çevresinde büyük koltukların sıralandığı, duvarlara yağlı boya tabloların, gravürlerin, fitilli tüfeklerin, şamdanların asıldığı, cam dolaplarla kaplı salonda çmlamıştı kadının sesi.

"Önemli değil," dedi Anna. Rafları gümüş şamdanlar, çerçevelenmiş resimler, bir Miken vazosu, antika tabancalar ve birkaç cilt kitapla dolu dolabın önünden geçerek masaya oturdu.

"Rahat uyuyabildin mi?" diye sordu Jane.

"Evet," dedi Anna ve yalanına devam etti: "Başımı yastığa koyar koymaz uyumuşum."

Emma, çaydanlığı alıp çayı genç kızın fincanına boşalttı. Anna tabağına bir parça jambon, yumurta ve reçel alırken Jane mırıldandı:

"Dün geceki konuşmamız bana çok iyi geldi Anna. İçimi boşaltınca çok rahat uyudum." Yakası siyah fiyonklu yeşil bir elbise vardı üzerinde. İnce beline siyah şeritli yeşil kumaştan bir kuşak bağlamıştı.

Anna, orta boylu, sarışın, yüzü solgun, melankolik bakışlı güzel kadının elini kavradı. "Biz arkadaşız. Ne zaman istersen sohbet ederim seninle. Gelip bende de kalabilirsin." Sonra Emma'ya döndü. "Sör Williams yok mu?"

Kadın, kaşlarını çattı ve öfkeyle konuştu:

"Sabahın köründe yine odasına çekildi ve çalışmaya başladı."

"O kadar üzerinde durma anne." diyerek söze karıştı Jane. "Hayatındaki tek uğraşı koleksiyonu... Oradan buradan parça

topluyor, Londra'daki koleksiyoncularla yazışıyor. Zamanını böyle geçiriyor işte."

"O koleksiyonu ben de görmek isterim," dedi Anna.

Emma Williams homurdandı:

"Bundan eminim. Hele bir de mahzene girersen günlerce çıkmazsın oradan."

Kadının mahzen dediği Williams'ların köşkünün bodrumuydu. Charles koleksiyonunu orada koruyordu. Mahzeni ahşap dolaplar ve tezgâhlarla donatmış, havalandırma sistemi kurmuş, koleksiyonunun parçalarını özenle yerleştirmiş, her eseri numaralandırmış ve ayrıntılı bir katalog sistemi oluşturmuştu. Değerli parçaların çoğu adamın ailesine aitti ve geçmişi Ortaçağ İngiltere'sine kadar gidiyordu. Zamanında ticaret gemisi kaptanı olan Charles, uğradığı limanlardan da çok sayıda eser toplamış, emekli olduktan sonra bütün zamanını bunlarla geçirmeye başlamıştı. Ailesi on iki kuşaktır tüccar veya denizciydi. Atalarından biri İngiltere'ye tanınan kapitülasyonlarla birlikte 1578 yılında İzmir'e yerleşmişti. Buca'daki bu köşkü inşa ettiren de büyükbabalarından birisiydi.

Üç kadın sessizce kahvaltılarını ederken yine sinirli bir şekilde konuştu Emma:

"Onun koleksiyon tutkusuna aldırmıyorum ben. İstediği zaman odasına ya da mahzenine çekilir ve canının istediğini yapar. Ancak bu akşam bir parti veriyoruz ve o hiçbir işle ilgilenmiyor. Benim öfkelendiğim bu."

Aldırmaz bir tavırla omuzlarını silkti Jane Christie. "Aşçılar sabahtan beri mutfaktalar anneciğim. Hizmetçilerimiz odalarına kapandılar, elbiselerini hazırlıyorlar. Hiç endişelenme sen."

Genç kadın sözünü tamamlar tamamlamaz balkona bakan kapı açıldı ve küçük bir kız içeri girdi.

"Emily nerelerdeydin?" diye söylendi Jane. "Doğru dürüst kahvaltı bile etmedin."

"Acıkayım diye kırlarda dolaştım anne," diye cevap verdi diğeri ve şöminenin önünde durdu.

Anna on iki yaşındaki kıza elini uzattı. "Gel, yanıma otur. Kahvaltımızı birlikte yapalım canım."

Sarışın, beyaz tenli, saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış kız, mavi pelerinini koltuklardan birine fırlattı ve Anna'nın yanındaki sandalyeye oturdu. Annesine çok benziyordu ve mavi gözleri onunkiler gibi hüzünlüydü.

Jane, kızının tabağını peynirle doldururken mırıldandı çocuk:

"Andrew'u bekledim, ama gelmedi."

"Andrew Lean mi?" diye sordu anne.

Başını salladı küçük kız.

"Hayatım, biliyorsun, onlar Londra'da," diyerek devam etti Jane Christie. "Nereden çıktı şimdi bu?"

Anna kıkırdadı:

"Küçük hanımın herhalde yakışıklı bir erkek arkadaşı var."

Söze Emma karıştı:

"Andrew, Lean ailesinin küçük oğludur. Emily'le aynı yaşta. Köşkleri hemen ileridedir. Ancak sadece yaz mevsiminde buraya gelirler. Eylül sonunda da geri dönerler."

Emily yüzünü buruşturdu ve "ama dün gece evlerinde ışık gördüm ben," dedi. Elindeki çatalı sertçe masaya vurmuştu o sırada.

Bu kez haykırma sırası Jane'deydi:

"Emily! Gece uyumadın da pencereden dışarı mı baktın sen?" Annesininki gibi çınlamıştı sesi.

"Uykum kaçmıştı. Oda çok soğuktu."

"Demek o soğukta yataktan çıktın?"

Emma müdahale etti:

"Kızım rahat bırak çocuğu. Olan olmuş artık."

Jane kızın yüzüne öfkeyle bakıp tırnaklarını kemirirken diğeri mırıldanmaya devam etti:

"Işığı görünce geldiklerini düşündüm."

"Yoksa bu yüzden mi erkenden dışarı çıktın?" dedi Jane. Sesi daha da yükselmişti. "Lean'lerin köşküne gittin değil mi?"

Küçük kız, yüzünü buruşturdu ve yapmacık bir şekilde ağlamaya başladı.

Anna şefkatle kıza sarıldı. "Herhâlde yanıldın. Belki de rüya gördün..."

Emily yumruklarını sıktı ve ağlamayı sürdürdü. Gelgelelim, bir damla yaş bile yoktu yüzünde.

O sırada salonun sonundaki kapı açıldı ve Charles Williams, eşikte göründü. Kiremit rengi robdöşambr vardı üzerinde ve kravat takmıştı. "Burada konuşup durmaktan dışarıya bakmıyorsunuz," dedi. Oldukça neşeli görünüyordu.

"Dışarıda ne var?" diye sordu karısı.

Eski denizci bir şey söylemeden dış kapıyı açtı ve mermer basamaklardan inmeye koyuldu. Emma peçetesini fırlatıp merakla adamın peşinden gitti ve tiz sesi dışarıda yankılandı bu kez:

"Anthony!"

Diğerleri de dışarı çıktılar ve kupa arabadan inen genç adama baktılar.

"Anthony gelmiş," diyerek dışarı fırladı Emily ve siyah denizci üniforması taşıyan uzun boylu adamın bacaklarına sarıldı.

Anna, Anthony'nin arkasında durup gülümseyen iki kişiyi hemen tanıdı. Evin oğlunun nişanlısı Ashley ve onun ağabeyi James'ti gelenler.

Anthony, Emily'den kurtulmaya çalışarak annesini ve babasını kucaklarken Ashley, Anna'nın yanına geldi ve sarıldı. "Seni burada göreceğimi hiç ummuyordum."

Anna kinayeli bir sesle, "bakıyorum nişanlım karşılamaya gitmişsin," dedi. "Buraya kadar da peşinden gelmişsin."

Neşeyle kıkırdadı Ashley Brooke.

Octavia Bellonci, büyük aynanın karşısında bir sağa bir sola döndü, açık pembe renkli tuvaletinin etek kısmının nasıl dalgalandığını izledi ela gözleriyle. Sonra kestane rengi uzun saçlarını tek eliyle topladı, elbisenin yakasını saran dantel işlemeyi bakımlı, beyaz parmaklarıyla düzeltti. Elleri ince belini saran kuşağa giderken de kocasının aynadaki görüntüsünü fark etti.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Arnaldo Bellonci ve karısına sarılıp boynundan öptü. "Kokun da fevkalade."

Genç kadın gülerek kocasının kollarından sıyrıldı ve ayaklarındaki ipek ve kadife kaplı ayakkabılara baktı. "Ayakkabılar elbiseme uyuyor mu aşkım?" dedi kısık bir sesle.

Esmer, ince siyah bıyıklı adam, gözlerini kısarak ayakkabılara baktı ve kadını baştan aşağı süzdü. "Üzerindeki her şey birbiriyle uyumlu..."

Octavia gözlerini adamın kahverengi gözlerine dikip "şalımı da alacağım," dedi. "Bahçede dolaşırız belki."

"Zannetmem," dedi İtalyan tüccar Arnaldo. "Hava çok soğuk... İçeride tıkılıp kalacağımızdan hiç şüphen olmasın."

Kadın bir şey fark etmiş gibi gözlerini adamdan ayırdı. "Bunlar da kim?" diyerek balkon kapısına doğru ilerledi.

"Anthony ve nişanlısı Ashley," dedi genç adam parmaklarını gür siyah saçları arasında dolaştırırken. "Biraz önce onlara bakıyordum ben de."

"Anthony geri döndüğüne göre yakında evlenirler."

"Onun burada ne kadar kalacağı belli olmaz. Belki de nikâh başka bir seferin sonrasına kalır."

"İkisini de çok severim," diye karşılık verdi genç kadın. Gözleri ilerideki koruda yürüyen gençlerdeydi o sırada. "Ablasına hiç çekmemiş Anthony. Aklı başında biri..."

Arnaldo karısının yanına geldi ve onun baktığı yöne çevirdi gözlerini. "Jane'e haksızlık ediyorsun. Kocasının geçen seneki ölümünden sonra bir türlü toparlanamadı. Zamanla kendine gelecektir."

"Onun yaşadıklarının kolay olmadığının farkındayım. Ancak o da kendini toparlamak yerine garip konularla uğraşıyor ve kafasını daha fazla bulandırıyor."

"Kadının okültizme, manyetizmaya ve ruhçuluğa merakını mı kastediyorsun?"

Başını salladı Octavia ve dışarıyı izlemeye devam ederek mırıldandı:

"Geçen gün Kommenler Sokağı'nda oturan Rum arkadaşına birlikte gittik. Kadın ruhçuluğa pek meraklıymış ve güya kocasının ruhuyla görüşüyormuş. Bunları duyar duymaz kendi kocasının ruhunu çağırıp çağırmayacağım sordu Jane."

Gergin bir ses tonuyla "sakın aklını kaçırmış olmasın?" dedi diğeri. "Ben de Kosta Mihalidis'ten duymuştum. Okültizmle ilgili kitaplar sipariş veriyormuş ona. Hatta çok meşhur bir Fransız gizemci varmış. Adı Allan Kardec'miş galiba. Onun kitaplarını istetmiş."

"Sinyor Mihalidis ne diyor bu işe?"

Pencerenin yanından ayrıldı ve çalar saatin mobilyasına yaslandı Arnaldo. "Canım ne diyecek? O kitap satmaya uğraşıyor. Yalnız, bana anlattığına göre İngiltere'de, Fransa'da ve Amerika'da şu sıralar pek revaçtaymış bu konular."

"İlginç..." diyerek karşılık verdi genç kadın. "Elbette, ne okuduğuna karışamayız. Yalnız eminim ki onun bu merakı Emily'i de kötü etkiliyor."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Farkında değil misin, garip bir ifade var kızın yüzünde. Bazen deli gibi bakıyor insanlara. Gözleri, yuvalarından fırlayacakmış gibi hareket ediyor."

Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu adam. "Çocukcağız babasını kaybetti. Acılara katlanmak kolay değildir."

"Attan düşerek ölmüştü değil mi?"

"Evet, boynu kırılmıştı. Ne olduysa olmuş, at ansızın şaha kalkmış ve atmış onu sırtından."

"Evet, anımsadım şimdi," dedi diğeri gözlerini kısarak. "Neyse, bu sıkıntılı konuları bırakalım artık."

Arnaldo askıdan ceketini ve şapkasını aldı, kalın kravatını düzeltti. Giyinirken "gümrük depolarına gideceğim," dedi.

"O arkadaşınla da buluşacak mısın?"

"Mario Petrini mi?"

"Evet, yanılmıyorsam iki üç gündür burada."

"Dün görüştüm onunla. Bu gün bir kez daha uğrayacağım. Bir meyhaneye gideriz belki. Gecikirsem meraklanma." Karısını öpüp odadan çıktı.

Octavia, birbirlerine sarılarak ağaçların altında oturan Anthony ve Ashley'i biraz daha izledikten sonra divana uzandı ve Jane Christie'yi düşünmeye başladı. Kadının okuduğu kitaplarda ve kendisine söylediklerindeydi aklı. Jane'in tutkularını garip bulsa da okültizm çok ilginç bir konuydu ve onu çekiyordu. "Bu konuları onunla bir kez daha konuşsam fena olmayacak," diye geçirdi içinden.

*

Emma Williams'ın mutfaktan gelen yüksek sesi dışında köşkte sessizlik hâkimdi. Anna ve James, şöminenin karşısındaki koltuklarda oturuyor ve sohbet ediyorlardı. Jane Christie hizmetçileri denetliyordu. Emily pencerenin dibindeki sandalyede oturuyor, elleri çenesinde Lane'lerin köşkünü gözlüyordu. Charles Williams da mahzenine kapanmıştı.

"Dün akşam locadaki toplantıdan sonra Ronald'la birlikte Café Kramer'e gittik," dedi James. "Nikâhınızın yakında kıyılacağını söyledi bana."

Mahcup bir ifadeyle gülümsedi Anna Durand. "Evet, fazla gecikmek istemiyoruz. Artık aynı evi paylaşmamızın zamanı geldi."

"Ronald'ın sağdıcı ben olacağım."

"Muhteşem olur bu," dedi genç kız. "Zaten en samimi dostusun onun."

"Dosttan da öte... Kardeşiz biz."

"Elbette ya... Hep unutuyorum." Mahcup bir şekilde gülümsemişti yine.

Bir süre konuşmadan oturdular. Sessizliği James bozdu:

"Umarım Anthony ve Ashley de karar verirler artık."

Genç kız adama doğru yaklaştı ve fısıldayarak konuşmaya başladı:

"Dün akşam yemeğinde Emma, nikâhın ne zaman olacağı konusunda dırdır edip durdu. Bir an önce torun sahibi olmaktan söz etti. Kocası da oğluyla konuşacağını söyledi. O da torunla başladı, torunla bitirdi konuşmasını."

"Ben de bu sabah gemiyi beklerken Ashley'in ağzını yokladım. Tahmin ediyorum şu sırada aralarında bu konuyu görüşüyorlardır." O da fısıldayarak konuşmuştu.

Fısıltılar, Emma'nın bağırışları arasında kayboldu. "Hiçbir şey yetişmeyecek," diyerek salona girdi kadın. Başına beyaz bir bone geçirmişti. "Aşçılar istediğim gibi hızlı hareket etmiyorlar... Hizmetçiler nasıl süsleneceklerini düşünüyorlar... Yemek salonunun düzenlenmesi gerek... Tüm bunlar yetmiyormuş gibi evin beyefendisi yine mahzenine kapandı..."

"Salonun düzenlenmesi için ben yardımcı olurum," diyerek doğruldu James. "Merak etmeyin siz."

Emma koltuğa oturdu ve sızlanmaya devam etti:

"Anthony de artık gelse de işlere yardımcı olsa..."

Jane Christie içeri girdi o sırada ve çatık kaşlarla annesine baktı. "Sesin dışarıdan duyuluyor anne. Bu ne telaş böyle?"

"Telaşlıyım tabii," diye yine haykırdı kadın. "Şimdi beni bırak da hizmetçiler, uşaklar ne durumda onu söyle..."

Genç kadın Emily'nin oturduğu koltuğa ilişti. "Hepsi hazır. Az sonra yemek salonunu düzenlemeye başlayacaklar."

"Sonunda iyi bir haber," dedi Bayan Williams ve koltuğundan hızla kalkarak mutfağa döndü.

Anthony ve Ashley içeri girdiler o sırada. Her ikisinin de yüzü gülüyordu. Genç kız, sarı bukleli saçlarını örten pelerin başlığını açtı ve kırmızı pelerini bir sandalyeye bıraktı. Anthony de denizci kasketini çıkardı, kumral saçlarını eliyle düzeltti.

İki genç, şöminenin karşısındaki diğer koltuklara oturdular.

Denizci, "Ronald ne zaman gelecek?" diye sordu Anna'ya.

"Merak etme. Yemekten önce burada olur."

"Çok güzel, demek bütün dostlar burada olacak." Sonra ablasına döndü. "Herhalde Bellonci'leri de davet etmişsinizdir. Biz korulukta yürürken evlerinden bizi izliyorlardı."

"Çağırdık tabii," dedi Jane kızının saçlarını okşarken. "Ne de olsa yıllardan beri komşuyuz."

"Annem ve babam neredeler?" diye sordu Anthony. Nişanlısının elini tutmuştu o sırada. "Güzel bir haber vermek istiyorum."

Emma asık suratla salona girdi o sırada. "Beni mi arıyordun oğlum?"

Yeğenine baktı denizci. "Büyükbabana gelmesini söyle."

Çocuk yerinden fırladı ve gözden kayboldu.

"Önemli bir haber var galiba." diye sordu Anna. Ashley'e bakmıştı konuşurken. Genç kızın yüzünün hafifçe kızardığını görünce sustu.

Beş dakika sonra Charles salona girdi ve sallanan koltuğuna oturduktan sonra homurdandı:

"Güzel haberi bekliyorum."

Anthony koltuktan kalktı, ellerini Ashley'in omuzlarına koydu. "Konuklarımız gelmeden hepinizin bilmesini istedik. Ashley'le evlilik tarihimizi belirledik."

Kimse aşırı tepki göstermedi. Güzel haberin ne olduğunu tahmin etmiş olmalıydılar. Sadece Emily tiz bir çığlık attı ve ellerini çırptı.

"Sizi kutlarım," diyerek ayağa kalktı Charles. Oğluyla müstakbel gelinini kucakladı.

Emma, Ashley'i yanaklarından öptükten sonra uzun uzun oğluna sarıldı. "Nihayet beklediğim haberi aldım. Töreni buradaki Baptist Kilisesi'nde yaparız. Ne de olsa ailemizden herkesin nikâhı orada kıyılmıştı."

Jane kardeşinin koluna girerek "peki, tarih ne zaman?" diye sordu.

"Temmuz ayında düşünüyoruz. Önce rahiple görüşmemiz gerekir elbette."

Anna gençleri öptü. "Biz de Ronald'la ağustos ayında evleniyoruz."

Gözler genç kıza döndü bir anda.

Charles'ın gür sesi salonda yankılandı:

"Demek ki bu akşam iki güzel haberin kutlamasını da yapacağız."

Kahkahalar yükselirken "kutlamaya şimdi başlayalım," dedi Jane ve dolaptan çıkardığı içki kadehlerini masanın üzerine dizmeye koyuldu.

Bahçeye bakan iki pencerenin bulunduğu duvar dışında odanın her tarafı ceviz kitaplıkla kaplıydı. Raflarda ciltler dolusu kitap vardı. Pencerelerin arasında Kral Adelston'u York kentinin masonlarına hitap ederken gösteren bir gravür ile Kral Arthur'u yuvarlak masanın başında şövalyeleriyle resmeden bir tablo asılıydı. Tavandan küçük bir avize sarkıyordu. Masanın üstü birkaç açık kitap ve kâğıt tomarıyla doluydu.

Şöminenin yanındaki koltukta oturan Ronald, bacaklarına bir örtü yaymış, Enfield model tüfeği yağlıyordu. Kraliyet Küçük Silahlar Fabrikası'nın tasarladığı silah, 1853 yılı yapımıydı ve 1867 yılında üretimi durdurulmuştu. Koleksiyoncuların yüksek değer biçtikleri bu uzun tüfeği Charles Williams armağan etmişti ona. Ronald uzun zamandır varlığını unutmuştu ahşap ve metal kaplamalı silahın. James Brooke'la Café de Paris'de birlikteyken Mauser şirketinin temsilcisinin ölümü hakkında okuduğu gazete haberi üzerine tüfeği hatırlamış ve dolabından çıkarmıştı. Silahı temizlerken piposunu tüttürüyor, Ernest Malcolm'un gelmesini bekliyordu.

Adamla önceki akşam Café Kramer'de karşılaşmıştı Ronald. Uzun boylu ve cüsseli adamı fazla tanımazdı aslında. Kosta Mihalidis'in kitapçı dükkânında birkaç kez karşılaşmışlar, ayaküstü sohbet etmişlerdi. Ortak dostlarıyla Prokopp Bira Bahçesi'nde bir iki kadeh içtikleri hafta sonları olmuştu. Onun American Board için çalışan bir misyoner olduğunu ve iki aydan beri kentte bulunduğunu biliyordu sadece. İstanbul'da üç ay kaldıktan sonra gelmişti şehre.

Amerikalı, Ronald'a, Gerhard Ruge adlı Alman arkadaşından söz etmiş ve onu tanıştırmak istediğini belirtmişti. Gerhard'ın bazı soruları vardı ve bunları ancak Ronald cevaplayabilirdi.

Genç araştırmacı Alman hakkında bilgi isteyince Ernest arkadaşının Ege'deki antik uygarlıkları görmek için bir geziye çıktığını söylemiş, adamın geçmişi hakkında ne biliyorsa anlatmıştı. Gerhard Almanya'nın soylu ailelerinden geliyordu ve ailesi geniş topraklara sahipti. Toprakların bir kısmı yeni Alman sanayicilerine kiralanıyor veya satılıyor, ailenin geliri gün geçtikçe artıyordu. Ailenin bir kolu da sanayi yatırımlarına girişmişti ve bir zamanlar derebeylerinin, köylülerin yaşadığı topraklarda şimdi fabrikaları yükseliyordu. Gerhard, denizaşırı ülkelerde ne tür yatırımlar yapılabileceğini araştırmak için uzun gezilere çıkıyordu. Bu gezilerden birinde Simirna'ya uğramış ve bölgenin tarihî yapısına hayran olmuştu. Bunun sonucunda toprağın altında yatan antik uygarlıkları yeryüzüne çıkarmak için bir dernek kurmuş ve ardından yine yollara düşmüştü. Bir aydır kentteydi ve Buca'da Manoly Otel'de kalıyordu. Ronald'dan alacağı bilgilere göre keşif turunu sürdürecekti. Amerikalının verdiği bilgiler bu kadardı.

Kapı tokmağının sertçe vurulmasıyla tüfeği, örtüyü ve yağdanlığı masaya bıraktı, koltuğundan kalkıp kapıyı açtı genç adam. Ernest Malcolm, arkadaşıyla karşısındaydı. Her ikisi de takım elbiseliydi ve şapkaları ellerindeydi.

Koltuklarına otururlarken Alman'ı inceliyordu Ronald. Otuzlu yaşlarm ortasında gösteriyordu. Uzun boylu ve ince yapılıydı. Sarı saçları çok kısa kesilmişti. Kibar birine benziyordu. Gözü bir ara Enfield'e takılmıştı.

"Sizi diniyorum, beyler," dedi Ronald bacak bacak üstüne atarken.

İlk sözü Amerikalı aldı:

"Sana daha önce arkadaşımdan söz etmiştim. Görüşme amacının ne olduğunu biliyorsun. İstersen onu dinleyelim." Bunları söylerken purosunu çıkarmıştı cebinden.

Gerhard Ruge, öksürerek boğazını temizledikten sonra anlatmaya başladı. Ronald, Ernest'ten duyduklarını bir kez daha dinledi. Adamın İngilizcesi aksanlı da olsa akıcıydı. Arada bir Almanca kelimeler sıkıştırıyordu kurduğu cümlelerin arasına.

Almanın konuşması bitince "demek Ege adalarına gitmek istiyorsunuz..." dedi Ronald.

"Sonraki durağımın orası olması gerektiğini düşünüyorum. Siz ne dersiniz?"

"Elbette, oralarda Antikçağ hakkında çok şey bulursunuz. Ancak öncelikle Simirna ve çevresini iyi araştırmanızı öneririm. Çünkü bu bölge birçok uygarlığın beşiğidir. Felsefe ve bilim burada doğmuştur," dedi Ronald ve ders verir gibi anlatmaya koyuldu. İyon uygarlığından, Milet'ten, Büyük İskender'den uzun uzun söz etti. Hatta Hıristiyanlığa kadar uzandı. Katharina Emmerick adlı Alman rahibenin gördüğü rüyaların etkisiyle Meryem Ana'nın evinin Efesus'ta olduğunu söylediğini belirtti. Aziz Pavlus'un çok eski çağlarda Efesus'a geldiğini, İncil'de sözü edilen yedi kilisenin buralarda olduğunu anlattı.

İki saat sonra konuşması sona erdiğinde Gerhard'ın yüzü gülüyordu. "Bu bilgiler çok işime yarayacak," dedi keyifli bir şekilde. "Berlin'e döner dönmez derneğimizin bütçesini arttırmak için çaba göstereceğim. Üniversitelerimiz de bilimsel destek vereceklerdir. Bundan eminim."

Ronald'ın anlattıklarını Ernest Malcolm da dikkatle dinlemişti. Elini sık sık siyah saçlarında dolaştırmış, ince bıyığıyla

oynamış, yeşil gözlerini heyecanla açmıştı. "Söylemiştim sana," diyerek arkadaşına döndü. "Mister Morgan burada bulabileceğin en iyi uzmandır."

"Başka sorularım da var," dedi Gerhard, Amerikalının purosundan çıkan dumandan uzaklaşmaya çalışarak. "Ancak bunun için başka bir gün görüşmemiz gerekir."

"Ne zaman isterseniz beklerim," diyerek karşılık verdi diğeri. "Şimdi izin verirseniz akşam katılacağım davet için hazırlanmalıyım."

Amerikalı ve Alman ayağa kalktılar. Ronald kapıya kadar geçirdi onları. Yeniden odasına dönünce akşam ne giyeceğini düşünmeye başladı.

Rıza Kerim Belle Vue'da sıkıntıyla tur atarken, Ernest Malcolm'un Bornova'da kaldığı pansiyon ve Punta'daki Avcılar Kulübü arasında dolaşmaktan başka ne işlerle uğraştığını merak ediyordu. Amerikalı, sık sık Amerikan Kız Okuluna gidiyor, arada bir kiliseleri ziyaret ediyordu. Serhafiye, onun buralarda kimlerle ne konuştuğunu bilemediği için doğru dürüst bir rapor kaleme alamıyor ve gittikçe huzursuz oluyordu. Başkentteki amirleri, Amerikalının Protestan misyoneri olduğunun farkındaydılar. Ancak kapalı kapıların ardında nelerin konuşulduğunu öğrenmeden ve kâğıda geçirip Yıldız Teşkilatı'na göndermeden bu bilgi işe yaramıyordu. Zaten kentte kimlerin misyoner olduğunu herkes biliyordu. Önemli olan konuşulanları öğrenmekti ve Rıza Kerim bu konuda şimdiye kadar başarısız olmuştu.

O gün de Gerhard Ruge'yle buluşmuştu Amerikalı. Kokaryalı'daki Athanasoula Birahanesi'nde birlikte bira içmişlerdi. Sonra Ronald'ın Bella Vista Mahallesi'ndeki evine gitmişler

ve neredeyse iki saat içeride kalmışlardı. Evde ne konuştukları da ayrı bir sorundu serhafiye için. Belki Dersaadet'teki sultanı devirmek için dolaplar çeviriyordu Amerikalı ve her şey Rıza Kerim'in gözleri önünde gerçekleşiyordu. Ancak o, ne olduğunu bir türlü kestiremiyordu.

Şimdi de birbirlerinden ayrılmıştı iki adam. Ters yönlere gidiyorlardı. Tespihini cebine koyup Ernest'in peşine takıldı gizli polis. Gerhard'ın tepesine sonra binecek ve birlikte dalavere çevirip çevirmediklerini anlayacaktı.

Amerikalı Rıhtım Caddesi'nde atlı tramvay durağına doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Rıza Kerim de yolun karşı tarafında gezinen insanları kendine siper alarak ilerliyordu.

Gümrük depolarının bulunduğu yere vardıklarında bir el Rıza Kerim'in sırtına dokundu. Arkasını dönen adam, tıknaz, pos bıyıklı, siyah polis üniformalı biriyle yüz yüze geldi.

"Bugün mutasarrıflığa hiç uğramadın," dedi Serkomiser Hüseyin Rıfat. Belirgin bir öfke vardı sesinde.

"Bütün gün gâvurların peşindeydim," diye cevap verdi Rıza Kerim. Tramvay durağında bekleyen Ernest Malcolm'u işaret etti. "Şimdi de şu herifi takip ediyorum."

"Arada sırada uğra da ne yaptığını bize de söyle efendi. Hiç belli olmaz, Frenkler hakkında aradığın bilgiler bizim dosyalarda da vardır belki. Boş yere zaman geçirme sokaklarda."

Serhafiye gözlerini Amerikalıdan ayırmadan, "yarın sabah gelirim serkomiserim," dedi. "Şimdi bir fayton bulayım da şu kâfiri elimden kaçırmayayım." Tramvay gelmişti o sırada ve Ernest Malcolm diğer yolcuların arasında kapıya doğru ilerliyordu.

"Elbette, elbette. Yarın gelmeyi sakın unutma. Yıldız Teşkilatı'ndan bir yazı geldi senin için."

"Hayrola serkomiserim? Ne diyor yazıda?"

"Seni İstanbul'a çağırıyorlar. Yeni bir görev vereceklermiş."

"Allah Allah... Nereden çıktı bu şimdi?" diye sorarken fesini eğip saçlarını karıştırdı Rıza Kerim.

"Vallahi bilemem. Hayırlısıyla yarın bir uğra da aramızda mütalaa edelim. Gerekirse mutasarrıf efendiye sorarız."

Çıngırak çalınca tramvayın hareket ettiğini fark etti Rıza Kerim. "Müsaadenizle, ben şu herifi kaçırmayayım."

"Allah selamet versin," dedi diğeri ve deniz kıyısında bekleyen bir faytona doğru koşturan adamın arkasından baktı.

Fayton ağır ağır giden tramvayın peşinde ilerlerken arka koltukta oturan Rıza Kerim düşüncelere daldı. Durup dururken İstanbul'a çağrılması hiç de iyi olmamıştı. Belki de onu başarısız bulmuşlar ve bu yüzden göndermişlerdi emri. Aslında haksız da sayılmazlardı. İki yıldan beri dişe dokunur bir şey ele geçirememişti İzmir'de. Okullardan matbaalara kadar her yeri gözlemiş, şüphelendiklerinin peşine gece gündüz demeden takılmış, ama Yıldız'ı tatmin edecek raporları bir türlü gönderememişti. Elbette İstanbul'da yeni bir görev vereceklerdi ona. Kapının önüne koyacak halleri yoktu. Ne de olsa padişah için yıllarca cephelerde savaşmıştı. Sivil hayata döndüğünden beri de Devlet-i Âliye'nin aleyhine çevrilen dolapları ortaya çıkarmak için çaba sarf ediyordu.

Tabakasından bir sigara çıkardı ve yaktı. Belki de İstanbul'a çağrılması daha hayırlı olurdu onun için. Orası doğup büyüdüğü yerdi ve kentin her yerini karış karış bilirdi. Genç Türklerin ve Frenklerin peşine orada daha kolay düşebilir, tanıdıklarını bir araya getirerek muhbir ağını genişletebilirdi. Evet, başkentte daha başarılı olurdu. İnanıyordu buna. Ancak hemen gidemezdi oraya, çünkü bitirmesi gereken bir iş

vardı İzmir'de. Eğer o iş yarıda kalırsa geleceğe ilişkin tasarıları da sona ererdi. Onu asıl rahatsız eden buydu.

Williams'ların köşkünün yemek salonu insan kaynıyordu. O kadar çok davetli vardı ki bir kısmı ellerinde kadehleriyle balkonlara, verandaya ve bahçeye çıkmak zorunda kalmışlardı. Fraklı beyler ve tuvaletli hanımlar kahkahalar arasında sohbet ediyor, tütün ve parfüm kokuları birbirine karışıyordu. Tavandan sarkan kristal avizelerden yayılan ışık, aynalarla kaplı salonu aydınlatıyordu.

Beyaz giysiler içindeki hizmetkârlar, içki kadehleri ve meze tabaklarıyla dolu tepsilerle davetliler arasında dolaşıyorlardı. Salonun köşesindeki piyanistin çaldığı parçalara Baptist Kilisesi'nin koristlerinden genç bir kız eşlik ediyor, eski İngiliz baladları söylüyordu. İngiliz Konsolosu piyanistin yanında, ayakta duruyordu. Konsoloslukta görevli birkaç memur diplomatın yanındaydı. Ronald'ın istihbaratçı olduğunu düşündüğü Yüzbaşı Michael Dobbs, karısıyla birlikte hemen arkalarındaydı.

Charles ve Emma Williams, davetlilerle teker teker ilgileniyorlardı. Jane Christie de onların peşindeydi. Williams ailesinden büyükbabalar, büyükanneler, amcalar, halalar, damatlar, gelinler, büyüklü küçüklü çocuklar oradaydılar. Çoğu Punta'dan ve Bornabat'dan gelmişlerdi. Percival Bernard, duvarlardaki şamdanların üzerindeki motifleri inceliyordu. Birkaç Fransız ve Hollandalı vardı yanında.

Ronald, Williams'ların kılıç, aslan ve melek figürlerinden oluşan aile armasına baktıktan sonra duvarın dibinden ayrıldı ve Anna'ya sokuldu. "Bu kadar kalabalık olacağını tahmin etmiyordum."

"Aile ve komşular bir araya gelince bu doğal," diye karşılık verdi diğeri. Sonra da kadehinden bir yudum şarap aldı.

"Verandaya çıkalım mı?"

"Canın sıkıldı galiba? Dur bakalım, yemek faslı var daha."

"Ayakta dolaşıp durmaktan daha iyidir."

Konuyu değiştirdi genç kız:

"Charles getirdiğin kitabı beğendi mi?"

"Çok hoşlandı ve nasıl teşekkür edeceğini bilemedi. Karısı engel olmasaydı odasına kapanacak ve incelemeye başlayacaktı."

"Ne hediye seçeceğini iyi bilirsin sen," dedi Anna ve nişanlısının koluna girdi. Verandaya ve bahçeye açılan kapıya doğru yürüdüler. O sırada Arnaldo ve Octavia Bellonci belirdi karşılarında.

Arnaldo eğilerek Anna'nın elini öptü. Ronald'ın elini sıkarken "Mario Petrini adlı çok sevdiğim bir dostum birkaç gündür Simirna'da," dedi. "Bologna Üniversitesi'nde profesördür ve gravür sanatında oldukça ustadır. Görüşmek isteyebileceğini düşündüm."

Ronald Octavia'nın elini dudaklarına götürüp bıraktıktan sonra "Elbette, çok memnun olurum," dedi adama. "Benim gravür koleksiyonumu da görebilir."

"Çok keyifli bir sohbet yapacağınıza eminim. Konuğum tam aradığın uzman. Bundan emin olabilirsin. Ortaçağ sanatı konusunda bir dahidir."

"Charles Williams'ın da onunla tanışmak isteyeceğinden eminim."

Keyifli bir kahkaha attı Arnaldo. "Çok haklısın dostum. Şehre gelir gelmez Sör Williams'la tanıştırdım onu.

Koleksiyonun başından ayrılamadı bir türlü. Odaya kapandılar ve uzun uzun sohbet ettiler."

Octavia söze karıştı o sırada:

"Nikâh tarihinizi kararlaştırdınız mı?" Ronald'a ve Anna'ya bakarak sormuştu sorusunu.

"Ağustos'ta," diyerek kestirip attı Anna. Zoraki bir gülümseme vardı yüzünde.

"Çok memnun oldum," diyerek sevinçle haykırdı İtalyan kadın. "Benimle konuşmadan gelinlik hazırlığını yapma sakın. Harika bir Ermeni terzim var. Üzerimde gördüğün tuvaleti o dikti."

Gülümseyerek kadının elbisesini süzen Anna, "gerçekten de çok güzel," dedi.

O sırada karısıyla birlikte salona giren Kosta Mihalidis'i fark etti Arnaldo ve onlara el salladı. Fırsatı kaçırmayan Ronald izinlerini istedi ve nişanlısını kolundan çekti.

Verandaya çıkarken "ne kadar da meraklı bir kadın," diyerek homurdandı Anna Durand. "Nikâh törenine kadar peşimden ayrılmaz artık."

"Biraz hoşgörülü ol hayatım. Octavia seni çok sever, bilirsin."

Yüzüne alaycı bir ifade vererek gülümsedi genç kız.

Verandada ve bahçede Williams ailesinden birkaç kişi vardı. Çocuklar salıncağın başında toplanmışlardı. Emily de aralarındaydı. Bahçe meşalelerle aydınlatılmıştı. Seter cinsi iki köpek kulübelerinin önünde yere uzanmışlardı.

Ronald, Anna'nın arkasına geçti ve smokininin cebinden çıkardığı gerdanlığı genç kızın boynuna taktı.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu Anna ve parmaklarını gerdanlığa götürdü.

"Bilmiyormuş gibi konuşma."

Kahkaha attı Anna.

"Siyah tuvaletine çok uydu," diyerek karşılık verdi diğeri. Genç kızı kollarından tutmuştu ve sevgiyle yüzüne bakıyordu.

Genç adamı dudaklarından öptü Anna ve teşekkür etti. Ronald da ona sarıldı. Bir süre öyle kaldılar.

"Yemeğe oturmadan önce aynada kendime bakmak istiyorum," dedi Anna.

Ronald, kadının elinden tutarken birisinin smokininin kuyruğunu çektiğini fark etti. Döndüğünde Emily'nin gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

"Siz de evlenecek misiniz?" diye sordu küçük kız.

"Tabii ya..." dedi Ronald.

Adamın konuşmasını kesti Emily:

"Birbirinizi çok seviyorsunuz, değil mi?" Ronald ve Anna birbirlerinin yüzlerine bakarken de devam etti: "Anthony ve Ashley de yakında evlenecekler."

"Biliyorum," dedi Ronald. "Anna söyledi ama henüz kutlayamadım onları. Nerede olduklarını biliyor musun?"

Parmağıyla evin arka tarafındaki koruluğu işaret etti çocuk. "Orada dolaşıyorlar."

"Bu soğukta mı?" diye hayretle bağırdı Anna.

Emily kıkırdadı:

"Sizin gibi birbirlerine sarılıyorlardı. Üşüdüklerini sanmam."

Jane Christie'in sesi duyuldu o sırada:

"Emily, üşüteceksin canım." Kapının eşiğinde duruyordu kadın. "İçeri gir artık."

"Üşütmem anneciğim. İçeri de gelemem. Sör Morgan'la ve Matmazel Durand'la konuşuyorum."

Ronald ve Anna çocuğun saçım okşarlarken Jane yanlarına geldi. "Yemek biraz sonra hazır olur. Gürültüden uzaklaşmak istedim. Emily'i de merak ettim."

"Canım, artık endişelerinden kurtulman gerektiğini dün akşam söylemiştim sana, değil mi?" dedi Anna.

Jane'in hüzünlü gözlerinde belli belirsiz bir gülümseme dolaştı. "Haklısın, ama..." dedi fısıltıyla.

Konuşmasına devam etmek üzereydi ki Diana Mihalidis arkasında beliriverdi. "Anna! Jane! Ben de sizi arıyordum. Konuşmamız gereken önemli bir konu var." Sözünü bitirir bitirmez de Anna'ya dikti gözlerini. "Siyah tuvaletin ve siyah eldivenlerin ne kadar güzel böyle... Gerdanlık da çok yakışmış."

"Önemli konu Anna'nın elbisesi mi?" diye sordu Jane. Kadını görmekten hoşlanmamış gibiydi.

"Hayır hayatım." dedi kitapçının karısı. "Londra'dan getirdiğim kitaplardan söz ediyorum."

"Ne kitapları?" diye merakla sordu Anna.

O sırada Kosta Mihalidis de gelmişti ve Ronald'la konuşmaya başlamıştı.

Diana "kitap teozofi ve deneysel ruhçuluk hakkında," dedi yüzüne gizemli bir ifade vererek. "İngiltere'de bu kitaplar çok moda şimdi. Duyduğuma göre Fransa'da da öyleymiş."

"Hiç duymadım," dedi Anna.

İsteksiz bir tavırla konuşmaya katıldı Jane:

"O konularda bende bir iki kitap var."

Aldırmadan devam etti Diana:

"En kısa zamanda bir araya gelelim ve kitapları incelemeye başlayalım."

Kadının konuşması yemek saatinin geldiğini bildiren uşakların sesiyle kesildi.

Anna nişanlısının koluna girdi. Diana kocasının yanına gitti. Jane kızına seslendi. Bahçedeki konuklar hareketlendiler.

Aynı anda koruluktan gelen bir çığlık her yanı sardı.

Konuklar duraksadılar, merak dolu bakışlarla sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştılar.

Karanlıkta bir çığlık daha yankılanırken Ronald koruluğa doğru koşmaya başladı.

Genç adam ağaçların arasında bir süre koştuktan sonra Ashley Brooke'la karşılaştı. Bir ağacın dibine çökmüş ağlıyor ve endişeyle tırnaklarını kemiriyordu. Ronald'ı karşısında görünce bir çığlık daha attı korkuyla.

"Beni tanımadın mı?" diye haykırdı genç adam ve kızın yanına çökerek ellerini tuttu. "Ne oldu? Anthony nerede?"

Mavi gözleri korkuyla açılan kız titriyordu. "Onun peşinden gitti," diye karşılık verdi kekeleyerek.

"Kimin peşinden gitti?"

Bir şey söyleyemedi Ashley ve kolunu kaldırarak korunun derinliklerini işaret etti. Ronald ona hemen eve dönmesini söyledi ve karanlığa daldı.

Genç adam ağaçların arasında hızla ilerledi. Bir süre karanlıkta yol aldıktan sonra bir karaltı gördü. Biraz daha yaklaşınca

onun yerde yatan Anthony olduğunu fark etti. Çevrede başka kimse olmadığını algılayınca genç adamın yanına çömeldi.

Anthony o sırada doğruldu "Ashley nerede?" diye sordu inlercesine.

"Merak etme, onu eve gönderdim. Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi İngiliz ve elini başına götürdü. "Yaralandım galiba."

"Başında kan var." Genç adamın başını yavaşça kaldırıp yarasına baktı. "Karanlıkta pek anlaşılmıyor, ama önemli olduğunu sanmıyorum."

"Canım çok yanmıyor," dedi diğeri ve elindeki kanı siyah pantolonuna sildi bilinçsiz bir şekilde.

"Ne oldu?"

İnlercesine mırıldandı Anthony:

"Ashley'le yürüyorduk. Çalılıkların arasında birini gördüm ve seslendim. Hemen kaçmaya başladı. Ben de peşine takıldım. Bir süre sonra gözden kayboldu. Aramaya devam ettim. Sonra soluk sesini duydum ve arkamdaki ağaçların arkasına gizlendiğini fark ettim. Ancak çok geç kalmıştım. Arkama dönmeme fırsat bırakmadan üzerime atladı ve başıma sert bir cisimle vurdu."

"Ucuz kurtulmuşsun. Silahlı olabilirdi."

"Düşüncesizlik ettim," diyerek arkadaşını onayladı diğeri.

"Nasıl biri olduğunu görebildin mi?"

"Yerde yarı baygın halde yatarken adamın uzaklaştığını hayal meyal hatırlıyorum. Fes giymişti. İri yapılıydı galiba."

Ronald, bakışlarını karanlıkta dolaştırdıktan sonra "eve dönelim," dedi. "Oyalanmayalım burada. Belki hâlâ yakındadır saldırgan."

Anthony elini Ronald'a doğru uzattı ve onun yardımıyla ağır ağır ayağa kalktı. O sırada ellerinde fenerler taşıyan birkaç kişi belirdi karanlıkta. Öndeki adamın Yüzbaşı Michael Dobbs olduğunu fark etti Ronald.

Köşkte sessizlik hâkimdi artık. Konuklar üç saat önce ayrılmışlar, uşaklar salon, bahçe ve mutfak arasında gidip gelerek davetlilerden arta kalanları toplamaya başlamışlardı. Hizmetçilerin mırıldanmaları, kirli tabakların, kadehlerin, çatal ve bıçakların çıkardığı sesler giderek azalmış ve sonunda her yer sessizliğe bürünmüştü.

Herkes köşesine çekildikten sonra Jane Christie, Anthony'nin durumuna bakmak için odasına gitmiş, ama kardeşinin derin uykuda olduğunu görünce sessizce geri dönmüştü. Başına gelen o olaydan sonra genç adamın nasıl böyle uyuyabildiğine şaşırmıştı Jane. Oysa o, yaşadığı kötü olayları belleğinden bir türlü uzaklaştıramıyor, yatakta uzun süre dönüp durduktan sonra ancak sabaha karşı uykuya dalabiliyordu. Bu gece de öyleydi işte. Annesi, babası, kardeşi ve kızı derin uykudayken o, uykunun üzerine çökmesini bekliyor, gözlerinin ağırlaşması geciktikçe de huzursuzluğu artıyordu.

Aslında çocukluğundan beri huzursuz birisiydi Jane. Başına hep kötü şeylerin geleceğini düşünür, Charles ve Emma'nın ansızın öleceklerini, onu hayatta tek başına bırakacaklarını kurardı. Geceleri kötü düşüncelerle ürpererek yataktan fırlar, onların odasına giderek yanlarında yatardı. Kilisedeki cenaze törenlerine katılmaz, ölülerin ruhlarının onun peşinde olduklarını düşünürdü. Evanjelik Okulu'nda öğrenciyken bu endişelerinden kurtulmuştu bir ara. Ancak Winston Christie'yle evlendikten sonra kuruntuları yeniden

canlanmış, bu kez kocasının genç yaşta öleceğinden endişelenmeye başlamıştı. Adam o kaza sonrasında bu dünyadan göçünce de Jane, endişelerinin yersiz olmadığını, başka bir âlemden gelen mesajların onu olacaklardan haberdar ettiğinidüşünmeye başlamıştı.

Sezgi gücünün çok yüksek olduğuna inanıyordu genç kadın. Nedense bu gücü hep olumsuz olaylar üzerinde yoğunlaşıyor, bu da onu daha çok rahatsız ediyordu. Boşuna değildi bu endişeleri. Böyle düşünüyordu. İşte, o akşam da Anthony tatsız bir olay yaşamıştı. Bunu sezemese de aslında mesajın geldiğini ama davetin telaşından ve Emily'nin peşinde koşmaktan bunu algılayamadığını düşünüyordu Jane.

Yatakta doğruldu, başucunda asılı duran haça döndü. Ellerini birleştirerek kızının başına bir şey gelmemesini diledi Tanrı'dan. O sırada mırıltıyı andıran bir ses duydu. Kulak kabartınca sesin Emily'nin odasından geldiğini anladı. Hemen yataktan fırladı ve kızının odasına koştu.

Emily yatakta oturuyor ve ağlıyordu.

"Neyin var kızım?" diyerek yatağın kenarına ilişti Jane ve kızının dağınık saçlarını okşamaya başladı titreyen elleriyle.

"Andrew benimle evlenmeyecek," dedi kız. Ağlamaya devam ediyordu.

Şaşkın bir şekilde "nerden çıktı bu şimdi?" diye sordu annesi.

"Buraya geldiği halde beni aramıyor."

"Kızım sen de biliyorsun, bu mevsimde Bugia'ya gelmez onlar."

"Hayır, gelmişler işte." Eliyle pencereyi gösteriyordu o sırada. "Evlerinde ışık var."

Jane, pencereye yöneldi ve gözlerini kısarak karanlıkta birşeyler görmeye çabaladı. "Yanılıyorsun kızım. Lean'lerin evi görünmüyor bile."

İnatla söylenmeye devam etti kız:

"Gördüm işte. Işık vardı."

Ne cevap vereceğini bilemedi Jane. Belki de rüya görmüştü Emily. "Seninle yatmamı ister misin?"

Emily'nin hıçkırıkları kesildi ansızın. Yatağa uzandı ve kollarını iki yana açtı.

"Belki de yanında olmamı istiyor ve bu yüzden yalan söylüyor," diye içinden geçirdi Jane. "En kısa zamanda yalanın kötü bir şey olduğunu öğretmeliyim ona."

Kadın yatağa yönelmek üzereyken bahçe kapısının gıcırtısını duydu ve yeniden pencerenin önüne geldi.

Pelerine sarılmış biri evden çıkıyordu. Dikkatlice bakınca onun babası olduğunu fark etti. Koruluğa doğru hızlı adımlarla ilerliyordu.

"Bu saate dışarıda ne işi var?" diye sordu kendi kendine. Charles Williams karanlıkta gözden kaybolunca da "sabah sorarım," dedi içinden ve yatağa girerek kızına sarıldı.

Evdeki ışıklar söndükten sonra Rıza Kerim ağaçların gerisinde bir süre daha bekledi. Yarım saat geçince de Ernest Malcolm'ın evden çıkmayacağını düşündü. Bu saatten sonra Bornova'daki pansiyona gidemezdi kolay kolay.

Amerikalının o gün niçin Rum Kilisesi'ne gittiğini merak ediyordu serhafiye. Bir iş vardı bunda. Ernest, kilisenin bahçesine girer girmez iki papaz dışarı çıkmış ve karşılamışlardı onu. Yanlarında şapkalı biri vardı ve onun kiliseye mali

yardımda bulunan zengin Rum tüccar Yanis Manos olduğunu biliyordu Rıza Kerim. Papazlar ve tüccar, kilisenin bahçesindeki eve girmişler ve uzun süre görünmemişlerdi. Hafiye, onların ne konuştuklarını merak etmekten kendisini yiyip bitirirken papazlar çıkmış ve kilisenin arka tarafındaki bir başka eve girmişlerdi. Oysa Amerikalı ve Rum görünürde yoklardı. Konuşmaları devam ediyor olmalıydı. Bir süre sonra evin ışıkları sönmüş ve her taraf karanlığa bürünmüştü.

Serhafiye, misyonerin geceyi o evde geçireceğini ve beklemenin anlamı olmayacağını düşündü. Eve gidip dinlenmeli ve izlemeye sabah devam etmeliydi. Gizlendiği yerden ayrılmaya hazırlanırken nal ve tekerlek sesleri geldi kulağına.

Kupa tipi bir araba taşlık yolu geçti, Ernest'le Yanis'in kaldığı evin önünde durdu. Bir adam arabadan hızla indi ve o anda açılan kapıdan içeri koşarak girdi. Araba hızla uzaklaştı.

"Devlet-i Âliye'ye karşı komplo çeviriyor bu gâvurlar," diye geçirdi içinden Rıza Kerim ve ağır adımlarla bahçeye doğru yürüdü. Alçak duvarın üzerinden atladı ve iki büklüm bir şekilde eve yaklaştı. Tabancasını çıkarmıştı o sırada ve eli tetikteydi.

Çevreyi dikkatle kolaçan ederek pencerelerden birinin önünde durdu ve içeri baktı. Ancak kalın perdeden başka bir şey göremedi. Her pencerenin önünde durup içeride neyin olup bittiğini anlamaya çalıştıysa da başaramadı, çünkü ya perdeler ya da panjurlar kapalıydı. Işık da yoktu içeride.

Pencerelerden birini zorlayıp açmaya çalıştı. Bunu da beceremeyince eve girip neyin olup bittiğini anlama düşüncesini sildi kafasından. Yeniden geri dönüp sabaha kadar beklemekten başka yapacak şey yoktu artık. O yabancının kim olduğunu anlamalıydı mutlaka.

Sonunda güneşli bir pazar sabahıydı. Ronald Morgan, Saint-John Kilisesi'ndeki ayinden çıktıktan sonra deniz tarafına doğru yöneldi ve bir pastaneye oturup sabah keyfi yapmaya karar verdi. Café de Paris'in önünden geçerken birinin adını seslendiğini duydu. Dönüp bakınca Percival Bernard'm kendisine el salladığını gördü. Yanında tanımadığı, başı fesli biri vardı. Oturdukları masaya yaklaştı genç adam.

"Size dostum Alain Terrail'i tanıtayım," dedi Frer Bernard ve Ronald adamla tokalaşırken devam etti: "Fransız Sefareti'nin kâtibidir. Simirna'ya iki gün önce geldi."

"Bir aydır Konstantinopolis'teyim," diyerek adamın sözünü kesti uzun boylu, sarışın genç adam. "Mösyö Bernard'ın ısrarlarına daha fazla dayanamadım ve şehri görmeye karar verdim."

"Beğendiniz mi, peki?" diye sordu Ronald.

"Çok büyüleyici bir şehir... Gemi limana girerken güverteye çıktım ve inanılmaz derecede etkilendim."

Ronald adamın başındaki fesi işaret etti. "Türklerin giyim tarzına hemen uyum sağlamışsınız anlaşılan."

Alain bir kahkaha atarak fesi çıkardı ve masanın üstüne bıraktı. "Paris'teyken fesi çok merak ediyordum. Pierre Loti'nin yazdıklarından ve doğu kültüründen çok etkilendim. Bu fesi de Mısır'dayken aldım."

"Demek Mısır'da bulundunuz."

"Kahire'de bir süre görev yaptım," diyerek karşılık verdi diplomat. Fesinin bozduğu uzun favorili saçlarını düzeltiyordu o sırada.

Frer masaya gelen garsona çörek ve kahve siparişi verdikten sonra söze karıştı:

"Mösyö Terrail, Sorbonne'da doğu dilleri üzerine eğitim görmüş. Hem ününü duyduğu Simirna'yı görmek hem de Saint-Joseph'de bir konferans vermek üzere burada bulunuyor."

"O konferansa ben de katılmak isterim," dedi Ronald.

Sözü yine öğretmen aldı ve Alain'e döndü. "Mösyö Morgan eski uygarlıklar ve dilleri konusunda zengin bilgiye sahiptir. İngiltere ve Fransa birçok konuda anlaşmazlığa düşseler bile sizin aynı dili konuşacağınızdan ve gayet iyi anlaşacağınızdan eminim."

Ronald gülümsedi. "Mösyö Bernard, siz de iyi bilirsiniz ki Simirna'da ne İngiliz ne de Fransız vardır. Kökenlerimiz bir ulusa ait olsa bile hepimiz bu kentin antikçağdan gelen mirasının parçasıyız. Kültürel bir sentez oluşturuyoruz burada."

"Bu düşünceniz çok hoşuma gitti," dedi Alain Terrail. Gülümsüyordu ve yeşil gözleri parlıyordu.

Bernard iki adama birden baktı. "İkinizin aynı dili konuşacağını söylemiştim, değil mi?"

Masadakiler kahkahayla gülerken garson siparişleri getirdi ve servisi yaptı.

Bir süre konuşmadan çöreklerini yediler, kahvelerini yudumladılar. Sessizliği tarih öğretmeni bozdu:

"Dün akşam Anthony Williams'ın başına gelen olay hakkında ne düşünüyorsunuz Mösyö Morgan?"

Kayıtsız bir şekilde dudağını büktü araştırmacı. "Bana kalırsa, oradan geçen birisiydi. Kalabalığı görünce ne olduğunu merak etti ve bakmak istedi. Anthony onu görünce de korktu ve kaçtı."

"Ama ona saldırmaktan çekinmedi," diyerek imalı bir tavırla devam etti diğeri. "Bana kalırsa köşkü gözetlemek için oradaydı."

Kayıtsız tavrını sürdürdü Ronald. "Sevgili dostum, kimseye zararı dokunmayan bir adamın evini kim, niçin gözlesin?"

Öğretmen masadaki tabakları ve fincanları kenara çekip Ronald'a doğru uzandı. Gizli bir şey söyleyecekti sanki. "Sultanın hafiyelerinin her yerde cirit attığını siz de bilirsiniz."

Dayanamadı ve bir kahkaha attı İngiliz. "Biliyorum bilmesine de polisin Sör Williams'la ne işi olabileceğini anlayamıyorum. Kendi hâlinde bir adam o."

"Öyle söylemeyin. Sultan Abdülhamit'in ne kadar şüpheci olduğunu siz de benim kadar iyi bilirsiniz. Şüphecilik konusunda hafiyelerinin ondan daha beter olduğu da herkesin dilinde... Din ve ırk dinlemeden herkesin peşinde adamlar. Hele insanlar bir yerde toplanıyorlarsa..."

"Ne olduğunu ben de öğrenebilir miyim?" diyerek söze karıştı Alain.

Percival, Williams'ların davetinde olup biteni kısaca anlattı ona. Biraz da İsitibdad yönetimi hakkındaki düşüncelerinden söz etti.

Alain Terrail, düşünceli bir şekilde "sefaretteki bazı diplomatlarımızın Genç Türklerle sık sık görüştüklerini biliyorum," dedi. "Gizli toplantılar yaptıklarını da işittim. Aralarında saraya yakın memurlar da varmış. O memurlar, sultanın her yabancıdan şüphelendiğini ve kendisi aleyhinde çalıştığını düşündüğünü söylüyorlarmış."

"Evet, buna itirazım yok," dedi Ronald. "Ancak Sör Williams'ın şüphe çekici hiçbir davranışı olmadı şimdiye kadar."

"Belki de siz öyle biliyorsunuz," diye cevap verdi öğretmen ve kalan kahvesini bitirdi.

Konuşmanın bu şekilde sürmesinden dolayı Ronald'ın canı sıkılmıştı. Percival'in anlamsız şüphelere kapıldığını ve belki de onun ağzından laf almaya çalıştığını düşündü. Ne de olsa Williams ailesiyle çok samimiydi Ronald. Frer de biliyordu bunu.

Alain Terrail'in koluna dokunmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı.

"Şurada oturan hanımefendi kim?" diye sordu diplomat.

Ronald adamın işaret ettiği tarafa baktı. "Sofia Dobrev... Bulgar asıllıdır. Hoşlandınız galiba?"

Fransız, favorileriyle oynarken gülümsedi. "Çok çekici bir hanım..." Gözü hâlâ kadındaydı. "Peki, yanında oturan bey kim?"

Percival Bernard karıştı söze:

"Kolağası Tevfik Bey... Aydın bir subaydır. Birlikte Fransızca çalışırız zaman zaman."

Tevfik Bey de fark etmişti onları. Başını hafifçe eğerek Percival'i selamladı. Sofia, Ronald'a ve Alain'e dikkatle baktı.

"Doğrusu, çevreniz çok geniş," dedi Alain ve şehir hakkında sorular sormaya başladı diğer Fransız'a.

Uzayıp giden sohbetten Ronald'ın canı sıkılmıştı. Bir arkadaşıyla buluşacağını söyleyip Fransızların yanından ayrıldı. Percival Bernard merakla, kiminle buluşacağını sorduysa da duymazlığa geldi ve bir fayton bulmak için çevresine bakındı.

Ronald, James Brooke'un Frenk Mahallesi'ndeki evine vardığında Ashley'i balkondan bakarken buldu ve seslendi:

"Kilise'den çıkarken beni bekletmeyeceğini söylemişti James. Nerede o?"

"Şimdi geliyor," diye seslendi genç kız.

"Söyle ona, kılıçları sakın unutmasın."

Ashley ağzını açmak üzereyken kapının önünde belirdi James Brooke. "Ne dediğini duymadığımı sanma," dedi elindeki uzun kutuyu sallayarak.

İki genç atlı arabaya bindiler ve yola koyuldular.

"Dün geceki olay Ashley'in sinirlerini çok bozdu," dedi sigortacı.

"Üzerinde durmayın ve o olayın mutluluğunuzu bozmasına izin vermeyin."

"Anthony de dayanıklı çocukmuş doğrusu. Hiçbir şey olmamış gibi masada oturdu ve eğlendi."

"Ne de olsa bir denizci," diyerek cevap verdi diğeri ve kutudaki ince kılıçları incelemeye başladı.

Bir süre sonra İngiliz Bahçesi'ne ulaştılar. Şapkalarını, redingotlarım, yeleklerini, yakalıklarını ve kravatlarını çıkarıp arabada bıraktılar. Ağaçların arasında ilerlerken gömleklerinin kollarım sıvadılar ve ellerine birer kılıç aldılar.

"Burası iyi mi?" diye sordu James. Ağaçların arasındaki kuru otlarla kaplı bir düzlüğü işaret etmişti.

İki arkadaş kılıçlarını kaldırarak birbirlerini selamladılar.

"Haydi bakalım, koru kendini!" dedi Ronald ve kılıçla bir hamle yaptı.

Böylece iki arkadaşın her pazar günü yaptıkları kılıç çalışması başladı.

"Beni Fizan'a sürseler haklarıdır," diye içinden söylendi Rıza Kerim. Sonra da vücudundaki ağrılar nedeniyle yüzünü buruşturup inledi. "Bu ağrılar bana müstahak. Benim yerim zindan aslında."

Önceki gece ağaçların arasında evi gözlerken uyuya kalmıştı serhafiye. At kişnemesiyle gözlerini açmış, güneşle karşılaşınca da panik içinde doğrulmuştu. Vücudunun her tarafı sızlarken kendi kendine küfredip durmuştu.

Elleri belinde yürüyüp atlı arabanın bulunduğu yere vardı. Sürücü güneşliği kaldırmış, arka koltuğa uzanmıştı. Horlayıp duruyordu.

Adamı sarsarak uyandırmaya çalıştı gizli polis. Sürücü gözlerini açarken de yanağına iki tokat patlattı. "Ulan, uyunacak yer mi burası? Çabuk kalk, gidiyoruz!"

Sürücü gözlerini ovuşturarak doğruldu ve yerine geçti. Kamçıyı eline alırken sordu:

"Nereye gidiyoruz beyim?"

"Elinin körüne gidiyoruz," dedi diğeri ve sürücünün başını yumrukladı.

Hükümet Meydanı'nın girişinde arabayı durdurdu gizli polis. Fesini tutarak koştu ve soluk soluğa Vilayet binasının mermer basamaklarını tırmandı. Mutasarrıflığın bulunduğu kata çıkarak Hüseyin Rıfat'ın odasına daldı.

"Hayrola Rıza Kerim Efendi?" diye sordu masasında oturan serkomiser. "Sabahın köründe bu ne telaş? Önemli bir haberin var galiba?"

Serhafiye sandalyeye oturdu ve cebinden tespihini çıkarırken "hakkımdaki emri almaya geldim," dedi.

Hüseyin Rıfat, masada duran evrak yığınını kurcaladı ve bir kâğıt çekip adama uzattı. "İşte, hakkındaki resmî yazı burada... Hafta sonuna kadar Dersaadet'te olman emredilmiş."

Rıza Kerim yazıyı hızla okudu ve "dün konuştuğumuz gibi mutasarrıf efendinin makamına çıkacak mıyız?" diye sordu. "Bu tayinin sebebini soracaktık hani..."

"Maalesef, kendileri burada yoklar. Nahiyelerdeki zaptiye teşkilatını denetlemek için bu sabah erkenden ayrıldılar. On gün sonra ancak dönerler."

"O kadar vaktim yok."

"Haklısın. Bana kalırsa yol hazırlığına başla sen. Vapur seferlerini öğren ve bir an önce yola çık. Son günü bekleme."

Düşünceli bir şekilde tespihini çekerken "haklısın efendi," dedi diğeri ve ayağa kalkmak için hazırlandı.

Serkomiser kolundan tutup durdurdu onu. "Buradan ayrılmadan önce bana anlatacakların var mı?"

"Serkomiserim, sen de biliyorsun işte... Saint-Joseph okulundaki Percival Bernard'dan çok şüpheleniyorum, çünkü bizim memurlarla fazla içli dışlı. Kitap filan veriyor onlara. İsimlerini belirleyip mutasarrıf efendiye arz etmiştim."

"Başka?"

"Bizim mülkiye memurları sık sık matbaalara girip çıkıyorlar gizlice. Aralarında muallimler de var. Birkaç kez basmıştık o matbaaları ama akılları hâlâ başlarına gelmemiş, belli. Bildiklerini okumaya devam ediyorlar."

Sıkıntıyla ayağa kalktı serkomiser ve meydanı gören pencerenin önünde durdu. "O kadar insan tutukladık, falakaya yatırdık, bir türlü dişimizi geçiremedik," diye mırıldandı.

"Ronald ve James adlı beylere de dikkat edin. Sık sık farmason toplantılarına katılıyorlar. Müslümanlar da varmış aralarında."

"Daha başka?"

Rıza Kerim'in dudaklarından az daha Kosta Mihalidis'in adı çıkacaktı ki son anda engel oldu kendine. Polis kitapçıyla konuşursa kendisinin de ondan kitap aldığı anlaşılır ve başına dert açılırdı. Bir serhafiye de olsa silahlarla ilgili kitapları gizlice okuduğunu anlaşılması, olmadık sorunlar doğurabilirdi.

"Başka malumat yok, efendi." Gözlerini tespihinden ayırmadan cevap vermişti serhafiye. Ernest Malcolm'dan ve Gerhard Ruge'den de söz etmek olmazdı. Ne de olsa adamlar önemliydi onun için ve onları başkasına kaptırmaya hiç niyeti yoktu.

Serhafiyenin sessiz kaldığını gören polis komiseri, "Alain Terrail adlı biri gelmiş İzmir'e," dedi. "Fransız Sefareti'nde görevliymiş. Onun hakkında malumatın var mı?"

Başını iki yana salladı Rıza Kerim. "Maalesef bilgim yok. Adını da ilk kez duydum."

"Bu sabah Café de Paris'de Percival Bernard'la otururken görülmüş. Ronald Morgan da katılmış onlara."

"Belki Kolağası Tevfik Bey'in haberi vardır adamdan. Fransızcası iyi olduğu için sık sık Frenklerin arasında dolaşır. Ona sorarım."

"Tevfik Efendi de bir karıyla oradaymış o sırada."

Serhafiye yutkundu. "Bunu da sorarım."

"Sor, ama dikkatli ol," dedi serkomiser. Diğerinin şaşkın gözlerle kendisine baktığını görünce de sürdürdü konuşmasını: "Tevfik Bey'in Genç Türk olduğuna ilişkin şüphelerimiz

var. Geçen sene bazı Askerî Tıbbiye öğrencileri İttihad-ı Osmanî adlı bir cemiyet kurmuşlar. Tevfik Bey'in birkaç cemiyet üyesiyle temas ettiğini öğrendik."

Şaşırmıştı Rıza Kerim. "Bunu bilmiyordum," dedi kekeleyerek. "Elbette, dikkatli olurum." Tespihini cebine koydu ve ayağa kalktı. "Müsaadenizle, beyim."

"Gitmeden önce kalem dairesine uğra da evrakını teslim aldığına dair imzanı at."

Rıza Kerim kalem dairesine giderken zihninde sorular soruyor ve kuruntularla boğuşuyordu. "Vay Tevfik alçağı, vay... Demek, senin de o Genç Türk hainleriyle ilişkin var, ha? Yoksa arkadaşlığımızı bildikleri için mi benden şüphelendiler ve İstanbul'a çağırdılar? Ulan, beni de sorguya alırlar mı şimdi?"

Kalem dairesindeki işini tamamladıktan sonra binadan ayrıldı serhafiye.

Sarı Kışla'ya yürüyerek giden Rıza Kerim'i bir süre dışarıda bekletti nöbetçi, çünkü komutanları yatakhaneleri dolaşıyordu. Serhafiye havuzun çevresindeki çeşmelerden birinden su içti, yüzünü yıkadı. Tespihini çekerek beklerken kapıdaki nöbetçi ona seslendi ve komutanın geldiğini bildirdi.

Kolağası Tevfik Bey'in odası oldukça küçüktü. Masasının üstü askerî talimnamelerle doluydu. Duvarda bir harita ve sahra dürbünü asılıydı.

"Ee, anlat bakalım Rıza..." dedi orta boylu, kalın bıyıklı Kıdemli Yüzbaşı. Üniforması çok iyi ütülenmişti ve rütbeleri parıldıyordu.

"Askerlik arkadaşına bir kahve söylesene önce..."

Tevfik Bey emir erini çağırdı, iki orta kahve söyledi. Sonra bacak bacak üstüne atarak hafiyeye dikti siyah gözlerini. "Çok sıkıntılı görünüyorsun. Hayrola, ne oldu?"

Diğeri bir süre düşünüp tespihine baktı ve mırıldandı:

"Alain Terrail adlı bir Fransız gelmiş kente."

"Ee, ne var bunda?"

"Böyle ansızın gelmesi, Percival ve Ronald gibi gâvurlarla buluşması pek hoşuma gitmedi."

"Ne olmuş yani?"

Masaya doğru uzandı diğeri. "Yahu Tevfik, bunca yıldır dostuz seninle. Frenkler arasında neyin olup bittiğini hep anlatırsın bana. Percival Bernard'la sık sık Fransızca pratiği yaparsın, heriften işittiklerini aktarırsın. Alain denen bu adamın geleceğinden haberin yok muydu?"

Emir eri içeri girdi o sırada ve kahve fincanlarını bıraktı.

Asker dışarı çıktıktan sonra "nereden bileyim yahu?" dedi subay. "Her şeyi bana anlatacak değil ya."

Kahvelerini yudumlarken birer sigara yaktılar.

"Neyse, o adamla er veya geç karşılaşırsın," dedi Rıza Kerim. "Ağzından lâf almaya çalış da bildir bana. İstanbul'a dönmeden önce biraz daha bilgi olsun elimde."

"Dersaadet'e gidiyorsun ha? Oo, çok sevindim senin adına. Hayırlısı olsun."

Sandalyede sıkıntıyla kıpırdadı serhafiye. "Hayır mı olacak, şer mi, göreceğiz bakalım."

"Canın iyice sıkılmış senin. Mesele sadece şu Fransız'la ilgili değil galiba?"

"Değil tabii ya!" diyerek haykırdı diğeri ve Tevfik hakkında serkomiserden duyduklarını anlattı. Aslında duyduklarını söylememesi gerekiyordu. Ancak birlikte savaştığı arkadaşına kazık atamazdı.

Kapının çalmasıyla birlikte Anna koltuğundan kalktı, elindeki kitabı sehpaya bıraktı ve kapıyı açtı. Ronald kadına sarıldıktan sonra koltuklardan birine attı kendini ve kaykılarak oturdu.

"Çok yorgun görünüyorsun," dedi Anna ve koltuğuna döndü.

"James'le her zamanki kılıç çalışmamızı yaptık. Yorgunum ama eskisinden daha atağım. Üç kez göğsüne dayadım kılıcı."

Anna gülümsedi. "Bir gün yaralayacaksınız birbirinizi."

Aldırmadı Ronald ve sehpanın üzerinde duran kitabı işaret etti. "Ne okuyorsun?"

"Simya hakkında bir kitap... *Homonkulus*la ilgili bölümü okuyordum."

Kitabı alıp sayfalarını çevirmeye başladı Ronald. "Yapay insan değil mi o? Anımsayabildiğim kadarıyla insan spermi, bazı gizli maddelerle özel mühürlenmiş bir kabın içine konuluyor, at dışkısıyla karıştırılıyor ve kırk gün kadar kuluçkaya yatırılıyor. Böylece embriyonun oluşacağı iddia ediliyor."

Anna nişanlısının sözünü kesti:

"Bana çok anlamsız geliyor. Tamamen bilim dışı... Ancak bazı simyacılar bu yolla çocuk sahibi olunabileceğini söylüyorlar."

Bir kahkaha patlattı Ronald. "İstersen çocuğumuzu bu şekilde yapabiliriz."

Anna aldırmadan devam etti:

"Simya konusu gerçekten de çok ilginç Ronald. Bak, birkaç örnek vereyim sana. Albertus Magnus, değerli taşların insanlar üzerinde iyileştirici gücü olduğunu söylemiş ve simya deneylerini bunu ispatlamak için yapmış. Ona göre değerli taşların bu gücü yıldızlardan geliyormuş. Paraselsus da simya ile tıp arasında bağ kurmuş. Yapay biçimde üretilen ilaçlar yerine doğal yöntemlere ve bitkilere önem verilmesini savunmuş."

Kadının ciddi bir şekilde konuştuğunu gören Ronald, "simayı Hıristiyanlıkla özdeşleştiren düşünürler olduğunu duymuştum," dedi.

Yeniden atıldı genç kız:

"Elbette... Okuduklarıma göre Jacob Böhme, filozof taşını İsa'nın ruhu olarak görür. Biliyorsun değil mi, filozof veya felsefe taşı, bütün metalleri altına dönüştürdüğüne inanılan taştır."

"Ancak Hıristiyanlıkta bu konu gizemci açıdan ele alınır," dedi diğeri. "İnsanların İsa gibi sabırlı, şefkatli, yardımsever, fedakâr olmaları gerektiği anlatılır. Yani o taş, insanın kendi içindeki bilgeliği anlamasını, ona göre hareket etmesini ve iyi bir insan olmasını sembolize eder. İnsan kendi içinde yolculuğa çıkarak bulabilir o taşı."

"Senin de bilmediğin yok," dedi Anna gücenmiş bir tavırla. "İki söz ettirmedin bana."

Kızın elini tuttu Ronald. "Peki canım. Özür dilerim. Devam et sen."

"Hevesim kaçtı," dedi diğeri ve yüzünü buruşturdu.

Ronald Anna'nın koltuğunun koluna ilişti ve genç kıza sarıldı. "Bir kez daha özür diliyorum aşkım. Sana söz veriyorum, bir daha sözünü kesmeden dinleyeceğim seni."

"Umarım senin keyfin yerine gelinceye kadar Jane kitabı geri istemez."

"Kitabı ondan mı aldın?"

"Evet. Charles Williams son İngiltere yolculuğundan dönüşünde getirmiş. Jane'in söylediğine göre İngiltere'de bu konu çok modaymış şimdi."

"O kadının manyetizmaya ve ruhçuluğa çok meraklı olduğunu biliyordum ama simyayla ilgilendiğinden haberim yoktu."

"Belki de böyle oyalanıyor, sıkıntılarından kurtulmaya çalışıyordur."

Masanın üzerinde duran kutudan ince bir puro aldı Anna ve yaktı. Ronald da piposunu ve tütün kesesini çıkardı. Bir süre konuşmadan dumanı çektikten sonra sessizliği bozdu adam:

"Umarım Williams'larda kaldığın gece Jane başını çok ağrıtmamıştır."

"Hep aynı konuları tekrarlayıp durdu. Kocasının ölümünden sonra yaşadığı sıkıntılardan söz etti. İçindeki ölüm korkusunu bir türlü atamadığını, Emily'nin başına bir dert geleceğinden çok korktuğunu anlattı. İnan, çok üzülüyorum onun için."

"Anthony'nin başına gelen de bu endişelerinin üzerine tuz biber ekmiştir."

"Sence kimdi o saldırgan?"

Dudaklarını büzdü genç adam. "Kim bilir? Belki meraklı biri... Belki sultanın jurnalcisi... Sör Williams'ın çok

değerli bir koleksiyonu var. Belki de ona göz koyan bir hırsızdı. Köşkteki daveti ve insanların içkili olmasını fırsat bilerek birşeyler çalmak istemiş olabilir."

"Bundan böyle dikkatli olmaları gerekiyor. Eğer saldırgan bir hırsızsa yeniden gelebilir."

"Ben de bu şekilde söyledim. Hatta polise haber vermeleri için çok ısrar ettim. Ancak Sör Williams pek yanaşmadı buna. Gecenin keyfini bozmak istemediğini söyledi."

"Çok garip," dedi Anna düşünceli bir şekilde.

"Bana da garip geldi. Üstelik adamın olayı bu kadar hafife almasından rahatsız oldum. Ona göre saldırgan evde ne olduğunu görmeye çalışan meraklı biriydi. Anthony'den korktu ve paniğe kapılarak saldırdı ona. Devamlı aynı şeyi söyleyip durdu."

"Sen de çok ihtiyatsız davrandın. Adamda silah olabilirdi ve ateş edebilirdi."

Ronald daha sıkı sarıldı nişanlısına. "Silahının olmaması saldırganın niyetinin kötü olmadığını gösterir. Belki bunu da düşünmüştür Charles."

"Neyse..." dedi Anna ayağa kalkarak. "Ne yapıyoruz bugün? Güzel havanın tadını çıkaralım."

"Paradiso'daki at yarışlarına gitmeye ne dersin?"

"Hemen hazırlanıyorum. Treni kaçırmayalım."

Charles Williams, karısı, oğlu ve torunuyla birlikte kiliseden döndükten sonra bir süre bahçede dolaştı. Max ve Tina adlı köpekleriyle oynadı. Kâhyasıyla konuşup talimatlar verdi. Birlikte ahırı dolaştılar ve atlara baktılar. Beş İngiliz atı vardı adamın. Anthony birinin eyerini yerleştiriyordu o sırada.

Eve girdiği zaman karısını Jane'le konuşurken buldu yaşlı adam. Ne konuştuklarını tahmin ettiği için de sohbetlerine katıldı. "Rahip kiliseye ne zaman geleceğini sordu kızım."

Jane cevap vermeyince Emma atıldı:

"Ben de bunu söylüyordum şimdi. Sadece rahip değil, herkes soruyor. Bu inadından vazgeç artık tatlım."

"Size defalarca söyledim... Kiliseye gitmekten hoşlanmıyorum," diye terslendi Jane. Kaşları çatılmıştı ve dudağının kenarı seyiriyordu.

"Herkes senin inançsız olduğunu düşünüyor," dedi Charles.

"İnançsız değilim ben. Kiliseye gitmemekle ne ilgisi var bunun?"

Oynadığı bez bebekten başını kaldırdı Emily ve "annem ruhlarla konuşuyor," dedi.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Emma ve elini göğsüne bastırdı.

Jane sert bir hareketle kızının kolunu kavradı. "Nereden çıkardın bunu?" Sesi çok sertti ve yüzü kızarmıştı öfkeyle.

Küçük kız "uykunda konuşurken duydum," dedi kolunu annesinin elinden kurtarmaya çalışarak. "Babamla konuşuyordun."

"Çocuk işte..." dedi Charles ve ceketinin düğmelerini açmaya başladı.

Jane sesini alçalttı:

"Herhalde rüya görüyordum. Lütfen saçma sapan şeyler söyleme kızım."

"Saçmalamıyorum ben. Babamın ruhunu çağırmaktan söz ediyordun uykunda. Bütün gece uyutmadın beni. Çok korktum."

Kızının bacağına bir çimdik attı Jane Christie. "Bir daha yanımda yatırmayacağım seni. Ne kadar korkarsan kork, yanıma gelmeyeceksin."

Emily yüzünü ekşitip vızıldamaya başlarken Emma uzandı ve onu kucağına doğru çekti. "Ağlama güzelim. Annen uykusunda sayıklamış. Rüya görüyordu herhalde."

"Ama hep ruh mu görüyor rüyasında?"

"Yeter artık!" diye bağırdı Jane ve kızının yanağını hafifçe tokatladı.

Emma'nın göğsüne yaslandı Emily ve ağlamaya başladı. Gittikçe yükseliyordu sesi.

Charles Williams kızını omuzlarından tutarak kaldırdı. "Biraz bahçeye çıkalım. Sinirlerinin çok bozuk olduğu belli..."

Bahçeye çıkar çıkmaz onlara el sallayan Anthony'yi gördüler. Gordon adlı siyah atın sırtındaydı adam. Çok geçmeden tozu dumana katarak uzaklaştı ve korunun gerisinde gözden kayboldu.

Jane sırtındaki yün şala sarınarak "onun evlenecek olmasından dolayı çok mutluyum," dedi. "Umarım talihi benimki gibi kötü değildir."

Adam kızına sarıldı. "Böyle konuşma. Acılı günler geçirdik. Kocan benim de oğlumdu. Çok severdim onu. Ancak Tanrı verir, Tanrı alır. Artık geçmişin anılarının esiri olmayı bırak ve Tanrı'nın bize yakında bahşedeceği güzel günlerin mutluluğuyla yaşa."

"Ashley de çok iyi bir kız. Umarım Tanrı onu Anthony'ye bağışlar ve birlikte yaşlanarak torunlarım görürler."

"Elbette, bundan şüphen olmasın," dedi adam.

Derin derin iç çekti Jane ve babasına sarıldı.

Emma ve Emily yanlarına geldiler o sırada.

Annesinin uzun eteğini çekiştirerek "köpeklerle oynamak istiyorum," dedi küçük kız.

Jane kızına sarıldı ve "sana vurduğum için çok özür dilerim," dedi.

Emily kıkırdadı, Max'la Tina'nın kulübelerine doğru koştu. Annesi de peşine takıldı. Bir yandan da bağırıyordu:

"Öğleden sonra ders çalışacaksın!"

Charles, yelek cebinden köstekli saatini çıkararak baktı. "Frer Bernard ziyaretime gelecek. Aşçılar bir şey hazırlasınlar."

Merakla sordu Emma:

"Niçin gelecekmiş? Dün akşam buradaydı."

"Fransız Büyükelçiliği'nde çalışan bir arkadaşı varmış ve benimle tanıştırmak istemiş onu. Dün akşam söyledi."

Emma hizmetçiyi çağırmak için çıngırağı eline aldı. Charles da eve doğru yöneldi. Kapıdan girmek üzereyken karısı seslendi:

"Lean'lerin köşkünün orada birisi dolaşıyor Charles. Kim olduğunu seçemiyorum. Kolunun altında da birşeyler taşıyor."

Gözlerini kısarak kadının işaret ettiği yöne baktı adam. "Aram Nişancıyan o. Endişelenmene gerek yok."

"Ressam Aram mı?"

"Evet canım. Geçen hafta bu civarın resimlerini yapmaktan söz etmişti bana. Bunun için gelmiş olmalı."

Kadın gözlerini şövalesini açan adamdan ayırmadan "bir gün çağıralım onu, Anthony de hazır buradayken aile tablomuzu yaptıralım," dedi.

Charles gülümseyerek, "hemen gidip söylüyorum," dedi ve ressama doğru yürümeye başladı.

Yarış sona erdikten sonra Ronald ve Anna fazla oyalanmadan koşu alanından ayrılmaya hazırlandılar. Jane Christie'yi bir an önce görmek istiyordu genç kız, çünkü dün akşamdan beri nasıl olduğunu merak ediyordu. Nişanlısının koluna girdi ve birlikte kalabalığa karıştılar.

Mavi ceketli, beyaz şapkalı, golf pantolonlu erkekler, o günkü koşu hakkında aralarında yüksek sesle tartışıyorlardı. Rengârenk elbiseli ve şallı, saçlarını süslü şapkalarının altında toplamış kadınlar, güneşten korunmak için küçük şemsiyelerini açmış, kahkahalar atarak Simirna sosyetesinde olup bitenleri konuşuyorlardı. Küçük çocuklar şekerlemecilerin başında toplanmışlardı. Çığırtkanlar, Pathe Sineması ve Theatron Smirnes'deki gösterileri duyuruyorlardı.

Çığırtkanların başına toplananların arasında Yanis Manos ve karısı da vardı. Rum tüccar, Ronald'ı görünce bastonunu kaldırarak selam verdi. Karısı da Anna'ya öpücük gönderdi.

"Madam Manos annemin çok samimi arkadaşıydı," dedi Anna ve gülümseyerek elini salladı.

"Adam da oldukça bilgili biridir," dedi diğeri. "Bir Miken tabağı almıştım ondan. Uzun uzun Miken uygarlığını anlatmıştı."

Ronald bir araba bulmaya çalışırken Arnaldo Bellonci karşısında beliriverdi. Yanında karısı vardı. İtalyan nereye gideceklerini sorunca Williams'ları ziyaret edeceklerini söyledi genç adam. Octavia, Anna'nın koluna yapıştı, onları götürebileceklerini belirtti. Ailenin talika tipi kapalı at arabasına bindiler hep birlikte.

Araba hareket ederken dışarı baktı Ronald. Ernest Malcolm gözüne ilişti o sırada. Arkasına Gerhard Ruge yürüyordu ve koluna girmiş olan Sofia Dobrev'le hararetli bir şekilde konuşuyordu. Perdeyi çekti İngiliz.

Octavia Bellonci yol boyunca susmadı. Ronald'ın damatlığı ve Anna'nın gelinliği dikilmeden önce mutlaka ona danışmaları gerektiğini söyleyip durdu. Ermeni terziyi öve öve bitiremedi. Evliliğin ne kadar kutsal olduğunu bıkmadan, usanmadan defalarca tekrarladı. Anna kadının anlattıkları karşısında başını sallamak ve gülümsemekle yetindi, çünkü kadın konuşma fırsatı vermiyordu ona. Taş, toprak kaplı yolda arabanın sarsılması ve yaylanarak yalpa yapması bile sesini kesmiyordu İtalyan kadının.

Arnaldo'nun da karısından geri kalır tarafı yoktu. Ancak evlilik sohbetini kısa kesmişti o. Williams'ların davetinde sözünü ettiği İtalyan arkadaşına getirmişti sözü ve profesörün yeteneklerini anlata anlata bitiremiyordu. Ronald da nişanlısı gibi gülümsüyor ve piposundan sıkıntıyla duman çekip duruyordu İtalyan'a kulak verirken.

Talika köşkün bahçesine girince bahçedeki kameriyede oturan Emma ve Jane kalkıp onlara doğru yürüdüler. Ayaküstü kısa bir sohbetten sonra Bellonci'ler evlerine gitmek üzere yola devam ettiler.

Anna, Jane'in koluna girdi. Kameriyenin altına doğru yürüdüler.

Ronald "Sör Williams evde yok mu?" diye sordu Emma'ya.

"Konukları var," diye cevap verdi diğeri. "Frer Bernard ve Mösyö Terrail."

"Alain Terrail mi?" Şaşırmıştı Ronald. Sabah gördüğü adam şimdi buradaydı. "Çok hızlı hareket eden biri olmalı," diye geçirdi içinden. "Anthony nerede?"

"Atla dolaşıyor. Herhalde biraz sonra döner. Seni görünce çok memnun olacak. Dün gece yeterince konuşamadınız."

"Sağlık durumu iyi mi?"

"O olay başına gelmemiş gibi. Bu sabah başındaki sargıyı bile çıkardı."

Kapı açıldı o sırada. Charles Williams konuklarıyla birlikte eşikte belirdi.

Alain Terrail, Ronald'ı fark edince hızlı adımlarla yanına geldi. "Mösyö Morgan... Bu ne güzel tesadüf böyle..."

"Bir günde iki kez karşılaşmamız gerçekten de güzel bir rastlantı." Gözü adamın elindeki kılıca takılmıştı o sırada. "Kılıçlara meraklısınız galiba?"

"Ah, evet! Mösyö Williams'ın koleksiyonundan güzel bir parça... Saint Jean şövalyelerinden kalmaymış. Hiç pas yok. Çok iyi bakılmış ve korunmuş." Konuşurken kılıcı sağa sola sallamıştı birkaç kez.

Diğer iki adam yanlarına geldi o sırada.

"Sultan Beyazıt, Simirna'daki Saint Jean şövalyelerini yenilgiye uğrattıktan sonra bir yağmacı kaleye girip bulabildiği ne kadar silah varsa toplamış," dedi Charles. "Ben de üç-dört sene evvel Konstantinopolis'te Ermeni bir antikacıdan satın aldım bunu."

"Siz de kılıçlara meraklı mısınız?" diye sordu Alain, Ronald'a dönerek.

"Elbette... Bir arkadaşımla sık sık çalışırız."

"Mösyö Morgan her zaman formdadır," diyerek söze karıştı Percival Bernard. "Kılıç ustasıdır."

"Ne dersiniz, küçük bir gösteri yapalım mı?" diye sordu Alain. Gülümseyerek bakıyordu Ronald'a. "Pek kılıç ustası sayılmasam da formumu koruyorum."

"Çok memnun olurum," dedi İngiliz ve ceketini çıkarmaya başladı.

"Sizin için de bir kılıç getireyim," dedi Charles ve hızlı adımlarla eve girdi.

Anna ve Jane yanlarına gelmişlerdi o sırada.

Ronald "nişanlımı tanıştırayım size," dedi. "Fransız kanı taşır."

Alain Terrail kılıcını baş hizasına kadar kaldırarak genç kızı selamladı ve elini öptü. "Sizi tanıma onuruna eriştiğim için çok mutluyum Matmazel Durand. Mösyö Morgan'ın Fransızcasının niçin bu kadar iyi olduğunu şimdi anlıyorum. Size olan aşkım anlatabilmesi için dilimizi çok iyi konuşması gerekir."

Anna kıkırdarken Ronald yüzünü buruşturdu. Adamın ağdalı konuşmasından ve tavırlarından hiç hoşlanmamıştı.

Charles Williams, getirdiği kılıcı Ronald'a uzattı. "Bu da bir Tapınak Şövalyesi kılıcı... İskoçya'da satın almıştım."

Genç adam kılıcı aldı, dengesini kontrol etti. Sonra da seri hareketlerle kaslarını esnetti.

Charles iki küçük mantar parçasını kılıçların sivri uçlarına taktı ve geriye çekildi.

"Başlayın bakalım şövalyeler!" diye haykırdı Percival ve Charles'ın yanına gitti.

Ronald ve Alain birbirlerini selamladıktan sonra kılıçlarını ileri doğru uzattılar.

Seter köpekler, kulübelerinin önünde havlamaya başladı. Anna mırıldanarak haç çıkardı. Jane annesinin koluna girdi.

İlk hamleyi Alain yaptı. Ronald yan dönerek adamın saldırısını savuşturdu ve hızla üzerine gitti. Birbirlerine çarpan kılıçların şakırtısı ortalığı sardı. İki adamın da başarılı birer kılıç ustası oldukları belliydi. Birbirlerinin üzerine çekinmeden gidiyor, sağa sola çekilerek ve eğilerek karşılıklı hamleleri savuşturuyorlardı. Charles ve Percival bağırarak destekliyorlardı gençleri.

Sert bir darbeyle rakibinin kılıcını düşürdü Ronald ve adamın göğsüne doğru bir hamle yaptı.

Alain yan dönerek saldırıdan kurtulmayı başardı ve hızla eğilip kılıcını yerden aldı. "Eski şövalyelerden hiç farkınız yok." Soluk soluğaydı.

"Sizin de öyle." Karşısındakine biraz daha yaklaştı ve hamlesini yaptı.

Hamleyi savuşturmak isteyen Alain dengesini kaybetti ve yere düştü. O sırada bir çığlık attı Jane.

Bütün gözler kadına döndü. Eliyle ağzını kapatmıştı Jane ve gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Alain yavaş yavaş kalkarken Ronald kılıcını indirdi.

Emma kızının yanına gitti ve sarıldı. "Herhalde heyecanlandı," dedi diğerlerine bakarak.

"Evet, birdenbire heyecanlandım ve kendimi tutamadım," diyerek annesini onayladı kadın. "Özür dilerim. Lütfen, devam edin." Sesi titriyordu. Gözleri korku doluydu.

Mücadele yeniden başladı. Ronald'ın bir hamlesiyle Fransız geri çekildi. Kılıcını sağ elinden sol eline geçirdi diğeri. Kılıcın el değiştirmesinden doğan arayı değerlendirmek isteyen Alain, ani bir hamle yaptı. Ronald'ın da beklediği buydu zaten. Sol eliyle kavradığı kılıcına bir yarım daire çizdirdi ve Alain'in kılıcına şiddetle vurdu. Havalanan kılıç toprak zemine düşerken kılıcı almak için geriledi diplomat. Ancak Ronald'ın kılıcının ucundaki mantar göğsüne değince durdu ve bir kahkaha attı.

İki adam birbirlerini selamlarken "artık gitme zamanı," dedi Percival Bernard. Alain'in kaybetmesine bozulduğu belliydi.

"Evet, bugün yapacak çok işimiz var," dedi Alain Terrail ve giyinmeye başladı.

"Sizinle mücadele etmek büyük keyifti," dedi Ronald. "Siz kentten ayrılmadan önce bir kez daha karşı karşıya gelelim."

"Her zaman emrinizdeyim Mösyö," dedi Alain ve belini hafifçe bükerek selamladı İngilizi.

Fransızlar kupa arabasına binip tren istasyonuna doğru yola çıkarlarken Charles Williams konuklarını içeri davet etti.

Şöminenin karşısında viskilerini yudumlarken anısızın parlayıverdi Jane:

"Anthony çok geç kaldı."

Pencerenin önüne giden kadının ardından seslendi Charles:

"Endişe etme. Hava kararmadan gelir."

"Umarım başına kötü bir şey gelmez."

Anna konuyu değiştirmek istedi:

"Emily nerede?"

"Odasında ders çalışıyor," diyerek karşılık verdi Emma. Gözleri kızının üzerindeydi.

"Emily'e bakayım ben," dedi Jane ve üst kata çıkan merdivene yöneldi.

Charles ve Emma sıkıntıyla parmaklarıyla oynarlarken Ronald adama sordu:

"Alain Terrail niçin gelmiş?"

"Koleksiyonlara meraklıymış. Bendeki parçaları görmek istemiş. Bilgili bir genç..."

"Demek Frer Bernard sizden ve koleksiyonunuzdan söz etmiş ona."

"Öyle olmalı." Ağır adımlarla basamakları çıkan kızındaydı gözü.

Sessizce içkilerini yudumlamaya devam ettiler. Ronald'ın canı sıkılmıştı. Anna'ya kalkmalarını söylemek üzereyken dışarıdan bir at kişnemesi duyuldu.

Çok geçmeden Anthony içeri girdi. Siyah binici ceketi ve bol pantolon vardı üzerinde. Çizmeleri toz içindeydi. İçeridekileri selamladı, masadaki kadehlerden birine viski boşalttı ve Ronald'ın karşısına oturdu. "Dün gece yeterince görüşemedik seninle," dedi. Onu görmekten çok memnun olduğu yüzündeki içten gülümsemeden belliydi.

"Senin gibi denizcilerle görüşmek kolay değil. Hele bir de nişanlıysa..."

Ronald'ın sözünü kesen Charles "siz gençler konuşmaya devam edin," dedi. "Ben odama gidiyorum."

"Ben de Jane'e bakayım," dedi karısı ve ayağa kalktı. Anna siyah eteğini toplayarak onu izledi.

Anthony, kadehini Ronald'a doğru kaldırıp içkisinden birkaç yudum aldıktan sonra anlatmaya koyuldu. Gemisinin Akdeniz'e yaptığı seferden ve orada gördüklerinden söz

etti. Defterine notlar aldığını, bunları Ronald'a göstereceğini söyledi. Ronald da Mısır'a ve Anadolu'ya yaptığı yolculuklar hakkında bilgi verdi ona. National Geographic Society için hazırladığı araştırmanın içeriğini anlattı. Konuşması sona erince Alain'le yaptığı kılıç gösterisinden söz etti. Onun Fransızı yendiğini duyan denizci, kadehini kaldırdı. İki saate varan konuşmaları Emma ve Anna'nın yanlarına gelmesiyle sona erdi.

"Akşam yemeğini birlikte yiyelim," dedi Emma. "Anna'ya da söyledim."

"Çok memnun oluruz," diye cevap verdi İngiliz.

"Tren saatini düşünmeyin," dedi Anthony. "Geceyi bizde geçirirsiniz. Yarın sabah Ashley'i görmeye gideceğim. Yola birlikte çıkarız."

Salondaki lambaları ve şamdanları yakan uşağa döndü Emma. Kocasını, kızını ve torununu çağırmasını istedi yaşlı adamdan. Sonra Anna'nın koluna girdi. "Gel bakalım, canım. Mutfağa birlikte gidelim. Ev hanımlığını öğretmeye başlayayım sana."

Ronald ve Anthony kaldıkları yerden sohbetlerine devam etmeye başlamışlardı ki uşak geri döndü. "Sör Williams odasında değil efendim." Orta boylu, tıknaz, seyrek, kızıl saçlı biriydi. Siyah pantolon ve yelek vardı üzerinde. Beyaz gömleğinin yakalığı papyonluydu.

"Belki bodrum kattadır. Oraya baktın mı Oliver?"

"Orada da yok efendim."

"Nerede olabilir ki? Buradan da geçmedi."

"Belki bodrumdaki kapıyı kullanıp dışarı çıkmıştır."

"Bahçeyi bir dolaş bakalım. Ahıra da bak. Belki de köpeklerin yanındadır."

Uşak ciddi bir şekilde eğildi ve ayrıldı.

"Hazır buradayken babanın koleksiyonunu bir kez daha görmek isterim," dedi Ronald. "Her görüşümde yeni şeyler buluyorum."

"Ben de öyle... Çocukluğumdan beri o parçalar arasmda dolaşır, daha önce dikkat etmediğim birçok eserle karşılaşırım."

"Üstelik sürekli zenginleştiriyor koleksiyonunu."

Anthony gülümsedi. "Parasının çoğunu bu işe yatırıyor. Samuel Şaul'un başından ayrılmıyor. Arnaldo Bellonci de değerli eserler buluyor ona. Kosta Mihalidis'i de unutmamak gerek elbette. Eski kitap bulmakta adamın üstüne yok. Sinyor Petrini de babamın çok geniş bir koleksiyonu olduğunu söyledi."

"Sinyor Petrini mi?"

"Evet, Sinyor Bellonci'nin arkadaşı."

"Şimdi anımsadım," dedi Ronald eliyle alnına vururken. "Bologna Üniversitesi'nde profesörmüş."

"Tanıştın mı onunla?"

"Hayır, ama Arnaldo tanıştıracağını söyledi."

"Çok bilgili biri... Tanıştığına pişman olmayacaksın. Neyse, konumuza dönelim biz..."

Uşak yeniden salona girdiğinde Anthony, babasının son İngiltere yolculuğunda sandıkların içinde getirdiği dürbünlerden, kalkanlardan ve Ortaçağ armalarından söz ediyordu.

"Sör Williams'ı bulamıyorum efendim," dedi Oliver. "Bayan Jane bahçede. Ona da sordum, görmediğini söyledi." Beyaz yüzü endişeliydi.

Telaşla ayağa kalktı Anthony. "Başına bir şey gelmesin sakın."

"Gidip çevrede dolaşalım," dedi Ronald. Gözleri pencerelerin gerisindeki karanlıktaydı.

Anthony, fener getirmesini emretti Oliver'a. İki genç hızla dışarı çıktılar.

Jane Christie dalgın gözlerle bahçede duruyordu. Ronald ve Alain'in kılıç gösterisini yaptıkları yerdeydi.

"Babamı bulamıyoruz," dedi Anthony.

"Odasında ya da mahzenindedir." Genç kadının bakışları dalgındı. Bu dünyada değildi sanki.

"Sen anneme haber ver Jane." Oliver'ın uzattığı feneri kulpundan kavradı.

Üç kişi karanlığa doğru ilerlediler.

Ronald ansızın duraksadı ve uşağa döndü. "Sen bizimle gelme. Eve git ve gözünü dört aç."

"Niçin endişeleniyorsun?" diye sordu Anthony. "Ne gerek var buna?"

"Dün gece birisi sana saldırdı. Şimdi de baban ortalıkta yok. Belki boş yere endişeleniyorum ama ihtiyatı elden bırakmamak gerek."

"Haklısın," dedi genç adam ve uşağa geri dönmesini söyledi. Sonra Ronald'a baktı. "Babam küçük bir baygınlık geçirmiş veya yolunu kaybetmiş bile olsa Jane çok kötü etkilenecektir bundan. Umarım hemen buluruz onu."

"Jane'in sinirleri çok bozuk," dedi Ronald korluğa girerlerken. "Alain yere düştüğünde de çığlık attı."

Mırıldandı denizci:

"Ablamın davranışlarına akıl erdirmek zordur."

"Ben de anlayamadım niçin çığlık attığını. Eğleniyorduk."

"Gösteriyi nerede yaptınız?" Bir yandan da bakışlarını ağaçların arasında dolaştırıyordu Anthony.

"Jane'in az önce durduğu yerde."

Bir süre arkadaşını süzdükten sonra "kocası da orada attan düşüp ölmüştü," dedi beriki. "O olayı hatırlamış olmalı."

"Böyle olduğunu bilseydim..."

"Senin suçun değil. Jane sinirlerini bozacak şeyler bulur her zaman. Şimdi de babamın ortadan kayboluşuna kafayı takmıştır ve kuruntulara kapılmıştır." Aldırmaz bir hâli vardı. Genç kadının davranışlarına alışık olduğu belliydi.

Charles Williams'ın adını seslenerek, fenerleri oraya buraya doğrultarak aramaya devam ettiler. Arama iki saate yakın sürdü. Ancak bulmayı başaramadılar adamı.

"Belki buraya hiç gelmemiştir," dedi Ronald. "Arabayı alıp ileride bir yere gitmiştir."

"Arabayı çıkarsaydı at kişnemesi ya da tekerlek sesini duyardık." Oldukça karamsarlaştığı belliydi sesinden.

"Bana kalırsa buradan ayrılıp Rees köşkünün ve Baltazzi malikânesinin bulunduğu taraflara gidelim. Pardiso İstasyonu'na ve Kommenler Sokağı'na da uğrayabiliriz. Oralarda bir yere takılmıştır belki."

"Haklısın... Yolumuza çıkanlara da sorarız."

Yaşlı adamın adını seslenmeye devam ederek koruluğun çıkışına doğru yürüdüler. Geldikleri yolun ters yönünde ilerliyorlardı bu kez.

Çalılarm ve sık ağaçların arasından geçerken ansızın yere kapaklandı denizci. Ronald elini uzattı onu kaldırmak için ve birden irkildi.

Anthony de fark etmişti onun gördüğünü. Düştüğü yerden hızla kalktı ve "aman Tanrım!" diye haykırdı. Ağaçlardan havalanan kuşların kanat sesleri, adamın çığlığına karıştı.

Ronald yere doğru eğildi ve gözlerini kıstı.

Charles Williams otların üzerinde sırt üstü yatıyordu. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıktı ve yüzü şişmişti. Boğazı kan içindeydi. Elbisesini kızıl renk kaplamıştı.

3

Charles Williams'ın cenaze töreni, Buca Baptist Kilisesi'nde başladı, Anglikan Mezarlığı'nda sona erdi. Törenden sonra yemek için köşke dönüldü. Siyah giysili kadınlarla erkekler, geçen gece eğlendikleri salonu şimdi hüzünlü yüz ifadeleriyle doldurmuşlar, adamın niçin öldürülmüş olabileceğini kısık sesle aralarında tartışıyorlardı. Yüzlerindeki eleme cinayetin yarattığı korku izleri karışıyordu.

Anthony, durmadan ağlayan annesinin yanından ayrılmıyor, bir yandan da siyah şapkasıyla tül peçesini çıkarmadan bir heykel gibi oturan Jane'i süzüyordu. James ve Ashley de onun yanındaydılar. Emily, büyükannesinin dizlerinin dibinde oturmuş, yaşlı gözlerle bez bebeğiyle oynuyordu. Percival Bernard ve Alain Terrail aralarında konuşuyor, şaraplarını yudumluyorlardı. Diana ve Kosta Mihalidis, Yanis ve

Teodora Manos çiftiyle masanın ucunda oturuyorlardı. Yanlarında Samuel Şaul vardı. Aralarındaki sohbete İngiliz Konsolosluğu kâtibi Richard Greene ve Yüzbaşı Michael Dobbs da katılıyorlardı zaman zaman.

Ronald, yemeğini bitirdikten sonra Anna'yı Octavia Bellonci'yle baş başa bıraktı ve verandayı geçip bahçeye çıktı. Williams ailesinin diğer bireyleriyle ayaküstü sohbet ettikten sonra seterlerin kulübesine yöneldi. Sessizce yere uzanmış köpekleri okşarken önünde iki gölgenin belirdiğini gördü ve doğruldu.

Arnaldo Bellonci gergin bir yüzle duruyordu. Yanında uzun boylu, ince yapılı, siyah bıyıklarıyla favorileri birleşmiş, yuvarlak çerçeveli gözlük taşıyan biri vardı. Ellili yaşlarda gösteriyordu adam.

İtalyan Ronald'a doğru bir adım attı. "Daha önce sözünü ettiğim dostum, Mario Petrini."

"Tanışmak için hoş bir an değil, ama yine de sizi tanıdığıma çok memnun oldum," dedi diğeri ve kemikli elini İngiliz'e uzattı.

"Hayat devam ediyor, Sinyor Petrini. Arnaldo sizden çok söz etmişti. Ben de bir an önce tanışmak istiyordum zaten." İtalyanca konuşmuştu.

"Mario, Bologna Üniversitesi'nde profesördür," dedi Arnaldo. "Daha önce söylemiştim herhâlde."

İngiliz başını salladı. "Yanılmıyorsam Ortaçağ sanat tarihi üzerinde çalışıyormuşsunuz."

"Evet. Uzmanlık alanım resim ve özellikle gravürlerdir. Arnaldo elinizde bazı eski gravürler bulunduğundan söz etmişti. İzin verirseniz görmek isterim."

"Ne zaman isterseniz evime gelebilirsiniz," diyerek karşılık verdi Ronald. "Sizi ağırlamaktan ve sohbet etmekten büyük onur duyarım."

Arnaldo söze karıştı:

"Mario'nun, Charles'la da konuşacağı konular vardı. İlk karşılaştıklarında bir görüşme programı yapmışlardı aralarında. Eğer ölmeseydi bugün buluşacaklardı."

"Trajik bir olay," derken yüzünü buruşturdu Mario Petrini. "Umarım polis en kısa zamanda katili bulur."

"Sör Williams'la neleri konuşmayı tasarlıyordunuz?" diye sordu Ronald. O sırada piposunu ve tütün kesesini çıkarıyordu cebinden.

Petrini şapkasını çıkardı ve parmaklarını gür, parlak, siyah saçları arasmda dolaştırdı. "Bana söylediğine göre, Ortaçağ'daki savaşları resmeden gravürler varmış elinde. Onlar hakkındaki düşüncelerimi öğrenmek istiyordu. Ayrıca o gravürlerde resmedilen çeşitli kılıçlar hakkında bilgi almak istiyordu."

"Çok ilginç," dedi Ronald piposundan duman çektikten sonra.

"Bana da öyle göründü. Hatta gravürlerde resmedilen bazı kılıçlar üzerindeki desenler hakkında da konuşmak istiyordu."

"Gerçekten de çok ilginç. Peki, siz o gravürleri gördünüz mü?"

Yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı profesör. "Ne yazık ki yeterince inceleyemedim, çünkü büyütecim yanımda değildi. Şöyle bir göz attım, ama anlamlı bir figür yakalayamadım. Gravürleri yapanlar gerçekten de çok ince iş çıkarmışlar. Bu yüzden büyüteçle incelemek gerekir." Bir süre

duraksadıktan sonra sordu: "Size hiç söz etmiş miydi o gravürlerden ve kılıçların üzerlerindeki şekillerden?"

"İlk kez sizden duyuyorum," dedi diğeri. "Sör Williams'ın ne zaman, neye kafasını takacağı hiç belli olmazdı."

"Toprağı bol olsun," dedi Arnaldo.

"Sör Morgan'la tanıştığımıza göre gitmek için iznini isteyelim Arnaldo," dedi Mario. "Nasılsa sık sık görüşeceğimiz anlaşıldı."

Ronald sordu:

"Şehirde ne kadar kalacaksınız?"

"On beş gün daha buradayım," diyerek karşılık verdi diğeri ve elini uzattı.

İki adam köşke geri dönerlerken Ronald piposunu yeniden yaktı ve bahçeden çıkıp koruluğa doğru yürüdü.

Zihni çok meşguldü genç adamın. Charles Williams'ın cesedini buldukları yere doğru ağır adımlarla yürürken piposundan üst üste duman çekiyor, onu kimin öldürmüş olabileceğini düşünüyordu.

Uzun zamandan beri tanıyordu Charles'ı. Bir düşmanı olabileceğini sanmıyordu. Eğer kendisini tehdit eden birisi olsaydı bunu söylerdi ona. Belki böyle biri vardı ve Charles ona değil de konsolosluk kâtibi Richard Greene'e veya Yüzbaşı Michael Dobbs'a anlatmıştı. Onlarla çok daha samimiydi. Richard Greene, Williams ailesinin İngiltere'de yaşayan bir kolunun damadıydı. Karısı öldükten sonra Charles'ın da yardımıyla Simirna'ya atanmıştı. Yüzbaşı Michael Dobbs'la da sık sık ata binerdi Charles. Buca düzlüklerinde yarışırlardı. Yüzbaşı, İngiliz ordularında kullanılan eski silahlar hakkında bilgi de verirdi ona. Birçok silahı koleksiyonuna katması için

yardımcı olmuştu. Hatta 1879 yapımı Gardner model makineli tüfeği onun sayesinde satın almıştı Charles. Övünerek göstermişti Ronald'a.

Ronald'ın zihnini meşgul eden bir diğer konu, Anthony'ye yapılan saldırı ile babasının ölümü arasında bağlantı olup olmadığıydı. Bir de Charles'ın o akşam kimseye haber vermeden niçin evden çıktığını ve koruluğa gittiğini merak ediyordu. Orada katiliyle karşı karşıya kalmıştı. Belki de tanıdığı birisiydi.

Bu sorulara kolay kolay cevap bulamayacağının bilincindeydi. Polisin işiydi bu. Yine de içini saran merak ateşiyle Charles Williams'ın geçmişteki izlerini takip etmeye kararlıydı Ronald. Bir bastonun toprağa vuran sesini duyunca geri döndü ve Yanis Manos'u gördü.

"Ne kadar kasvetli bir gün, değil mi?" dedi adam. "Charles'ın ölümü hepimizi perişan etti."

"Birlikte yaptığımız sohbetleri çok özleyeceğim. Hele sizin dükkânınızda yaptığımız o keyifli söyleşileri unutmam mümkün değil."

"Simirna'nın tarihini birkaç saat içinde yeniden canlandırıyorduk," dedi diğeri bastonuna dayanarak. "Çok özleyeceğim onu." Sonra bastonunu sallayarak dalgın bir şekilde yürümeye koyuldu.

Ronald da zihnindeki düşünceler arasında cinayet yerine doğru ilerledi. Birkaç polisin çevrede dolaştığını gördü koruluğa girince.

Polislerden birisi onu fark etmişti. "Hayrola beyim, ne işiniz var burada?"

"Cesedi bulanlardan biri benim," diyerek Osmanlıca karşılık verdi Ronald. "Cinayet gecesinde polislerle konuşmuştum zaten."

Bir başka polis geldi yanlarına. Omuzlarındaki apoletlerden ve kolundaki şeritlerden onun rütbeli biri olduğunu kavradı İngiliz ve ismini söyledi.

"Serkomiser Hüseyin Rıfat," diyerek kendini tanıttı diğeri de. "Dün gece karanlıkta bir şey bulamamış bizim zaptiyeler. Gündüz gözüyle arama yapıyoruz."

"İşe yarar kanıt var mı peki?"

"Ne yazık ki hayır... Koruluğun çevresindeki yollarda nal ve tekerlek izlerine rastladık. Ancak o yolları herkes kullanır. İzler çok karışık."

"Çalışmanızı bölmeyeyim. Ne zaman isterseniz yardımcı olurum size. Maktulü yakından tanırdım."

Hüseyin Rıfat, şüpheli gözlerle İngilize baktı ve bıyıklarını sıvazladı. "Sizi şehirde zaman zaman görüyorum. Tanışmak bugüne nasip oldu. Bundan böyle daha sık görüşürüz artık."

Ronald adamın iznini istedi ve yanından ayrıldı. Serkomiserin ona arkasından dikkatle baktığının ve onu da şüpheliler listesine aldığının farkındaydı.

İki adam, kale duvarının önündeki ağaçlardan birine yaslanmışlar, şehrin manzarasını seyrediyorlardı. Sarı Kışla'nın avlusunda toplanan askerleri, Rıhtım Caddesi'nde arabalardan ve insanlardan oluşan kalabalığı, limanda demirleyen gemilerden gümrük binasına doğru ilerleyen kayıkları, kentin iki yakası arasında gidip gelen vapurları, kalenin alt kısmında

iç içe uzanan Müslüman evlerini ve cami minarelerini kolaylıkla görebiliyorlardı.

"Tarihçilere göre kent burada kurulmuş," dedi Ernest Malcolm. "Makedonyalı Aleksander kurmuş. Türkler İskender derler."

Gerhard Ruge, "bazı tarihçiler Aleksander'in ölümsüzlük iksirini bulmak amacıyla seferlerine başladığını anlatırlar."

Ernest, sert esen rüzgâr nedeniyle başından havalanıp duran şapkasını çıkardı ve kucağında tuttu. "Bilmiyorum. Anlatır mısın?"

Alman, papyon kravatıyla oynarken "efsanelere göre..." diyerek söze başladı ve devam etti: "Bir Apollon rahibesi, Aleksander'e çok genç yaşta öleceğini söylemiş. Bu kehanet üzerine o da ölümsüzlük iksirini aramaya karar vermiş ve seferlerine başlamış."

"Desene o zamandan beri simya varmış," dedi Amerikalı. "Seninle tanışalı bir ay oldu olmadı... Ne zaman konuşsak ağzından simyayla ilgili bir şey çıkıyor."

Diğeri gülümsedi. "Simya önemlidir dostum. Ronald denilen o İngilizle de simya hakkında konuşmak istiyorum. Kitaplığında birkaç simya kitabı gördüm."

Adamın söylediklerini duymamış gibi gerindi Ernest ve ağaca iyice yaslanarak bacaklarını kuru otların üzerine uzattı. "Charles Williams'ın ölüm haberini duymuş olmalısın," dedi tozluklarına bakarken.

"Korkunç bir cinayet... Adamın koleksiyonundan herkes gıptayla söz ediyor. Eğer ölmeseydi görmek isterdim."

"Ailenin acısı hafifledikten sonra oğluyla görüşebilirsin. Ronald Morgan'ı da yanına alırsan kolayca görebilirsin eserleri."

"Şehirde o kadar kalamayabilirim," diye cevapladı Alman.

"Almanya'ya mı döneceksin?"

"Hayır. Simirna ve çevresini biraz daha dolaşacağım. Ondan sonra döneceğim Berlin'e."

"Doğrusu sana imreniyorum. Kendi başına istediğin gibi hareket ediyorsun. Bense American Board'un talimatlarına göre davranıyorum."

"Kutsal bir görevi yerine getiriyorsun."

"Ben de yakında ayrılacağım kentten. Anadolu'nun doğu tarafına, Ermeni illerine gideceğim."

"Duyduğuma göre orası kaynıyormuş. Sultan, Kürt aşiretlerinden silahlı güç oluşturacakmış."

Kol düğmeleriyle oynamaya başladı Amerikalı. "Her an büyük bir isyan patlak verebilir. Ölümcül çatışmalar çıkabilir. Olayları yakından izleyip yardıma ihtiyaç duyanların yanlarında olmalıyım."

Cevap vermedi Alman ve gözlerini şehrin karşı yakasına, Kordelya kıyılarına, çevirdi.

Ernest konuyu değiştirdi:

"Geçen gün Hükümet Konağı'ndan çıkarken gördüm seni. Yanma gelecektim ama..."

Önce bir şey söyleyemedi Gerhard. Sonra "izin kâğıtlarım için uğramıştım," dedi hafifçe kekeleyerek.

Ernest yanındakinin omzuna vurdu ve "hava kararmadan dönelim," dedi.

İki adamın bindiği atlı arabanın tekerlekleri dönerken kale duvarının dibinde saklandığı yerden çıktı Rıza Kerim

ve kendisini getiren arabanın yanına gitti. "Çabuk ol, gidiyoruz!" dedi çingene sürücüye ve arka koltuğa geçip güneşliği indirdi.

Araba taşlı toprak yolda ilerlerken hafiye, gözlerini önde giden arabadan ayırmıyor, bir yandan da düşünüyordu. Kentte biraz daha kalabilseydi istediği gibi oynayabilirdi o ikisiyle. Ama Allah nasip etmemişti işte. "Neyse, her işte bir hayır vardır," diye geçirdi içinden. "İstediğimi elde ettim sayılır nasılsa. Yine de bir dolap çevirmelerini önlemek için gözlerimi ayırmamalıyım onlardan."

O sabahın erken saatlerinden beri Ernest Malcolm'ı izliyordu serhafiye. Ernest, evinden çıktıktan sonra yine Amerikalıların okuluna gitmiş, sonra da Europeen Club'a uğramıştı. İki saat kadar kalmıştı içeride. Dışarı çıktığında Gerhard Ruge vardı yanında. Birlikte kaleye gitmişler ve aralarında ne konuştularsa konuşmuşlardı. Hiçbir zaman öğrenemeyecekti bunu. "Neyse, öğrendiklerim yeter."

Ernest ve Gerhard'ı taşıyan araba Ziraat Bankası binasının önünde durunca dikkat kesildi Rıza Kerim. Bir yandan da paltosunun ve pantolonunun üzerindeki tozları temizliyordu eliyle.

Alman'ın arabadan indiğini gördü sivil polis. Amerikalı ise yoluna devam etti. "Fırsat bu fırsattır," diye içinden geçirdi Rıza Kerim ve arabanın peşine takıldı. Şu anda Gerhard Ruge değil, diğeri ilgilendiriyordu onu.

Gerhard Ruge kapının sağ pervazına asılmış mezuzaya dikkatle baktı, sonra kapıyı yavaşça itti ve içeri girdi.

Onu gören Samuel Şaul "çok geciktiniz," dedi asık bir yüzle. "Az daha dükkânı kapatıp çıkıyordum." Sesi de oldukça sertti.

Alman yüzüne sevimli bir ifade verdi. "Öfkelenmekte haklısınız Samuel Usta. Ne var ki..."

İşaret parmağını dudaklarına götürüp Almanın susmasını söyledi kuyumcu ve gözlerini adamın yüzüne dikti. "Ben güzel ve saygıdeğer bir hanıma layık olacak bir eser yaratıyorum, ama siz onu almakta geç kalıyorsunuz. İnanılır şey değil." Ayağa kalkmıştı o sırada ve dolabı açıyordu.

Alman, kapıya doğru döndü ve mezuzayı işaret etti. "Bunun anlamı ne?"

Arkasını dönmeden "koruyucu muskadır o," dedi Yahudi. Tevrat'ın Tesniye bölümünden kutsal metinler vardır içinde." Aksiliğinin devam ettiği sesinden belliydi.

Alman aldırmadı. "Üzerindeki yazının anlamı nedir?"

Geriye döndü Samuel Şaul. "Şaday demektir o yazı... Her şeye kadir olan demektir... İsrail'in kapılarının koruyucusu demektir..."

Gülümseyerek "Tanrı seni her zaman korusun," dedi Alman. Sonra Yahudinin uzattığı gerdanlığı aldı ve heyecanla haykırdı: "Muhteşem bir iş bu!" Gözleri, gerdanlığın üzerindeki yılan şeklindeki S harfindeydi ve parmaklarını yılan şeklinde yapılmış zincirin üzerinde dolaşıyordu. "Seni kutlarım usta. Mükemmel bir iş çıkarmışsın."

Parmaklarını gözlüğünün çerçevesine götürdü Samuel. "Ronald Morgan da hayran oldu bu esere. Matmazel Durand'a hediye etmek için alacaktı az daha."

"Geç kalmış. İyi ki bedelini peşin ödemişim."

Gerhard gerdanlığı redingotunun cebine yerleştirdi, Samuel Usta'ya üst üste teşekkür ederek dükkândan ayrıldı.

Hava iyice kararmış, havagazı lambaları yanmıştı.

Kaldırımda ilerleyerek bir fayton bulmaya çalıştı Alman. İçinde bir tedirginlik vardı. Ernest Malcolm'un onu Hükümet Konağı'ndan çıkarken görmesi hiç de iyi olmamıştı. Oysa elinden geldiğince ihtiyatlı davranıyordu. Nereye giderse gitsin, çevreyi dikkatlice izliyor, peşinde birinin olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Konuştuğu insanlara karşı da dikkatli davranıyor, şüphelendikleriyle bir daha karşılaşmamak için çaba sarf ediyordu.

Nal sesi duyunca dikkat kesildi ve bir faytonun geldiğini gördü. Ancak doluydu araba. Gerhard faytonun arkasından bakarken ilerideki evlerden birinin duvarının gerisinde bir karaltı çarptı gözüne. Nefesi kesilecek gibi oldu. Adımlarını hızlandırdı ve deniz tarafına doğru ilerledi. Hamiddiye Vapur Şirketi'nin taş binasının önüne geldiğinde arkasını döndü ve gözlerini karanlığa çevirdi. O anda görünüp kayboldu gölge. İzlendiğinden emin oldu Gerhard ve cebindeki tabancayı kavradı. Bir yandan da araba bulmaya çalışıyordu. Sonunda buldu aradığını ve tramvay durağının önünde bekleyen faytona atladı. "Ayia Katerina Mahallesi'ne gidelim," dedi sürücüye.

Yol boyunca elini cebindeki tabancadan ayırmadan sık sık arkaya baktı Alman. Fransız Hastanesi'nin önünden geçerken peşinde başka araba olmadığını ve izlenmediğini anladı. Belki de kimse izlemiyordu onu ve sinirleri gergin olduğu için anlamsız bir kuruntuya kapılmıştı.

Ayia Katerina Mahallesi'nin girişinde sürücüye durmasını söyledi, parasını ödeyip karanlığa karıştı. Sürekli arkasına bakarak, sık sık sokak değiştirerek ilerledi ve cumbalı bir evin önünde durdu. Eli kapının tokmağına giderken gözleri köşe başlarını, lamba direklerinin ve ağaçların gerisini taradı.

*

Üniformalı nöbetçi, İngiliz Konsolosluğu binasının demir parmaklıklı kapısını açtı ve dışarı çıkan iki adamı selamladı. Sonra kapattı kapıyı ve kilitledi.

Ronald, "bana kalırsa, Café Kramer'e gidelim," dedi. "Bu saatte fazla kalabalık olmaz orası, daha rahat konuşuruz."

"Ben de aynı düşüncedeyim," diyerek karşılık verdi kâtip Richard Greene. "Üstelik biraz yürür ve güzel havanın tadını çıkarırız."

"Yürümek için ideal bir akşam. Birkaç gün önceki soğuk havayı ve fırtınayı düşünüyorum da... Pazar gününden beri nasıl da değişti hava."

İnce bastonunu salladı Richard. "Londra'nın havasından çok farklı... Bu kentte nefes aldıkça yeniden doğmuş gibi oluyorum. Fırtına, yağmur ve kabaran dalgalar bile daha farklı burada."

"Evet, Simirna'da her şey masallardaki gibi gerçekleşir. Bir gün fırtına vardır, ertesi gün güneş. Tıpkı insan hayatı gibi..."

Akşamın güzelliğinin tadını çıkarmak istercesine ağır ağır yürüdüler, Belle Vue'dan geçerken denizde ışıl ışıl parıldayan gemileri seyrettiler. İngilizce, Fransızca, Ermenice ve Rumca konuşan insan selinin arasına karıştılar. Meyhanelerden gelen şarkılara, buzuki seslerine kulak kabarttılar ve Café Kramer'e girdiler.

Fazla kalabalık değildi içerisi. Sessizce konuşuyordu insanlar ve kemanın hüzünlü sesi salonu dolduruyordu.

Smokinli kemancıdan uzak bir yere oturdular ve siparişlerini verdiler.

"Charles Williams'ın öldürülmesi hakkında bir gelişme var mı?" diye sordu Ronald.

"Ne yazık ki hayır... Büyükelçimiz olayla yakından ilgileniyor. Konsolosumuz mutasarrıflıkla temas halinde. Polisin de çok çaba sarf ettiğinin farkındayız. Ancak hiç kanıt yok ortada."

"Gerçekten de çok garip bir cinayet. Kim, niçin öldürmek istesin onu? Bildiğim kadarıyla hiç düşmanı yoktu." Konuşmasını bitirince cevap beklermişçesine karşısındakinin yüzüne baktı.

Parmaklarını bitiştirdi Richard Greene ve ağır ağır konuştu:

"Konsolosluğa bir şey bildirmemiş. Zaten bir tehlike hissetse ve tehdit alsa önce benimle konuşurdu. Biliyorsun, uzaktan da olsa akrabalığımız var." Geniş alınlı, siyah, gür saçlı biriydi İngiliz diplomat. Favorileri uzundu.

"Belki de kimsenin bilmediği gizli bir hayatı vardı," diye mırıldandı Ronald.

Diğeri gırtlağını temizledi ve duvardaki genç kız tablosuna bakarken konuştu:

"Koleksiyonculuk ilginç bir iştir. Gizemli olduğu kadar tehlikelidir de... Malları satan kimseler, çoğu zaman, kimliklerinin bilinmesini istemezler. Zaman gelir, sattıklarını geri almak isterler. Önemli bir sorundur bu ve anlaşmazlığa yol açar. Dahası, iyi bir koleksiyoncunun eserlerine çok kimse göz diker ve satın almaya uğraşır. Bunu olağan yollardan başaramazsa başka yöntemlere başvurur. Hırsızlık gibi..."

Adamın sözünü kesti Ronald:

"Ya da öldürmek gibi... Sör Williams'ın zengin parçalarına sahip olabilmek için çok kimse hırsızlığı veya cinayeti göze alabilir."

İki adamın konuşması garsonun gelmesiyle bölündü. Papyonlu ve yelekli genç garson servisi tamamladıktan sonra ayrıldı.

Kadehine bakarken dalgın bir şekilde konuştu Richard:

"Benim kişisel düşüncem, bu cinayetin koleksiyon yüzünden işlendiği."

"Bana kalırsa katili de tanıyordu," diyerek diğerinin sözünü tamamladı Ronald. "Belki onunla buluşmak için kimseye haber vermeden ayrıldı evden."

"Elbette, bunlar hep varsayım." Viski dolu kadehini kaldırdı.

"Charles zaman zaman İngiltere'ye gidiyordu, değil mi? Orada neler yaptığını anlatır mıydı sana?"

"Londra'daki koleksiyoncularla sürekli mektuplaşırdı. Müzayedeleri takip ederdi. Koleksiyonunu zenginleştirmekten başka bir amaçla gitmezdi oraya. Elbette, bana anlattıkları böyleydi. Gerisini bilemem."

"Belki karısına daha çok şey anlatmıştır," dedi Ronald mırıldanırcasına. Emma Williams'a sormalıydı bunu. Kadının anlatacaklarından birşeyler çıkarabilirdi belki.

Kemancı çalmayı bırakmıştı o sırada. Bir piyanist piyanonun başına geçti ve parmaklarını tuşların üzerinde dolaştırmaya başladı. Bir genç kız geldi yanına ve İtalyanca bir arya söylemeye başladı.

Jane'in omuzlarını parmaklarıyla sıkıca kavrayarak "artık kendine gelmelisin," dedi Anthony. "Böyle sessizce, heykel gibi oturmayı bırak ve aramıza dön, lütfen."

Genç kadından ses çıkmayınca Emma konuştu hüzünlü bir sesle:

"Böyle davranarak Emily'i de çok üzüyorsun. Acımızı içimize atıp hayata devam etmek zorundayız. Sen de geleceği düşün, ne olur..."

Jane'den yine ses çıkmayınca iç geçirdi kadın ve mendilini nemli gözlerine götürdü. Anthony kendini hızla koltuğa attı, başını avuçları arasına aldı. Şöminedeki alevin harıltısından başka ses yoktu içeride.

Uzun süren sessizliği Jane'in mırıltısı bozdu:

"Üst üste geliyor acılar."

Anthony doğruldu. "Ne olursun, artık acılardan bahsetme."

"Önce kocam, şimdi de babam. Belki de sıra Emily'de..." Çok duygusuzdu sesi. O değil de başkası konuşuyordu sanki.

Emma Williams, haykırdı:

"Aman Tanrım! Saçmalamayı kes artık!"

Anthony ayağa kalktı ve ablasının başında öfkeyle dikildi. "Ne söylediğinin farkında mısın sen? Bu kafayla Emily'i nasıl yetiştireceksin?"

Aldırmadan devam etti diğeri:

"Onun büyüdüğünü görebilecek miyim acaba? Belki onu veya beni bekleyen bir katil vardır dışarıda."

Emma hıçkırmaya başladı ve haç çıkardı. "Tanrım, yardımcı ol bize..."

"O kılıç gösterisi sırasında kocamın öldüğü yerde düştü o Fransız," dedi Jane. Sesindeki kederli ton devam ediyordu. "O zaman ölümün çok yakında olduğunu anladım."

Denizci iki omzundan tuttu ablasını ve sarstı. "Bunların hepsi saçmalık... Ruhlara kafanı taktığın için oluyor hep bunlar. Lütfen, ayakların yere bassın artık. Bizleri düşün biraz

da." Konuştuktan sonra koltuğuna döndü, boynundaki kravatını ve yakalığını öfkeyle çıkarıp fırlattı.

Uşak Oliver içeri girdi ve saygıyla eğildi. "Sinyor Bellonci ve eşi hanımefendi geldiler efendim."

Anthony uşağa bir şey söylemeye hazırlanırken Octavia Bellonci saçlarını savurarak, hızla daldı içeri ve Jane'in yanına gitti. Kocası da çekingen bir şekilde eşikte belirdi.

"Sevgili Jane!" diye bağırdı Octavia. "Böylesine hüzünlü olman ve kendini kaybetmen beni çok üzüyor. Ben de senin için ne yapamam gerektiğini düşündüm bütün gün. Sonuçta evimizde bir maskeli balo düzenlemeye karar verdim."

Şaşkınlıkla birbirlerine baktı içeridekiler. Jane bitkin, feri sönmüş gözlerini İtalyana çevirdi.

*

Sofia Dobrev, elbisesinin dik, dantel yakasını açtı, siyah saçlarını topladı ve uzun beyaz boynunu ortaya çıkardı. Arkasındaki Gerhard Ruge gerdanlığı boynuna takarken de kara gözleriyle aynada izledi adamı.

Alman, gerdanlığı taktıktan sonra kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok yakıştı sevgilim," dedi geri çekilirken.

Genç kadın parmaklarını gerdanlığın üzerinde gülümseyerek gezdirirken "zevkine hayranım doğrusu," dedi. "Pazar günü Paradiso'daki at yarışlarında sesin sedan çıkmayınca doğum günümü unuttun sanmıştım."

"Ernest'in yanında söylemek istemedim. Bu anı başka kimseyle paylaşamazdım."

Ayağa kalktı Sofia ve adama sarılarak dudaklarından öptü. Sonra yatağa oturdu ve uzun eteğini toplayarak bacaklarını

açtı. Baştan çıkarıcı bir gülümseme vardı yüzünde. "Yanıma gelsene," dedi bir kedi gibi mırıldanarak.

Gerhard papyonunu ve yeleğini çıkardı. Gömleğinin düğmelerini çözerken kadının yanına gitti. "Şarabımızı içmeden önce aşkımızı yaşayalım," dedi sevgilisinin saçlarını okşarken. "Kutlamaya böyle başlayalım."

Çığlıkla karışık bir kahkaha savurdu Bulgar kadın ve yatağa uzandı. Elbisesinin düğmelerini açarken erkek yardımcı oldu ona.

Uzun süre seviştiler. Zevk çığlıkları ve inlemeleri odayı doldurdu. Loş ışığın altındaki gölgeleri duvarlara ve perdelere vurdu, aynaya yansıdı. Sofia'nın üzerinde gerdanlıktan başka bir şey yoktu. Gerhard hediyesini kadının boynundan çıkarmak istemiş, ama razı olmamıştı diğeri. Yılanı içinde hissetmek istediğini söylemişti.

Gerhard'ı soluk soluğa bırakıp yataktan çıktı kadın ve sabahlığını üzerine geçirdi. Yatağa geri döndüğünde şarap şişesi ve kadeh vardı elinde. Adamın karşısına oturup kadehi doldurdu, bir yudum içtikten sonra diğerine uzattı. Alman, Sofia'nm elini parmaklarıyla kavradı ve kadehi dudaklarına götürdü. Şarabı ağzında dolaştırdıktan sonra genç kadının elini öptü. Şehvetli bir kahkaha attı Bulgar ve içmeye devam etti.

Boşalan kadehleri doldurup şaraba bulanan dudaklarıyla birbirlerini öpüp okşadıktan sonra yatakta doğruldu Gerhard ve giysilerine uzandı.

"Ne o, gidiyor musun yoksa?" diye sordu kadın. "Sabaha kadar kalacağını sanmıştım." Parmakları dolgun göğüslerinin üzerindeki gerdanlıktaydı yine.

"Bu kadar keyif yeter." Sevecen bir şekilde gülümsüyordu ve şarabın kızıllığı yüzüne vurmuştu.

"Bu saatte eve çok zor gidersin. Son tren çoktan kalkmıştır."

"Araba bulabilirim," dedi diğeri ve giyinmeye başladı. "Seni böyle bırakmaktan ben de hiç hoşlanmıyorum, ama yapmam gereken işler var."

"Bu saatte ne işin ola ki? Benden gizli birşeyler çevirmiyorsun, değil mi?"

"Senden neyi gizleyebilirim ki aşkım? Her yerde seninleyim. Şimdi gidip yolculuk programımızı hazırlamak zorundayım."

Sofia yataktan çıktı ve tuvalet masasına oturup aynaya baktı. "Yoksa seni rahatsız eden birisi mi var?

"Ernest vilayetten çıkarken görmüş beni. Bugün de durup dururken kaleye götürdü. Güya şehrin ilk kurulduğu yeri gösterecekmiş. Bana kalırsa ağzımı yoklamak için yaptı bunu."

Yeniden adamın yanına geldi genç kadın ve elini yanağına koydu. "Bir daha ne zaman görüşeceğiz?"

"Sana uğrayacağım."

Adamı saçlarından kavrayıp kendisine doğru çekti Sofia ve dudaklarından öptü. "Benim yapacağım bir şey var mı?"

"Eğlence yerlerinde dolaşmaya devam et. Gözüne kestirdiğin Osmanlı subaylarına yaklaş, saraya ne kadar yakın olduklarını, güçlü paşalarla ilişkileri olup olmadığını öğren."

"Kolay iş," dedi kadın. Yüzünde kurnaz bir gülümseme belirmişti. "Zaten yapıyorum."

Redingotunun düğmelerini ilikledikten sonra perdeyi aralayıp sokağa baktı Alman. Çevrede dolaşan kimse yoktu. Kapıya gitmeden önce Sofia'ya sıkıca sarılıp öptü.

Sonunda Rıza Kerim'in keyfi yerine gelmişti. Şimdiye kadar içini yiyip bitiren endişelerinin yersiz olduğunu anlamıştı artık. Kimse oyun oynamıyordu ona. Her şey düşündüğü gibi gidiyordu.

Kadehindeki rakıdan son yudumu aldı serhafiye. Rum meyhaneciye hesabı ödedi, buzuki çalan delikanlının önüne birkaç kuruş attı ve dışarı çıktı. Sallanarak sokak aralarından geçti, deniz kenarına ulaştı. Rüzgârı ve denizin kokusunu ciğerlerine çekti, mendiliyle terli yüzünü sildi. Meyhanelerden gelen kahkahaları, şarkıları ve müzik seslerini geride bırakarak Bella Vista tarafına doğru yürüdü. Sallandığının farkındaydı. Evet, çok içmişti ama alkolün sarhoşluğu değildi onu sağa sola yalpalatan. Zaferin sarhoşluğundan sallanıyordu. Sabretmiş, ihtiyatı elden bırakmamış, gözlerini dört açmış ve sonunda ulaşmıştı hedefine.

Türkü söylemek geldi içinden ve mırıldanmaya başladı. Ancak sarhoşluğun etkisiyle dudaklarının arasında boğuldu kelimeler. "En iyisi susmak ve bir an önce eve gidip sızmak," diye geçirdi içinden. Fayton aramaya koyuldu kendi kendine söylenerek. O sırada nal sesleri duydu arkasında ve döndü. Ağır ağır geliyordu fayton. "Talihim yaver gidiyor," dedi kendi kendine. "Yoksa gümrüğe kadar yürümem gerekebilirdi."

Elini kaldırdı ve hemen ilerisinde duran arabaya bindi. "Ulan bu havada üşünür mü?" dedi yakasını iyice kaldırmış ve fesini indirmiş sürücüye. "Çek bakalım Müslüman tarafına. Kâfirlerin arasında yeterince dolandım bugün."

Sürücü kamçıyı indirdi ve araba hareketlendi.

Serhafiye, "evet, Rıza Kerim Efendi," dedi kendi kendine. "Sonunda turnayı gözünden vurdun. Artık İzmir'de kalmanın bir âlemi yok. Yapacağını yaptın nasılsa. Şimdi Dersaadet'te

işlerini yoluna koyacaksın. Nüfuzlu birkaç paşayla konuşacak, hainlerin canına okuyacaksın. Bana Çamlıca'da bir konak lazım artık."

Hayallere öylesine dalmıştı ki ters yöne gittiklerini Punta Garı gözüne ilişince fark edebildi ancak. "Ulan teres... Yanlış tarafa gidiyorsun," diyerek sert bir yumruk indirdi sürücünün sırtına.

Ansızın döndü sürücü. Elindeki bıçak, bir an karanlıkta parladı ve Rıza Kerim'in göğsüne şiddetle indi. Serhafiye gözleri yuvalarından fırlamış bir hâlde koltuğa düşerken faytoncu üzerine atladı ve kanlı bıçağı art arda saplamaya devam etti.

Ronald, geceyi uykusuz geçirmişti. İki konu zihnini meşgul edip durmuştu. İlki, Charles Williams'ın ölümüydü. Adamın kimlerle yakın ilişki içinde olduğunu düşünmüş ve katilin onlardan biri olup olmadığı hakkında kafa yormuştu. Ancak bir yere varamamıştı. Arkeoloğun zihnini kurcalayan diğer konu, yazmakta olduğu kitapla ilgiliydi. Simirna ve çevresindeki antik yerleşim alanları hakkında yeterli bilgi toplayamamıştı henüz. Gece sık sık yatağından çıkmış, çalışma odasına geçerek harita üzerinde nerelerde araştırma yapması gerektiğini tasarlamıştı. Konunun Simirna'yla ilgili bölümünü bir an önce bitirmek zorundaydı. Ondan sonra Ege'ye ve Akdeniz'e doğru yola çıkacak, araştırmasını genişletecekti. Bu arada onu bekleyen bir de nikâh töreni vardı. En iyisi, nikâh kıyılır kıyılmaz Anna'yı da alıp sonbaharda yolculuğa başlamaktı.

Düşünceler arasında kahvaltısını tamamladı, piposunu tüttürerek kahvesini içti. Londra'dan gelen mektuplarına göz

attıktan sonra Anna'ya uğramak üzere evden ayrıldı. Yolculuk planını ona da anlatacaktı.

Güneşli havadan eser kalmamıştı. Kurşuni bulutlar gökyüzünü kaplamıştı yine ve güneş görünmüyordu.

İngiliz Postanesi'nin önünden geçerken Ernest Malcolm'la Gerhard Ruge çarptı Ronald'ın gözüne. Hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Aralarında bir gerginlik olduğu yüz ifadelerinden ve el kol hareketlerinden belliydi. Amerikalı, diğerinin burnunun dibine kadar yaklaşıp birşeyler söyledikten sonra arkasını döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Bir süre ne yapacağını bilemeden postanenin önünde durdu Gerhard ve ters yönde ağır adımlarla yürümeye başladı. Ronald adamın Café Corinno'ya girdiğini görünce gidip biraz sohbet etmeye karar verdi.

İçeri girince şapkasını çıkardı ve adamın karşısına oturdu. Yüzüne yapay bir şaşkınlık ifadesi vererek "günün bu saatinde sizinle burada karşılaşacağımı hiç ummuyordum," dedi.

"Ben de öyle," dedi diğeri ve iki kahve söyledi garsona.

"Araştırmalarınız nasıl gidiyor?"

"Buradaki işlerimi tamamladım. Yakında şehirden ayrılıyorum."

"Sonraki durağınız neresi? Anımsayabildiğim kadarıyla Ege'deki adalara gitmeyi tasarlıyordunuz."

Garson kahve fincanlarını getirdi o sırada. Gerhard, kahvesine süt katarken "aslında geçen gün sizinle yeterince konuşamadık," dedi. "Aklımdaki önemli bir konuyu size açmak isterim."

Ronald kahvesinden bir yudum aldı ve piposunu yaktı. "Sizi dinliyorum Herr Ruge."

Alman konuya nasıl başlayacağını bilemezmiş gibi sağa sola bakındı, boğazını temizledi. Ağzını peçeteyle sildikten sonra bir soruyla başladı konuşmaya:

"Gül Haç Tarikatı konusunda bilginiz var mı?"

"Elbette dostum. Mistik bir Hıristiyan cemiyetidir. İsa'nın söylediklerini gizemci bakış açısıyla ele alır. Sadece bununla yetinmez, simya ve bilim üzerinde de durur. Gerçek bilgilere ulaşmak için Görünmez Kolej'i kurmuşlardır."

Gülümsedi Gerhard Ruge. "O halde ilk Gül Haç belgesi olan Fama Fraternitatis'i de duymuşsunuzdur."

"Duymaktan da öte Almanca metni inceledim," dedi diğeri. Bir yandan adamın gözlerine bakıyor ve sözü nereye getireceğini merak ediyordu.

"Çok güzel dostum, çok güzel... Bu belgenin tarikatın gizemli lideri Christian Rosenkreuz'un yolculuklarıyla ilgili olduğunu da biliyorsunuz o halde." Ronald başını sallayınca devam etti: "Bu belgede Christian Rosenkreuz'un Anadolu'yu da gezdiğinden söz edilir. İşte dostum, ben bu seçkin kişinin nerelere gittiğini bulmayı düşlüyorum. Ege adalarında dolaştıktan sonra geri döneceğim ve Küçük Asya'ya yöneleceğim."

"Demek onun izlerini arayacaksınız," dedi Ronald, piposundan çektiği dumanı dışarı verirken.

"Böylece onun gerçekten de yaşamış biri olduğunu kanıtlayabileceğim." Karşısındakinin üzerine doğru eğilmişti bunları söylerken ve mavi gözleri parlıyordu.

"Gül Haç bilgeliğinin kökenlerinde Hermetizm'den Kabala'ya, Museviliğe, Hristiyanlığa ve İslamiyete kadar uzanan değerli bilgiler vardır. Ancak Christian Rosenkreuz'un gerçekten de yaşayıp yaşamadığı konusunda ciddi tereddütlerim var. Bana kalırsa..."

Adamın sözünü kesti Alman:

"Ancak ölümünden yıllar sonra Gül Haç üstatlarının onun gizli mezarını buldukları söylenir."

"Bunun bir efsane olduğu söyleniyor. Elbette ki Rosenkreuz'un hiç yaşamamış bir efsane kahramanı olması ne onun ne de Gül Haç bilgeliğinin değerini düşürür. İnsanlığın gelişmesinde Gül Haç Cemiyeti'nin ve Görünmez Kolej'in etkisi büyüktür."

"Çok haklısınız. Yine de ben, her efsanenin temelinde az veya çok bir gerçek olduğu kanısındayım. Rosenkreuz'un yaşadığına ve bu topraklara geldiğine inanıyorum."

"Araştırmalarınızda başarılar dilemekten başka bir şey söyleyemeyeceğim size," dedi Ronald. "Umarım aradığınızı bulursunuz."

Karşılık vermedi Gerhard Ruge. Dalgın bakışlarla kahvesini içmeye devam etti.

Kosta Mihalidis'in dükkânından çıkan polisler, az daha kapının eşiğinde duran Samuel Şaul'a çarpıp yere düşüreceklerdi. Serkomiser Hüseyin Rıfat kolundan yakalayıp Yahudinin yere kapaklanmasına engel oldu ve koşarak diğer polislerin peşine takıldı.

Samuel, gözlüklerini yüzüne yerleştirirken, "ne oldu ki, niçin gelmiş zaptiye?" diye sordu içeri girer girmez.

"Gel, gel, otur bakalım şöyle," diye cevap verdi Kosta. "Neler olmuş, bir bilsen..."

"Yahu merakta bırakma beni."

"Her yerde ortaya çıkıp duran Rıza Kerim Efendi vardı ya... Hani hafiye olduğundan şüpheleniyorduk... Öldürmüşler onu."

Ellerini yanaklarına götürdü Samuel. "Deme yahu... Nasıl olmuş peki?"

Diana Mihalidis kocasının önüne geçip sözü kaptı:

"Cinayet yani. Önce Sör Williams, şimdi de Rıza Efendi..."

Kocası sözünü kesti kadının:

"Sabaha karşı Punta Garı'nın arka tarafında cesedini bulmuşlar. Rayların üzerinde yatıyormuş. Her tarafından bıçaklamışlar."

Adama biraz daha yaklaştı Samuel. "Peki, polis niçin gelmiş?"

"Rıza Kerim Efendi birkaç kez uğramıştı buraya da..." diyerek karşılık verdi Rum. Tereddütlüydü sesi.

Şaşkınlıkla sordu kuyum ustası:

"Yoksa kitap mı alıyordu senden?"

Diana yine karıştı söze:

"Yok canım, ne kitabı alacak? Öylesine kahve içmeye geliyordu işte."

Başını salladı Yahudi. "Neyse, benim geliş nedenim..." dedi ve kitapçıya döndü. "Rönesans sanatıyla ilgili bir kitap arıyorum. Eserlerim için biraz ilhama ihtiyacım var."

Yüzünü buruşturdu Kosta Mihalidis ve raflara bakarak bir süre düşündü. "Ne yazık ki elimde böyle bir kitap yok," dedi başım iki yana sallayarak. "Demek Rönesans sanatıyla ilgilenmeye başladın ha?"

"Hıristiyan müşterilerimin sayısı gittikçe artıyor. Birkaç özel sipariş verdiler de... Biraz araştırma yapayım dedim."

Diana atıldı yine:

"Araştır elbette. Anthony'nin ve Ashley'in nikâhları yaklaşıyor. Anna ve Ronald için de birşeyler hazırlamalısın. Yakında aşındırmaya başlarlar kapını."

Gülümseyerek ayağa kalktı Samuel.

Adamı yolcu ederken "Charles Williams'ın koleksiyonuna bakarsan güzel şeyler bulursun belki," dedi Kosta. "Ne de olsa tarih yatıyor orada. Anthony izin verir sana."

Düşünceli bir şekilde başını salladı kuyumcu ve sessizce dışarı çıktı.

Kocasının yanına geldi Diana ve endişeli bakışlarını adamın yüzüne çevirdi. "O serkomiser niçin buraya geldi acaba?"

"Canım, söyledi ya işte... Rıza Kerim'i görüp görmediğimi sormak için gelmiş."

Kadın sesini yükseltti:

"Ne sorduğunu ben de duydum. Benim merak ettiğim niçin buraya geldiği."

Aldırmaz bir tavırla "herhâlde, buraya girip çıktığını öğrenmişlerdir," dedi kitapçı.

"Umarım başımıza bir dert açılmaz. Hele o bizden aldığı kitapları buldularsa..."

Diğerinin aldırmaz tavrı devam etti. "Öyle bir şey olsa serkomiser söyler ve hesap sorardı."

Düşünceli bir şekilde başını salladı kadın. "Haklısın," dedi mırıldanırcasına. Sonra duvardaki saate baktı ve askıdaki pelerine uzandı. "Neyse, geç kalmamayım ben."

"Nereye gidiyorsun?"

"Anna'ya gideceğim. Konuşacağımız konular var."

Kadın dükkânından çıkarken arkasından baktı Kosta. Rıza Kerim'e sattığı kitaplar vardı kafasında ve karısının aklından geçenin gerçeğe dönüşmemesini diliyordu içinden.

"Siz Fransızların Osmanlı topraklarındaki eğitim çalışmalarından biz Amerikalıların ders alması gerekir," dedi Ernest Malcolm. "Doğrusu, çok etkilisiniz."

Percival Bernard, yüzünde kurnaz bir ifadeyle gülümsedi.

"Sizin misyonerleriniz de Küçük Asya'yı karış karış dolaşıyorlar. Herhalde turistik gezi yapmıyorlar orada."

Percival Bernard'ın Saint-Joseph'teki odasında oturuyordu iki adam. Oldukça sade döşenmiş olan odada bir çalışma masası ve iki koltuk vardı. Duvarlarda birkaç küçük resim asılıydı.

Purosundan derin bir duman çektikten sonra "Küçük Asya'daki okullarınız hakkında bilgi almak isterim," dedi Amerikalı.

Fransız kurnaz gülümsemesini sürdürdü. "Oraya gittiğiniz zaman yakından görürsünüz Mister Malcolm."

Bir kahkaha savurdu Amerikalı. "Demek, buradan sonra nereye gideceğimi biliyorsunuz?"

"Sadece tahmin ettim," dedi diğeri. "Ne de olsa birçok Amerikalı misyonerin rotasının orası olduğunu çok iyi biliyorum. Ancak olmadık bir zamanda gideceksiniz."

"Niçin?" diye sordu diğeri. Purosunu kül tablasına bastırıyordu o sırada.

"Baksanıza, iki cinayet işlendi şehirde. Kim bilir arkalarından neler çıkacak?"

Parmaklarını düşünceli bir şekilde yüzünde gezdirdi Amerikalı. "Aslında o Türkü kimin öldürdüğünü hiç merak

etmiyorum," dedi. "Bana kalırsa adam bir hafiyeydi ve sultana muhalif gençlerin hedefi oldu. Nasılsa polis yakında bulacaktır katilini. İstibdat rejimi kuş uçurtmuyor... Ben Charles Williams'ı kimin öldürdüğünü merak ediyorum."

Frer Bernard bacak bacak üstüne attı, parmaklarını bitiştirdi. "O aydın gençlerin cinayet işleyeceklerini sanmıyorum. Onların çok daha büyük idealleri var ve bir hafiyeyi öldürerek tehlikeye atılmazlar. Neyse, Charles Williams'a gelince... Onu öldürenin bir İngiliz olduğunu düşünüyorum."

Merakla gözlerini açtı diğeri. "Bu kanıya nereden vardınız?"

"Sık sık Londra'ya gider, antika eserlerle dönerdi. Bana kalırsa, yakın çevresindeki İngilizlere söz ediyordu aldığı eserlerden ve sadece onlara gösteriyordu. O İngiliz, her kimse, parçalardan birine göz koydu. Aralarında anlaşmazlığa düştüler ve katil adamı öldürüp parçayı çaldı. Üstelik koleksiyonunun tamamını herkese göstermezdi Charles."

Amerikalı gözlerini şüpheyle kısarak sordu:

"Onun koleksiyonunu herkese göstermediğini nereden biliyorsunuz?"

"Sör Williams koleksiyonunu üç ayrı yerde korurdu," dedi Fransız ve ders verircesine sürdürdü konuşmasını: "Parçaların bir kısmı kendi odasında dururdu. Bir kısmı da bodrum katında bir yerde... Ancak bodrumda özel bir de hücre oluşturmuştu. Çok değerli parçaları orada tutardı ve herkese göstermezdi."

"Sanki görmek istemiş de reddedilmiş gibi bir hâliniz var," dedi Ernest alaycı bir ses tonuyla.

Frer istifini bozmadı. "Evet, birkaç kez o gizli hücreyi görmek istemiştim. Ancak o kibar bir tavırla, laf cambazlıkları yaparak sokmamıştı beni oraya. Geçen pazar günü

de yanımda bir dostumla birlikte yeniden girişimde bulunduk. Ancak vakti olmadığını söyledi ve hücrenin kapısını açmaya yanaşmadı."

"Çok garip," diye mırıldandı Amerikalı. "Demek ki paha biçilmez bir hazine var orada."

"Bir de Arnaldo Bellonci denilen şu İtalyan var," diyerek konuşmaya devam etti Percival. "O ve karısı, Williams ailesiyle içli dışlıdır. Arnaldo gözü açık bir tüccardır ve paranın kokusunu kolayca alır. Charles için antika eşyalar bulduğu hep konuşulur... Belki de para konusunda bir anlaşmazlık çıkmıştır aralarında ve İtalyan bıçağını çekmiştir."

"Her yerde gözünüz kulağınız var Mösyö Bernard," dedi misyoner. Şüpheli bakışlarla gülümsüyordu o sırada.

Percival Bernard ağzını açmak üzereydi ki kapı çalındı ve bir müstahdem başını uzattı. "Mösyö Terrail geldiler efendim," dedi kısık bir sesle.

Öğretmen ayağa kalktı ve "içeri alın Maurice," dedi.

Alain Terrail gülümseyerek içeri girdi.

Öğretmen, iki adamı tanıştırdıktan sonra "Mösyö Terrail bugün okulumuzda bir konferans verecek," dedi Amerikalıya dönerek. "Katılmak ister misiniz?"

"Memnun olurum," dedi diğeri ve birlikte odadan çıktılar.

Koridorda yürüyen öğrencilerin ve rahibe eğitmenlerin yanından geçerlerken Ernest'e sordu Percival:

"Simirna'dan ne zaman ayrılacaksınız?"

"Yakında... Ancak kesin tarihi belirlemedim henüz." Soruya cevap vermek istemezmiş gibi konuşmuştu. Ardından Frer Bernard'ın kulağına doğru eğildi ve fısıldadı: "Mösyö Morgan yok mu? Geleceğini söylemişti."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Frer. Eliyle sertçe vurmuştu alnına. "Ona haber vermeyi unuttum."

Kolağası Tevfik Bey ceketini ve fesini çıkardı, koltuklardan birinin üstüne fırlattı. Sonra da diğer koltuğa kaykılarak oturdu. Oldukça düşünceli görünüyordu.

Sofia bir kedi gibi sokuldu adamın yanına ve işveli bir sesle mırıldandı:

"Yüzünden düşen bin parça. Hayrola, ne oldu?"

Yeleğinin düğmelerini açarken "Rıza Kerim adlı bir arkadaşımı öldürmüşler," dedi adam. "Delik deşik etmişler bedenini."

Ürpererek geriye çekildi kadın ve haykırdı:

"Aman Tanrım! Bir cinayet daha ha?" Sonra genç adamın elini yakaladı ve yakası açık elbisesinin sergilediği göğüslerine bastırdı. "Bak, heyecandan nasıl kalbim atıyor. Düşüp kalacağım şimdi vallahi."

Tevfik elini kadının başına götürdü ve parmaklarını siyah saçları arasında dolaştırdı. "Sıkma canını sen. Ne yapalım, Allah rahmet eylesin."

"Ama sen böyle sıkıldıkça ben fena oluyorum. Kalbim çarptıkça çarpıyor." Gücenmiş bir ifade vardı yüzünde.

Kadının söylediklerini duymamış gibi düşünceli bir tavırla devam etti subay.

"Sabaha karşı zaptiyeler kışlaya geldiler ve cesedi göstermek için götürdüler beni. Onu öyle kanlar içinde görünce sinirlerim çok bozuldu. Ne de olsa birlikte savaşmıştık."

"Üzülme canım," dedi kadın adamın kucağına otururken. "Sarıl bana, bütün sıkıntıların geçsin."

Adam kadının dediğini yaptı ve arzuyla kucakladı onu. "Sen de olmasan bu hayat çekilmeyecek Sofia, gözümün nuru."

Bir kahkaha attı kadın. "O zaman üzme gözünün nurunu. Güzel sözler söyle ona. Ölenle ölünmez ki. Ne yapalım, toprağı bol olsun."

Tevfik kadının çıplak bacaklarını okşarken kravatını ve yakalığını çıkardı. O gün izinli olduğu için sivil giyinmişti. Gömleğinin düğmelerini açmasına fırsat kalmadan Sofia başından kavradı adamı ve dudaklarından öptü ısırırcasına.

"Bir tanesin sen," dedi genç adam ve kadını kucaklayıp yatak odasına doğru yürüdü.

"Bu ne acele böyle," diyerek haykırdı genç kadın ve subayın kollarında debelenerek kahkahalar attı. "Bir kadeh rakı içseydik bari."

"Öğlen vakti ne işimiz var rakıyla?" dedi diğeri. Yatak odasından içeri girip yatağa yatırdı kadını. Üzerine kapanıp öpmeye başladı.

"Aa, iki kadeh içmeden çıkmaz bu işin keyfi," diyerek adamın kollarından sıyrıldı kadın.

Kolağası yatakta sırtüstü dönüp derin derin soluk alırken Sofia odadan çıktı. Geri döndüğü zaman rakı şişesi, sürahi, iki kadeh ve leblebi dolu bir kâse vardı elindeki tepside.

"Gözümün nuru, bir erkeğe nasıl davranılacağını iyi bilir," dedi adam. "Keyif vermekte üstüne yoktur."

"Öyle diyorsun ama başka bir yere tayin olduğunda unutursun gözünün nurunu." Kadehleri dolduruyordu o sırada.

Kadehleri tokuşturdular ve birbirlerinin gözlerine bakarak içtiler.

"Nereden çıkardın bu tayin işini?" diye sordu Tevfik.

Omuzlarını silkti kadın. "Bazı geceler 'bu Tevfik'in tanıdığı çok paşa vardır' diyorum kendi kendime. 'Ne yapar ne eder, istediği yere tayin çıkartır.' Ayol, bunları düşünmekten uyku tutmuyor."

Diğeri yanağını okşadı kadının. "Demek benden ayrılmaktan bu kadar çok korkuyorsun?"

"Haksız mıyım? Paşa torunu, çocuğu değil misin sen? Gözün nereyi keserse bir yolunu bulur, tayin ettirirsin kendini." Gözlerinde hüzün vardı bunları söylerken.

"Elbette, güzelim. Askeriye'de ve Mülkiye'de tanıdığım çok paşa var. Ama durup dururken niçin tayin isteyeyim ki?"

"Yani buradan ayrılmaz mısın, beni bırakmaz mısın?"

"Ayrılmam güzelim," dedi adam ve kadının dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sen merak etme hiç. Bu düşünceleri at kafandan."

Kıkırdadı Sofia. Elbisesinin yakasındaki kurdeleyi gevşeterek silkindi, omuzlarını ve göğüslerini biraz daha ortaya çıkardı. Adam uzandı ve kadının göğüs çatalını öptü.

Sofia, subayın başını göğüslerine bastırırken "o paşalardan söz etsene biraz, sultana yakın olanlar var mıdır aralarında?" diye fısıldadı.

"Yahu Sofia, bunun sırası mı şimdi?"

Elindeki kadehi bıraktı ve ağır ağır soyunmaya başladı kadın. "Eğer bana anlatmazsan koynuma giremezsin. Ne olur canım, beni kırmasan, iki kelimecik etsen." Şımarık bir çocuk gibi konuşuyordu. "Merak ediyorum işte. Çok mu güçlüdür paşalar?"

Kolağası Tevfik doğrularak sırtını duvara dayadı ve yarı çıplak kadını kendine doğru çekti. "Peki, seni kıramam," dedi ve kadının beyaz omuzlarını okşayarak anlatmaya başladı.

Ronald, Ayia Katerina Mahallesi'ndeki evin önünde arabadan indi ve bastonuyla vurarak kapıyı çaldı.

İçeriden yankılanan ayak seslerinden sonra Anna Durand kapıda belirdi. Gözlerinde şaşkınlık ifadesi vardı. "Seni bu saate beklemiyordum."

"Nişanlımı bugün de ihmal etmek istemedim," dedi Ronald ve üst kattan gelen seslere kulak verdi. "Konukların var galiba?"

Anna gülümseyerek kapıyı kapattı ve merdivene doğru yürüdü. "Evet canım. Arkadaşlarla önemli bir konuyu tartışıyorduk aramızda."

"Ben de katılabilir miyim?" diye sordu Ronald. Sonra burnunu çekti. "Bu duman ve koku da neyin nesi?"

Cevap vermedi diğeri ve basamakları tırmanmaya başladı.

Ronald nişanlısının arkasından odaya girince Octavia Bellonci ve Diana Mihalidis'le karşılaştı. Kadınlar divana oturmuşlardı ve nargile içiyorlardı. Oda dumanla kaplıydı.

Anna sedire geçti, nargilesine doğru uzandı.

"Nargileye meraklı olduğunuzu bilmiyordum," dedi Ronald kadınları selamladıktan sonra.

"Burada konuştuğumuz konu nargileden çok daha önemli," diyerek karşılık verdi Diana. Adamı görmekten hoşlanmamış gibiydi.

Genç adam, şaşkınlık içinde kadınlara bakarak kadife kaplama ve çevresi yaldızlı bir koltuğa oturdu. Koltuğun

kolçağındaki dantelle oynarken Octavia'nın sesi çınladı kulağında:

"Kadın haklarını savunmak için biz de birşeyler yapmalıyız hanımlar. Osmanlı ülkesinde yaşamamız, elimizi kolumuzu bağlayıp oturmamız anlamına gelmez. Diğer ülkelerdeki örnekleri inceleyelim ve hemen harekete geçelim."

Kadın nargilesinin marpucunu dudaklarına götürürken sözü Anna aldı:

"Biliyorsunuz, Fransa'da Olympe de Gouges'in hazırladığı kadın hakları bildirgesi var. O belgeyi bulup incelememiz gerekir."

Ronald gözlerini duvardaki İsa ve Meryem tablosundan ayırıp sohbete katıldı:

"Galiba kadın hakları konusunda birşeyler yapmak istiyorsunuz. Aslında tam yerindesiniz çünkü bu topraklar Kibele gibi ana tanrıçaların mekânıdır. Üstelik amazonlar da bu toprakların kadın savaşçılarıdır. Ben elimden gelen yardımı..."

Konuşması yarıda kaldı çünkü sözünü bitirmeden Anna atıldı:

"Yardım önerin için teşekkürler. Ancak çalışmalarımızı Simirnalı kadınlar olarak kendi aramızda yapacağız sevgilim."

"Ben İngiltere'deki çalışmalar hakkında..." diyerek geveledi Ronald.

Adamın sözünü kesme sırası Diana Mihalidis'deydi bu kez:

"İngiltere yolculuğum sırasında araştırmalar yaptım. Ulusal Kadın Hakları Birliği'ni ziyaret ettim. Orası eski bir dernektir ve oldukça deneyimlidir. Görüştüğüm hanımefendiler her türlü yardımı yapacaklarını söylediler." Sözcükler alaycı bir şekilde dökülmüştü ağzından.

Ronald konuşmaktan vazgeçti ve sanki o orada yokmuşçasına nargilelerini tüttürüp hararetli bir şekilde tartışan kadınları izledi. Anna çay getireceğini söyleyip mutfağa doğru yönelirken de onun peşine takıldı.

"Sohbetten hoşlanmadın galiba?" diye sordu genç kız.

"Kadın hakları için çalışmanız çok güzel. Sizi takdir ediyorum. Ancak burada kalmasam daha iyi olacak. Kimsenin bana aldırdığı yok."

Anna, dolaptan çıkardığı çörekleri tabaklara yerleştirirken "kadınlar için yapılan faaliyetler sadece kadınlara ait olmalı," dedi gülümseyerek.

"Pekâlâ, anladım. Ben de başka sulara yelken açarım." Şapkasını başına götürüyordu o sırada.

"Nereye gideceksin?"

"Williams'lara uğramak istiyorum. Bakalım durumları nasıl." Bastonunu alıp köstekli saatine baktı. "Şimdi çıkarsam treni yakalayabilirim." Anna'nın dudaklarına bir öpücük kondurdu ve kapıya doğru yöneldi.

Ronald, Punta Gari'na vardığında garın pastanesinde oturan Arnaldo Bellonci'yle karşılaştı. Adam peçeteyle ağzını siliyordu ve kalkmak üzereydi. Elinde küçük bir paket vardı.

"Hanımlar Anna'nın evinde toplanmışlar," dedi Ronald. "Yakında birer amazon olarak karşımıza çıkarlarsa hiç şaşırmayın."

"Kadın haklarının savunulması olayı, değil mi? Onları takdir etmek gerekir. Eğer amaçlarına ulaşabilirlerse kente renk getirecekler."

Karşılıklı gülüşürlerken Ronald sordu:

"Yolculuk nereye?"

"Williams'ların köşküne gidiyorum," dedi İtalyan. Sonra elindeki paketi işaret etti. "Bu pakette bir gravür var. Charles Williams iki ay önce sipariş etmiş ve parasını peşin ödemişti. Elime ancak bu sabah ulaştı. Ben de oğluna götürüyorum."

Trenin düdüğü çaldı ve ardından kampana sesi duyuldu. İki adam koşar adımlarla gara girdiler, biletlerini aldılar. Peron bölümündeki çift taraflı Regal saatin altındaki yolcuların arasına karışıp trene girdiler.

Fazla kalabalık değildi vagon. İki boş koltuk bulup yerleştiler.

Karşılarındaki koltukta oturan adam, Velos mizah gazetesinin arka sayfasındaki karikatüre bakıyor ve gülüyordu. İki adamı fark edince kahkahalar arasında karikatürü gösterdi. "Bu gazetenin yazarlarının ve ressamlarının üstüne dünyada yok," dedi Rumca. "Bakın, Baron von der Goltz'la Alman subaylarının karikatürlerini ne güzel çizmişler."

Ronald ve Arnaldo karikatüre baktılar.

"Gerçek durum bu kadar komik olmayabilir," dedi Arnaldo. "Ayastefanos Anlaşmasından sonra Almanlar her yerde cirit atmaya başladılar."

"O kadar da endişelenmeyin," dedi şişman Rum. "Geçen gün gazetede Mauser şirketinin temsilcisinin öldürüldüğünü okumuştum. Almanlar, birbirlerini yemekten Osmanlıyla uğraşmaya fırsat bulamazlar."

"Birbirlerini yiyorlar çünkü hayatta kalan, ordunun silah depolarını ve cephaneliklerini dolduracak," diyerek söze karıştı Ronald. "Sonuç Osmanlı için hiç de iyi olmayacak."

Aldırmadan ve göbeğini oynatarak kahkaha atmaya devam etti Rum.

Ronald yanındakine döndü. "Tabloyu görebilir miyim?"

Arnaldo paketi dikkatle açtı ve gravürü İngilize uzattı.

Kahverengi bir çerçeve içindeydi taş baskı resim. Adem'i Cennet Bahçesinde bir taşı çekiçle yontarken gösteriyordu. Arka planda melekler vardı.

"Ortaçağ'a ait bir eser," dedi İtalyan. "Yorklu Matthew adlı bir sanatkâr tarafından 1233 yılında yapılmış. Mario Petrini de inceledi ve orijinal olduğunu söyledi."

"Arkadaşınız nerede, hiç görünmüyor?" diye sordu Ronald gravürü incelemeye devam ederken.

"Şehri dolaşıp duruyor. Hayran oldu Simirna'ya. Benimle gelmesi için çok ısrar ettim, ama İtalyan Konsolosluğu'na gideceğini söyledi."

Gravürü geri verdi Ronald ve arkasına yaslandı. "Charles Williams'ın öldürülmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Arnaldo bir süre sessiz kaldıktan sonra mırıldandı:

"Bana kalırsa bir soyguncu işledi cinayeti. Anthony'e saldıran da oydu. Eve girmek için fırsat kolluyordu. Anthony tarafından nasıl görüldüyse Charles tarafından da fark edildi. Belki de Charles onu gördü ve peşine düşmek için evden çıktı. Zavallı adam... Kendi ölümüne gitti."

"O gün hepimiz köşkteydik. Eğer şüpheli birini görseydi bize de haber verirdi. Niçin bize bir şey söylemedi ki?"

Gravürü paketlemeyi bitirmişti İtalyan tüccar. "Belki de her şey aniden olmuştur. Birine haber vermenin zaman kaybı olacağım düşünüp dışarı fırlamıştır. Paniğe kapılmış da olabilir. Böyle durumlarda insan aklının ve zekâsının değil,

içgüdülerinin sesine kulak verir. O Müslümanı görünce de böyle oldu anlaşılan."

Şaşkınlıkla adama döndü Ronald:

"Onun Müslüman olduğunu nereden çıkardınız?"

"Hatırlarsanız, Anthony, kendisine saldıranın fes taktığını söylemişti. Saldırgan ve katil aynı adam olduğuna göre demek ki bir Müslüman."

"Aynı adam olmayabilirler. Fes takmasına bakarak hakkında fikir yürütemeyiz. Üstelik şehre gelen birçok yabancının doğu dünyası hakkında okuduklarının etkisinde kalarak fes taktıklarını ve gösteriş yaptıklarını siz de iyi bilirsiniz." Bunları söylerken Alain Terrail'le karşılaştığı ilk gün onun da fesli olduğunu anımsamıştı.

Bir süre sonra Paradiso İstasyonu'na girdi tren. İki adam lokomotiften çıkan dumanın ve isin arasında gardan çıktılar.

O sırada birisi seslendi Ronald'a:

"Bana yardım eder misiniz?"

İngiliz arkasına dönünce yuvarlak yüzlü, şişman bir adamın elindeki tuvali, şövaleyi ve boya kutusunu zorlukla taşıdığını gördü.

"Aram Usta, yine doğaya çıkıyorsunuz bakıyorum." Sonra adamın yanma gitti ve elindekilerin bir kısmını alarak at arabasına yüklemesine yardımcı oldu.

"Eve dönüyorum," dedi kırklı yaşlarda gösteren Ermeni ressam. "Sabah gün doğarken yeterince çalıştım ve günün ilk ışıklarını yakaladım."

"Tabloya bakabilir miyim?"

Gözlerini iri iri açtı ve ellerini kaldırdı Aram Nişancıyan.

"Olmaz... Tamamen bitirmeden önce kimse göremez." Ronald'a teşekkür etti ve şişman bedenini güçlükle kaldırarak arabaya bindi sonra.

İngiliz ve İtalyan sıradaki kupa tarzı atlı arabaya bindiler.

Yol boyunca konuşmadan çevreyi izlediler. Arnaldo elindeki pakete sıkıca sarılmıştı. Bir bulut gibi arabayı saran tozdan ve topraktan tabloyu korumak istiyordu sanki.

Laf dokundurmadan duramadı Ronald:

"Elinizdekini iyi koruyun. Eğer hasar görürse babasının verdiği parayı geri isteyebilir Anthony."

Bir kahkaha attı diğeri. "O zaman size satarım... Resme bakarken gözlerinizin nasıl parladığım gördüm."

"Aram Usta bile bana bir şey satmayı başaramadı."

"Ama bu tablo antika bir eser dostum. Onun yaptıklarına benzemez."

"Haklısınız, ama Aram da zaman zaman eski tablolar, gravürler bulur ve satar."

Yüzünü buruşturdu İtalyan ve ressamı küçümser bir tavırla mırıldandı:

"Anadolu'daki kiliseleri ve manastırları dolaşıp oralardaki freskleri kopya ettiğini duymuştum."

"Zaten bu huyu yüzünden bana bir şey satmayı başaramadı. Ne de olsa bir resmi görünce sahte olup olmadığını hemen anlarım."

Arnaldo bir şey söylemek için ağzını açarken araba ansızın sarsıldı. İki adam tutamakları kavradılar hemen ve ne olduğunu anlamak için dışarı baktılar.

Sürücünün haykırışını kamçı sesleri izledi ve siyah araba hızlandı. Ronald elini tutamaktan ayırmadan başım pencereden uzattı.

Sürücü atları kamçılamaya devam ediyor, arabanın dört tekerleği sanki yerlerinden fırlayacakmış gibi hızla dönüyordu.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Ronald.

"Peşimizde birisi var beyim," diye haykırdı sürücü.

Ronald arka tarafa baktı. Bir atlı hızla yaklaşıyordu. Genç adam gözlerini kısarak atlıya baktı. Siyah binici elbisesi vardı üzerinde ve çizmeliydi. Siyah bir maske yüzünü kapatmıştı.

"Başımız dertte galiba," dedi Arnaldo'ya dönerek.

İtalyan şaşkın gözlerle ona baktı, ağzında birşeyler geveledi ve başını pencereden dışarı uzattı.

Kahverengi at kupanın yanına ulaşmıştı o sırada. Ronald binicinin elinde bir silah olduğunu fark etti ve İtalyanı arabanın içine doğru çekti.

Tok bir patlama sesiyle birlikte kurşun içeri girdi ve arabanın tavanında delik açtı. Ronald ve Arnaldo eğilerek hedef küçülttüler.

O anda araba şiddetle sarsıldı ve kapı açıldı.

Kapının önünde beliren maskeli binici tabancasını doğrulttu ve nişan aldı. Bir çığlık attı İtalyan ve elindeki tabloyu fırlatarak elleriyle yüzünü kapattı.

Ölümün soluğunu hisseden Ronald bastonunu kavradı ve hızla siyah giysili adama doğru fırlattı.

Bir mızrak gibi fırlayan baston adamın yüzüne sertçe çarptı ve dengesini kaybetmesine yol açtı. Binici atın dizginlerini ve boynunu kavrayarak düşmemek için çabaladı. Ancak başarılı olamadı. Hızla koşan atın üzerinde sağa sola savrulduktan

sonra yere düştü. At bir süre daha koştuktan sonra yavaşladı, bir yarım daire çizerek binicisinin yanma geldi.

Geriye bakan Ronald maskeli adamın doğrulduğunu ve iki büklüm bir şekilde atına doğru ilerlediğini gördü. "Hemen geri dön!" diye bağırdı arabacıya.

Kupa çok hızlı gittiği için sürücünün arabayı yavaşlatması ve durdurması oldukça uzun sürdü. Geriye döndükleri zaman at ve binicisi gözden kaybolmuşlardı.

Arabadan indi Ronald. Tekerlek ve nal izleri arasında duran bastonunu kavradı. Bir yandan da üzüm bağlarına giden yoldaki toz bulutuna bakıyordu.

Anthony Williams, Richard Greene'i ve Serkomiser Hüseyin Rıfat'ı art arda yolcu etti. Arabalar toz duman arasında uzaklaşırken içeri girdi. Jane Christie merdivenlerden iniyordu o sırada.

"Hâlâ ortada bir şey yok," dedi genç adam. "Polis çevrede dolaşan birkaç başıbozuğu yakalamış, ama adamların suçsuz olduğu anlaşılmış." Sıkıntılı bir ifadeyle koltuğa oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Jane adamın arkasında durdu, kollarını boynuna doladı. "Bütün kötülükler niçin bizi buluyor?"

"Yine aynı konuya dönmeyelim. Toparla artık kendini."

"Haklısın. Oyalanacak birşeyler bulmalıyım kendime."

"Bu akşamüzeri Ashley'le buluşacağım. İstersen sen de gel benimle. İster bizle oturur, ister Anna'ya gidersin."

"Emily'i ve annemi yalnız bırakmak istemiyorum."

O sırada Emily girdi odaya. "Bir araba geldi," dedi.

Kardeşler verandaya çıkıp arabadan inenlere baktılar.

"Ronald'm ve Arnaldo'nun bu saatte burada ne işleri var ki?" diye sordu genç kadın.

"Hemen endişelenme. Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi kardeşi ve verandanın parmaklıklarının üzerinden atlayarak kupaya doğru yürüdü.

Giysileri toz içindeki konuklar içeri girdiler. Anthony onlara içki ikram ederken başlarına gelenleri anlattı Ronald. İtalyan, söze karışmadan, dalgın bakışlarla oturuyordu o sırada. Siyahlı biniciden oldukça korktuğu belliydi ve bunu bastırmaya çalışmıyordu. Jane'in de ondan aşağı kalır tarafı yoktu. Ronald konuşurken çığlıklar atarak sözünü kesmişti sık sık. Sonunda Anthony onu Emily'nin odasına gitmeye ikna etmişti.

Genç kadın yanlarından ayrıldıktan sonra "korkunç olaylar üst üste geldikçe Jane aralarında bir bağ olduğunu düşünüyor," dedi İngiliz denizci.

Ronald gergin bir şekilde piposunu yakarken "üç olay arasında ilişki olup olmadığını anlamak polisin görevi," dedi. "Arnaldo'yla karakola gidip karşılaştığımız saldırıyı anlatacağız ve gerisini polise bırakacağız."

O ana kadar sessice viskisini yudumlayan Arnaldo atıldı hemen:

"Bu olayı polis bilmemeli," dedi.

Sağ kaşını kaldırarak sordu Ronald:

"Niçin? Birisi hayatımıza kastetti. Devamı da gelebilir. Tehlike altındayız Arnaldo."

Başını inatla iki yana salladı İtalyan. "Haklı olabilirsiniz, ama Octavia'nın olup biteni öğrenmesini istemiyorum. Bir

maskeli balo düzenlemek için uğraşıyor. Keyfinin kaçmasını istemem."

"Maskeli balo mu?" diye bağırdı Ronald. "Yıllardan beri maskeli balo düzenleyen birileri çıkmadı."

"Jane için düzenleyecek."

Ronald piposundan derin bir duman çekti. "Umarım bu balo kötü olayları unutturur."

Arnaldo mırıldandı:

"Bana söz verin. Olup biteni karım bilmeyecek. Siz de başka kimseye söz etmeyeceksiniz bundan." Belirgin bir hüzün vardı yüzünde.

İki İngiliz söz verdiler. Anthony içkileri tazeledi. Kadehlerini güzel günler için kaldırdılar. Arnaldo yanında getirdiği gravürü denizciye teslim etti. Onlar aralarında konuşurlarken "saldırıdan kimseye bahsetmemeye söz verdim," diye geçirdi içinden Ronald. "Ancak olayları araştırmayacağım konusunda söz vermiş değilim." Düşünürken rafta duran Miken vazosuna bakıyordu dalgın gözlerle.

Kosta Mihalidis, rafların arasında dolaşan ve eline aldığı her kitabı dikkatlice inceleyen Alain Terrail'i izliyordu.

Bir saat kadar önce Percival Bernard'la gelmişti Fransız. Birlikte kahvelerini içtikten sonra okula dönmesi gerektiğini söyleyip ayrılmıştı öğretmen ve onları baş başa bırakmıştı. O gider gitmez de rafların arasına dalmıştı genç diplomat.

Fransız kitaplara merakla bakıp bir kısmını tezgâhın üzerine yığdıkça Kosta, onun bunları satın alacağını umuyor ve kasasına girecek paraları düşünerek keyifleniyordu. Aslında o sabah başlamıştı keyifli anları. Mario Petrini adlı

o İtalyan dükkâna gelmiş, kendini tanıtmış ve arkadaşı Arnaldo Bellonci'nin dükkândaki kitapları öve öve bitiremediğini söylemişti. Sonra da rafların arasında dolaşmış ve beş cilt kitap alarak ayrılmıştı. Kosta aynı davranışı Fransız'dan da bekliyordu şimdi.

Beklentisine çok geçmeden ulaştı Rum. Alain tarihle ve gezginlerin anılarıyla ilgili altı cilt kitabı adama uzattı ve para çıkarmak için elini cebine attı.

Kapının açılmasıyla birlikte yeni bir müşterinin geldiğini düşünen Kosta başını kapıya doğru çevirdi. Gelen Gerhard Ruge'ydi. Yanında Sofia Dobrev vardı. Kadın çok şık bir elbise giymişti. İşlemeli bir pelerin omuzlarını sarmıştı. Çiçek desenleriyle süslü şapkasının altındaki saçlarını topuz şeklinde toplamıştı ve kulaklarından uzun küpeler sarkıyordu. Çarpıcı bir makyaj vardı yüzünde.

Kosta, Alain Terrail'le tanıştırdı onları. Fransız, kadının elini öptükten sonra soğuk bir yüz ifadesiyle tokalaştı Alman'la. Gerhard da aynı soğuklukla karşılık verdi.

"Sör Morgan'ın burada olup olmadığına bakmak için gelmiştim," dedi Alman.

"Ne yazık ki bugün hiç uğramadı," diyerek karşılık verdi diğeri. "Önemli bir konu mu vardı?"

Başını iki yana salladı Alman. "Bu akşam Sofia'yla birlikte Rodos'a gideceğiz. Başka adaları da dolaşacağız elbette. Sör Morgan'a soracağım bazı sorular vardı. Hem de veda etmek istedim."

"Eğer kendisini görürsem otelinize gelmesini söylerim. Manoly Otel'di değil mi?"

Alman gözlerini Kosta'dan kaçırarak geveledi:

"Evet, ama otele dönmeyeceğim. İki saat sonra yola çıkacağız."

"Yolda okumak için bir kitap ister misiniz?"

Gülümsedi Gerhard Ruge. "Okuyacak çok güzel bir kitap var yanımda." Sofia'yı işaret etmişti bunları söylerken.

Genç kadın işveyle kıkırdadı. Kitapçının yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi.

Gerhard Kosta'nın elini sıktı, aynı soğuk tavırla Fransızı selamladı başıyla.

Alman ve Bulgar ayrılır ayrılmaz kitapçıya döndü genç diplomat. "Kim bu beyefendi?"

"Alman bir mirasyedi... Neredeyse bir aydan beri Smirna'da. Eski eserler peşinde koşar, tarihî yerleri gezer durur. Yanlış hatırlamıyorsam Berlin'de bir cemiyeti yönetiyormuş."

Parmaklarını dudaklarının üzerinde dolaştırdı diplomat. "Çok ilginç. Tipi yabancı gelmedi bana."

"Berlin'de görev yapmış mıydınız Mösyö Terrail?"

"Evet, bir süre bulunmuştum orada."

"Herr Ruge'nin ailesi oldukça zengindir. Belki bir davette karşılaşmışsınızdır."

"Olabilir," dedi Fransız, parmaklarını dudaklarında dolaştırmaya devam ederek.

Kitapçı konuşmasını sürdürdü:

"Yanındaki kadının adı, Sofia Dobrev... Bulgar'dır. Ayia Katerina Mahallesi'nde yaşar. Çok güzel bir kadın, değil mi?"

"Gerçekten de öyle. Ailesiyle birlikte mi yaşıyor?"

"Hayır, hayır... Annesiyle babası iki sene önce Konstantinopolis'e gitti. Büyük tüccardır adam."

"Kadınla tanışmak için çok geç kalmışım. Oldukça rahat bir hanımefendi olmalı. Geçen gün de bir subayla birlikteydi."

İçten gelen bir kahkaha patlattı Rum ve kalemini alarak Alain'in seçtiği kitapların bedelini hesaplamaya başladı.

"Daha dikkatli düşünün," dedi Hüseyin Rıfat. "Rıza Kerim'in size nelerden bahsettiğini anımsamaya çalışın."

Başını iki yana salladı Tevfik. "Sürekli düşünüyorum, ama aklıma bir şey gelmiyor. Zaten bir şey hatırlasam sizden önce ben süreceğim bu cinayetin izini."

"Bu iş zaptiye işi Tevfik Bey... Eğer bildikleriniz var da katili tek başınıza yakalamak uğruna bana bir şey söylemiyorsanız sonu çok kötü olur. Cephede savaşmaya benzemez bu iş."

Cevap vermedi ve acı acı gülümsedi Kolağası.

Kızlarağası Hanı'nın avlusundaki kahvehanede oturuyorlardı. Serkomiser, akşam içtimasından bir süre sonra Sarı Kışla'ya gitmiş ve Tevfik Bey'i bulup konuşmak istediğini söylemişti. Kolağası, bu konuyu kışlada konuşmak istemediğini belirtince birlikte çarşıda bir lokantaya gidip karınlarını doyurmuşlar, sonra da kahvehaneye oturmuşlardı.

Sarıklı ve fesli erkeklerle doluydu kahvehane. Kahve fincanları, çay bardakları ve semaverler, şalvarlı ve yelekli çıraklar tarafından getirilip götürülüyor, nargilelerin közleri sık sık yenileniyordu. İki deve ve bir eşek bağlıydı kahvehanenin ilerisinde. Kervancılar bağdaş kurarak yere oturmuş, uzun pipolarını tüttürüyor, aralarında sohbet ediyorlardı.

"Anladınız, değil mi Tevfik Bey?" diyerek sessizliği bozdu polis. Gözlerini adama dikmişti. Bir yandan da üniformasındaki çift sıra metal düğmelerde dolaştırıyordu parmaklarını.

"Bu gece biraz daha düşüneyim. Belki bana anlattıklarından şüphe çekici bazı hususları yakalayabilirim." Sonra da tabureden kalkmak üzere hareketlendi.

"Rahmetlinin cenazesinde yoktunuz," dedi polis. O da kalkmıştı yerinden.

"Erkan-ı Harbiye'den bir heyet vardı kışlada. Bu yüzden gelemedim. Okuduğum Fatiha ruhuna gitmiştir inşallah."

Çırakların eline birkaç kuruş tutuşturdular ve yürümeye başladılar.

Havra Sokağı'na geldiklerinde evine gideceğini söyledi Hüseyin Rıfat. Müslüman Mahallesi'ne kadar yürüyecek ve cinayeti düşünecekti. Tevfik'ten de öyle yapmasını istedi.

Tokalaşıp ayrıldılar.

Subay bir süre ne yapacağını bilemedi. Sonra Belle Vue tarafına gitmeyi ve sokak arasında bir meyhaneye kapılanmayı düşündü. Belki içerken kafası daha iyi çalışır, Rıza'nın ona anlattıklarını bir kez daha düşünerek cinayetin nedenini kavrayabilirdi. Evet, en iyisi içip içip düşünmekti.

Karşısına çıkan ilk arabayı durdurdu ve arka koltuğa kuruldu. Araba kordon boyuna doğru ilerlerken Rıza Kerim'in sesi yankılanıyordu subayın kulaklarında. Peşinde olduğu adamlardan, matbaalara ve gazete binalarına girip çıkan memurlardan söz ediyor, nasıl baskın düzenlediklerini, el koydukları kitapları, dergileri ve falakalarda duyduğu çığlıkları anlatıyordu.

Araba Pathe Sineması'nın önünden geçerken birdenbire dağıldı genç subayın dikkati. Rıza Kerim'in belleğinde yankılanan sesi ve görüntüsü yok oldu. Gözlerini yolun karşı tarafında kol kola yürüyen çifte çevirdi. Gerhard Ruge ve Sofia

Dobrev, kahkahalar atarak ilerliyorlardı. Keyiflerinin çok yerinde olduğu belliydi.

Gördüğüne inanamadı Tevfik. Sofia'nın başka bir erkekle birlikte olması inanılacak şey değildi. Kadın, onu ne kadar çok sevdiğini defalarca söylemişti. Kollarının arasında inlerken hayatında ondan başka erkek olmadığını tekrarlayıp durmuştu. Zevkten kendinden geçerken hep onun adını sayıklamıştı.

Kolağası Tevfik'in belleğinde Sofia'nın yatak odasında geçirdiği anların görüntüsü ve kadının isterik çığlıkları canlandı bu kez. Öfkeyle dişlerini gıcırdattı ve yumruklarını sıktı.

Ronald, çalışma masasına oturmuş, Charles Williams'ın yakın çevresinde olanların isimlerini bir deftere yazıyordu. Masa lambasının titrek ışığının altında isimler beliriyor, ancak genç araştırmacının zihninde bir cinayet nedeni belirmiyordu bir türlü.

Gözlerini defterden ayırdı ve piposunun dumanını izlemeye koyuldu. Emma Williams'la bir an önce konuşması gerektiğini düşündü. Kadın artık kendini toparlamış olmalıydı ve onun sorularına cevap verebilirdi. Jane'le ve Emily'le de konuşmalıydı. Her ikisinin kulaklarına bir şey çalınmış olabilirdi. Onların anlam veremediği bir söz veya davranış, Ronald için ipucu oluşturabilirdi. Belki de adamın geçmişinde karanlıkta kalmış bir olayı öğrenebilirdi. Williams'ların köşküne gittiğinde Anthony'den babasının koleksiyonunda eksik bir parça olup olmadığına bakmasını da isteyecekti. Eğer birkaç parça ortadan kaybolmuşsa cinayet nedeni olabilirdi bu durum. Belki de Charles, koleksiyonundan bir parçayı

birine götürmüştü o pazar günü. O kişi, her kimse, adamın tanıdığı ve güvendiği birisi olmalıydı.

Elbette, sadece cinayet değildi kafasındaki. Anthony'ye kimin, ne amaçla saldırdığını, bunun babasının öldürülmesiyle bir ilişkisi olup olmadığını da düşünüyordu. Bir de Arnaldo'yla onun peşlerine takılıp ateş eden binici vardı. Belki de birbiriyle bağlantılıydı üç olay. İtalyanla konuşmalıydı mutlaka. Bir şey hissettirmeden Octavia'nın da ağzını aramalıydı.

Varsayımlar oluşturmaktan canı sıkıldı. Masada duran şişeden bir kadeh konyak doldurdu kadehine ve odada dolanmaya başladı. O sırada at nalı ve tekerlek sesleri geldi kulağına. Pencereyi aralayıp dışarı baktı. Bir faytondan inen Gerhard Ruge, eve doğru ilerliyordu. Çok geçmeden kapı çaldı. Fayton hareket ederken içinde bir kadının olduğunu fark etti İngiliz.

Ronald'ın kapıyı açmasıyla aceleyle içeri süzüldü Alman. Tütün ve parfüm kokuyordu. Onun Sofia'yla birlikte olduğunu düşündü genç adam. Faytondaki kadın da o olmalıydı.

"Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Gerhard. "Ancak yola çıkmadan önce bir şey sormak istedim."

İngiliz, adama oturmasını işaret etti ve sordu:

"Önce nereye gidiyorsunuz Herr Ruge?"

Adam bir koltuğa oturdu ve şapkasını çıkardı.

"Rodos'a. Bu akşam yola çıkıyoruz."

"Yanınızda bir başkası daha var galiba."

"Evet dostum. Sofia Dobrev de benimle gelecek. Rumcayı ve Osmanlıcayı iyi bildiği için yardımcı olacak bana."

Gülümsedi Ronald ve adamın karşısındaki koltuğa oturdu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Derin bir soluk aldı diğeri. Öksürüp gırtlağını temizledikten sonra konuşmaya başladı:

"Almanya'da Rose Croix Cemiyeti'ne mensup birkaç dostumla konuşmuştum. Bana Christian Rosenkreuz'a ait bir kılıçtan söz etmişlerdi. Anlattıklarına göre kılıcın kabzasında bir haçın ortasına işlenmiş bir gül deseni varmış."

Adamın sözünü kesti diğeri:

"Yoksa bu kılıcın peşine mi takılacaksınız?"

"Sizden de bir şey gizlenmiyor dostum." Kurnaz bir gülümseme belirmişti yüzünde. "Evet, o kılıcı arayacağım. Duyduklarıma göre, kılıç 1500'lü yıllarda yapılmış ve en son Rodos'ta bir manastırda görülmüş."

"Konunun benimle olan ilgisini kavrayamadım," dedi Ronald tek kaşını kaldırarak.

Diğeri, genç adama doğru yaklaştı. "Siz iyi bir arkeolog ve araştırmacısınız. Uzun yıllardan beri bu bölgeyi karış karış dolaştığınızı biliyorum. Belki kılıca nasıl ulaşabileceğim konusunda bana yardımcı olabilirsiniz."

Başını iki yana salladı İngiliz. "Ne yazık ki bu konuda bilgim yok," dedi. O anda bir şey takıldı kafasına ve devam etti konuşmaya: "Bu konularda Sör Williams'ın bilgisi olabilirdi. Kendisiyle konuşmuş muydunuz?"

Arkasına yaslandı Alman ve gözlerini karşısındakine dikti. "Ne yazık ki hayır... Kendisiyle görüşmek istedim ama fırsat olmadı." Sözlerini bitirir bitirmez da ayağa kalktı. "Artık gitmem gerek. Sofia'yı evinden alacağım. Gemiye anca yetişiriz."

Adamı kapıda yolcu ederken "keşke evime onu da getirseydiniz, ağırlamaktan memnun olurdum," dedi Ronald. "Üstelik limana daha çabuk giderdiniz."

"Haklısınız, ama valizini henüz hazırlayamamış. Eve gitmek için ısrar etti. Kadınları bilirsiniz..." Ronald'ın elini sertçe sıktı ve sokağa çıkıp karanlığa karıştı.

Ronald Morgan, faytonların bulunduğu tarafa doğru giden adamın arkasından baktı bir süre ve düşüncelere daldı. Christian Rosenkreuz'un kayıp kılıcı hakkında yıllar önce birşeyler duymuştu. Ancak onu Rose Croix efsanelerinin bir sembolü olarak değerlendirmiş ve gerçekten var olup olmadığı konusuna kafa yormamıştı. Aslında Tapınak, Hospitaler, Saint-Jean, Saint-Lazarus ve Töton şövalyelerinin kullandıkları kılıçlar hakkında geniş bilgisi vardı. Bunları Gerhard Ruge'ye anlatabilirdi. Belki böylece Christian Rosenkreuz'un kayıp kılıcı hakkında bir sonuca ulaşabilirlerdi. Ancak kimliği hakkında yeterli bilgiye sahip olmadığı yabancı bir adamla paylaşmak istememişti bunları.

Perdeyi çekti genç adam ve yeniden masasının başına döndü.

Sofia Dobrev, uzun ağızlığına bir sigara yerleştirmiş, pencerenin önündeki divanda oturuyordu. Gözü arada bir panjurun aralığından dışarıya takılıyor, sokakta dolaşan tek tük insanı şüpheli gözlerle izliyordu. Sonra da kapının önünde duran tahta valizine bakıyor, bir şey unutup unutmadığını düşünüyordu.

Sıkıntılı bekleyişi kapının sertçe çalmasıyla sona erdi. Beklediği adam gelmiş olmalıydı. Kapıyı açarken yaklaşan bir araba duymadığını fark etti ansızın. Endişeyle elini çekti kapının tokmağından. Ancak geç kalmıştı. Kapı ardına kadar açıldı ve Tevfik içeri daldı.

"Seni beklemiyordum," dedi kadın geriye doğru çekilerek. Yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı.

"Beklemiyordun elbette," dedi subay ve kapıyı sertçe kapattı.

Adamın kırmızı yüzüne ürpererek baktı kadın. "Çok içmişsin sen."

"İçtim elbette," dedi diğeri ve fesini çıkarıp yere fırlattı. Sonra kadını kollarından kavradı. "Söyle bakalım, kimdi yanındaki o gâvur?"

Şaşkın bir ifade yerleştirdi yüzüne Sofia ve kekeledi:

"Anlamadım sevgilim... Hangi adam?"

Kadını şiddetle sarsmaya başladı diğeri ve bağırdı:

"Bana numara yapma! Kol kola yürüyordunuz ya... Sinemanın önünde kahkahalar atıyordunuz."

Kekelemeye devam etti kadın:

"Babamın arkadaşlarından biri olmalı... Sen ne sandın, kuzum?"

Tevfik'in attığı sert tokatla sesi kesildi kadının. Acı bir çığlık atarak yere kapaklandı. Eli yanağında, korku dolu gözlerle subaya baktı.

Kadının üzerine eğildi adam ve saçlarından kavradı. "Ulan kaltak! Ben kışlaya gider gitmez başkasının koynuna mı giriyorsun sen?" Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Öfke içinde derin derin soluk alıp veriyordu.

"Sen yanlış anlamışsın," dedi diğeri. Gülümsemeye çalışıyordu. İnce parmaklarını adamın yüzünde dolaştırdı. "Senden başkasıyla..." İkinci bir tokatla kesildi sesi.

"Yalancı kaltak!" diyerek daha gür bir sesle haykırdı Tevfik Bey. "İhanetinin bedelini ödeyeceksin." Sonra doğruldu

ve valize baktı. "Demek yolculuğa çıkıyorsun ha? O herifle mi yoksa?"

Kadından ses çıkmadı. İnleyerek yerden kalkmaya çalışıyor, elbisesinin eteğini topluyordu. Saçları dağılmıştı.

Genç subay, elini belindeki tabanca kılıfına götürdü ve silahını çıkartarak kadına doğrulttu. Bir yandan da küfrediyordu.

Tabancanın üzerine doğrultulduğunu gören Sofia, "haksız yere kanımı akıtacaksın," diye haykırdı ve elleriyle yüzünü kapattı. Bir yandan da dua ediyordu.

Tevfik'in parmağı tabancanın tetiğine yapışmıştı âdeta. Ancak ateş edip etmemekte kararsızdı. Bir süre öyle durduktan sonra "Allah cezanı versin senin," dedi mırıldanarak ve tabancayı kılıfına yerleştirdi.

Korktuğu gerçekleşmeyince ellerini yüzünden indirdi Sofia ve haç çıkardı.

"Kalk, rakı getir!" dedi subay ve valize sert bir tekme attı. "Oturup konuşalım bakalım, nereye gidiyorsun öğrenelim."

Ağır ağır kalktı Sofia ve mutfağa yöneldi. Korku dolu bakışları adamın üzerindeydi ve titriyordu.

O sırada kapı açıldı.

Tevfik geriye dönerken Sofia tiz bir çığlık attı.

Yüzüne inen sert bir darbeyle yere yıkıldı subay.

Denizci şarabından son yudumu aldı, peçeteyle ağzını sildi. Gözlerini Ashley'e çevirdi sonra. "Bu durumdan ben de hiç memnun değilim, ama bir ay kadar beklememizde yarar var."

"Ben de aynı düşüncedeyim sevgilim. Annenin ve kız kardeşinin kendilerini biraz daha toparlamaları gerekiyor. Nikâh hazırlığı için de daha çok zamanımız olur."

Anthony, uzanarak kızın elini tuttu ve öptü. "Anlayış göstereceğini biliyordum. Belki nikâh günümüze kadar katil de yakalanır ve kafamızda hiçbir soru işareti kalmaz."

Hizmetçi kız, içeri girip masadakileri kaldırmaya başlamıştı. Anthony ve Ashley, yemek odasından çıktılar, oturma odasına geçtiler.

Uzun siyah bir elbise giymişti genç kız. Elbisesinin yeşil düğmeleri çiçek şeklindeydi. Anthony'nin üzerinde siyah ceket ve gri pantolon vardı. Gri kravat takmıştı ve yaka cebinden aynı renkteki mendil sarkıyordu.

"Konu sadece cinayetle ilgili değil," dedi genç kız. "Sana kimin saldırdığı da ortaya çıkarılmalı. Başka türlü rahat edemeyeceğim. Ailenin üzerinde bir uğursuzluk var sanki."

Piposunu çıkardı Anthony ve doldurmaya başladı. "Sen de Jane gibi konuşma... Kötü olaylar üst üste geldi o kadar. Hepsi rastlantı."

"Rastlantı da olsa bir tehlikenin oluğu açık canım. Tehlike sürdükçe ben de endişelenmeye devam edeceğim."

Anthony, derin bir nefes çekti piposundan. Bakışları odanın içindeki klasik tarz mobilyalarda dolaştı. Birden ayağa kalktı, duvarda eğik duran bir tabloyu düzeltti. Gözlerini resimden ayırmadan "Daha önce görmemiştim," dedi. "Yeni mi aldınız?"

Tabloda zırhlar içindeki üç şövalye, bir mağaradaki mezarın başında duruyorlardı. Mağaranın üstündeki bulutların arasında melekler şarkı söylüyor, borularını öttürüyorlardı.

Ashley nişanlısının yanına geldi. "James getirdi geçenlerde," dedi delikanlının koluna girerken.

"James'in bu işlerle ilgilendiğini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum. Sanat aşkı depreşiverdi birdenbire."

Nişanlılar gülüşerek koltuklarına dönerlerken hizmetçi kız porselen demliği ve fincanları getirdi, sehpaya bıraktı. Ashley çayı fincanlara doldurmaya başladı.

"Biraz sonra kalkmak zorundayım," dedi Anthony. Gözü sarkaçlı saateydi. "Son treni kaçırmamalıyım."

"James çok gecikti," diyerek karşılık verdi genç kız. "Merak ediyorum."

"İşleri yoğun olmalı. O gelene kadar kalırım istersen."

Gerek olmadığını söyledi Ashley ve gülümseyerek devam etti:

"Belki de sevgilisine gitmiştir."

"Sevgilisi var demek!" Elindeki fincanı düşürecekti az daha. "Adı ne? Ben tanıyor muyum?"

Kayıtsız bir şekilde omuzlarını kaldırdı diğeri.

"Adını ben de bilmiyorum. Fazla söz etmedi James. Ermeniymiş galiba... Yok, yok... Bulgar... Belki de Rum."

"Ağabeyinin his hayatıyla hiç ilgilenmiyorsun."

"O açıklama yapmayınca ben de üzerinde durmadım. Eğer niyeti ciddi olsaydı açıklama yapardı herhalde."

"Neyse..." dedi diğeri, arkasına yaslanarak. "Kendi hayatımıza bakalım biz."

Gelecek tasarılarından söz ederek çaylarını içtiler. Cinayeti unutmuşlar, kendilerine odaklanmışlardı.

Saat dokuza doğru Anthony gitmek için hazırlanırken James Brooke girdi içeri. Geciktiği için özür dileyerek pencere kenarındaki koltuğa attı kendini. Yorgun ve sıkıntılı görünüyordu.

4

"Rıza Kerim'in öldürülmesine çok üzüldüm," dedi Diana Mihalidis. "Ama bundan böyle dükkânımıza gelmeyecek olmasından dolayı da, ne yalan söyleyeyim, sevinçliyim." Bir yandan aynaya bakıyor, kuş ve çiçek desenleriyle süslü şapkasının kurdelesini bağlıyordu.

"Adamın ne kötülüğünü gördün ki?" diye sordu kocası. "Kırk yılda bir, iki-üç kitap alıyor, parasını fazlasıyla ödüyordu. Bir müşteriden olduk."

Kadın uzun beyaz eldivenlerini takarken kocasına baktı. "Düşünsene Kosta... Adamın gizliden gizliye bizden kitap aldığı duyulsaydı başımıza ne dertler açılırdı. Hem de silahlarla ilgili kitaplar..."

"Haklısın, ama o kitapların bulunmadığı belli. Yoksa serkomiser efendi tepemize binerdi. Acaba Rıza nereye gizledi kitapları?"

Kocasının kulağına kadar yaklaştı kadın. "Sorun sadece kitaplarla ilgili değil... Adamın bir hafiye olduğu ve sultana muhalif gençlerin peşinde dolaştığı belliydi. O gençler, Rıza Kerim'in buraya geldiğini öğrenmiş olsalardı bizi de hedef alırlardı mutlaka."

O ana kadar sessizce kahvesini yudumlayan Yanis Manos söze karıştı:

"Madam Mihalidis'in hakkı var... Sultanın gizli polisi, mimlenen herkesin peşinde... Rıza Kerim'in hafiye olduğuna ben de eminim. Hatta beni de izlediğinin fakındaydım."

"Gördün mü bak," dedi kadın kaşlarını çatarak kocasına bakarken. "Aklın yolu bir..."

"İmparatorluk kaynıyor," diye devam etti Yanis. "Kaynama sürdükçe hafiyeler her yerde olacaklar. Bu kadar umursamaz olma Kosta."

Masadaki mektupları aldırmaz bir şekilde zarflara yerleştirdi Kosta. Yapıştırdıktan sonra karısına uzattı. "Bunlarda yeni kitap siparişlerimiz var. Üç ay sonra gelir umarım."

Kadın zarfları çantasına yerleştirdi, şemsiyesini alıp dükkândan ayrıldı.

İzmir'in üzerinde birkaç gündür parlayan güneş yine kaybolmuş, kurşuni bulutlar ve kasvetli hava şehri sarmıştı. Havada yağmur kokusu vardı.

Diana Mihalidis, Paskalya'ya yirmi gün kaldığını hesapladı ve o güne kadar havanın düzelmesini diledi içinden. Yolda karşılaştığı insanlara selam vererek ve ayaküstü sohbetler

yaparak Rum terzi Katerina'mn atölyesine kadar yürüdü. İçeri girip kanepeye kurulduktan sonra Kraliçe Victoria'nın Londra'sında kadınların nasıl giyindiğini uzun uzun anlattı ona. Yaşlı terzi, kadının anlattıklarına göre kâğıtların üzerine desenler çizdi.

Sohbetlerini tamamlayıp kahvelerini ve likörlerini içtikten sonra ayrıldı Diana. İngiliz Postanesi'nin yolunu tuttu.

Postaneye girip bankoya yanaştı ve memura mektupları verdi. O sırada birisi seslendi ona. Dönüp baktığında Anna'yla yüz yüze geldi. "Anna, tatlım. Ne iyi oldu da seninle karşılaştım. Ben de laflayacak birilerini arıyordum."

"O zaman gidip bir yerde oturalım," dedi genç kız. Onun da kadınla karşılaşmaktan mutlu olduğu belliydi.

Anna, mektupları postane memuruna teslim ettikten sonra birlikte dışarı çıktılar.

"Ronald nerede?" diye sordu Diana ve genç kızın koluna girdi.

"Anthony'i görmeye gitti. National Geographic'e yazdığı mektupları postaya vermek de bana düştü."

Hafif bir çığlık attı Diana Mihalidis:

"Yine kötü bir olay yok değil mi? Sabahın bu saatinde Williams'lara gittiğine göre..."

"Hayır, hayır... Merak etmeyin. Sadece nasıl olduklarına bakacak."

Rahatladığını belli eden şekilde nefes verdi Diana.

O sırada önünden geçtikleri Café Kramer'e girdiler.

Masaya oturup kahve ve pasta siparişlerini verdikten sonra "aslında ben de Emma'yı ve Jane'i görmek istiyorum," dedi İngiliz asıllı Rum. "Cenazeden sonra görüşemedik bir türlü."

"Eğer isterseniz yarın gidebiliriz."

Anna'nın elini tuttu kadın. "Çok memnun olurum. Özellikle Jane'in yaşadığı bunalım çok endişelendiriyor beni. Onun için ne yapabileceğimi düşünüyorum. Kadın haklarıyla ilgili çalışmalarımıza onu da bir an önce katmalıyız."

"Ben de aynı düşüncedeyim. Böylece hem yararlı bir işe katkıda bulunur, hem de oyalanır ve dertlerini unutur."

Hüzünlü bir ses tonuyla "kocası öldükten sonra kendini bir türlü toparlayamadı zavallıcık," dedi diğeri. "Eğer onun için birşeyler yapmazsak babasının ölümü daha çok bunalıma itecek onu."

"Haklısınız," dedi Anna Durand ve yanlarına gelen garsonun servis yapabilmesi için geriye doğru çekildi.

Şöminenin çevresindeki koltuklarda oturuyorlardı. Ronald, piposundan duman çekerken bakışlarını Anthony, Jane ve Emma üzerinde dolaştırıyor, söze nasıl başlayacağını düşünüyordu.

Bahsedeceği konu çok hassastı. Karşısındakilerin acılarını yeniden deşebilir ve zihinlerine yeni şüphe tohumları ekebilirdi. Genç adamın içini rahatlatan tek şey, Emily'nin okulda olmasıydı. Zaten bu yüzden çok erken gelmişti köşke. Tatsız bir konuyu küçük kızın yanında eşelemek istemiyordu.

"Anladığım kadarıyla polis kimseyi yakalayamadı," diyerek söze başladı Ronald.

"Ne yazık ki hayır," diye karşılık verdi Anthony. "Cinayetin üzerinden bir hafta geçti fakat hiçbir gelişme yok."

Jane Christie söze karıştı:

"Konsolosluk da çok çaba sarf ediyor. Özellikle Richard Greene... Ancak bir sonuca ulaşılamıyor. Sonuç alınamayınca da sinirlerimiz daha çok geriliyor."

"Ancak adaletin gerçekleştiği gün rahatlayabileceğiz," dedi Anthony.

Ronald ellerini kavuşturmuş, boş ve hüzünlü bakışlarla onları izleyen Emma Williams'a döndü. "Madam, kocanızın dikkatinizi çeken, alışık olmadığınız bir davranışına veya konuşmasına şahit oldunuz mu?"

Gözlerini kapatıp bir süre düşündükten sonra "hayır Ronald," diyerek başını iki yana salladı kadın. "Eğer böyle bir şey olsaydı mutlaka hatırlardım."

Kadının başını öne eğip yüzükleriyle oynamasından konuşmak istemediğini anlamıştı Ronald. Yine de devam etti:

"Belki koleksiyonundan bazı parçaları satın almak isteyen birileri vardı. Onlarla anlaşmazlığa düşmüş..."

"Ne demek istediğinizi anladım," diyerek sözünü kesti kadın. "Böyle birinden söz etmedi bana. Zaten koleksiyonundan bir şey satmayacağını herkes bilir."

"Belki de bunu bilen birisi işlemiştir cinayeti."

Derin bir iç geçirdi Emma. "Böyle faraziyeler duymak istemiyorum," dedi elini elbisesinin göğüs hizasındaki oya işinde dolaştırarak. "Bize yardım etmek istediğinizin farkındayım, ama bu işi polise bırakın. İnanın, onlara söylediğimi size de tekrar etmek çok üzüyor beni."

Cevap vermedi Ronald. Kadının haklı olduğunun bilincindeydi.

Jane söze karıştı:

"Aslında garip bir durum var Ronald."

Ronald'dan önce Anthony atıldı:

"Babamızın garip bir davranışına mı şahit oldun yoksa?" Belirgin bir şaşkınlık vardı sesinde.

Devam etti genç kadın:

"Anthony'nin saldırıya uğradığı akşamdı. Emily'nin yanına uzanmıştım. Bir ses duydum ve dışarı baktım. Babam pelerinine sarılmış, koruluğa doğru ilerliyordu."

"Aman Tanrım!" diyerek inledi Emma.

Anthony ayağa kalktı ve telaşla konuştu:

"Bunu daha önce niçin söylemedin?"

"Aklımdan çıkmış olmalı." Çok kısıktı sesi.

Ronald, Anthony'ye oturmasını işaret ettikten sonra Jane'in elini tutarak "peki, ne kadar süre sonra geri dönmüştü?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Yatağa girdim ve Emily'e sarıldım. Çok geçmeden uykuya daldım. Sabah babamda bir gariplik görmeyince de bir şey sormadım. Belki de dolaşmaya çıkmıştı. Üzerinde durmadım."

"Yanında bir şey var mıydı?" diye sordu Ronald. "Koleksiyonundan bir parça gibi..."

"Karanlıkta fark edemedim. Pelerinini giymişti. Elinde bir şey olsa bile göremezdim."

Anthony yeniden ayağa kalktı. "İnanamıyorum," dedi sıkıntılı bir ses tonuyla ve elini yüzünde dolaştırarak.

Ronald sordu:

"Bundan polise de söz ettin mi Jane?"

"Nasıl söyleyebilirdim ki? Sen babamın garip bir davranışı olup olmadığını sorunca şimdi aklıma geldi."

"Bana kalırsa polis bunu duymamalı," dedi Anthony. Verandaya açılan kapıya yaslanmıştı o sırada.

Ronald ona katıldı:

"Ben de aynı fikirdeyim. Bu bilgiyi sakladığınız için aileden şüphelenebilirler."

"Aman Tanrım!" diyerek bir çığlık attı daha Emma. Haç çıkardıktan sonra devam etti: "Belki de Richard Greene'e söylememiz gerekir. Charles'ın akrabası sayılır o ve bizden şüphelenmez."

Diğerleri sessizce bakışırken Ronald, "izin verirseniz bunu ben söyleyeyim," dedi. "Bugün onu ziyaret edeceğim."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Anthony.

"Buna gerek yok. Ailenle ve nişanlınla ilgilen sen. Sana ihtiyaçları var." Sonra Jane'e döndü. "Aklıma gelmişken, Anna'nın bir mesajını ileteyim sana."

"Umarım iyi bir haberdir," dedi genç kadın merakla.

"Anna, Octavia Bellonci ve Diana Mihalidis, kadın hakları konusunda çalışmaya karar vermişler. Anladığım kadarıyla Diana, Londra'daki izlenimlerini onlarla paylaşmış. Seni de aralarında görmek istiyorlar."

"Çok memnun olurum. Farklı birşeyler yaparsam kendimi daha iyi hissederim."

Ronald'ın gözleri Anthony'e takıldı o sırada. Kadehine doldurduğu viskiyi bir dikişte içmişti ve yenisini dolduruyordu bardağına. Yüzü solmuştu. Kadehi ağzına götürürken birden sendeledi ve omzunu dolaba vurdu. Raftaki Miken vazosu sallandı. Son anda vazoyu yakalayıp yere düşmesine engel oldu denizci.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu arkeolog.

"Hayır! Babamın o akşam niçin koruluğa gittiğini düşünüyordum."

Yelek cebinden çıkarıp saatine baktı Ronald. "Eğer şimdi kalkarsam trene yetişebilirim." Şapkasıyla bastonuna uzandı.

"Oliver seni istasyona arabayla bıraksın," dedi Anthony ve uşağa seslendi.

Ronald siyah kupanın arka koltuğuna oturdu ve bastonuna dayandı. Araba hareket ederken Charles Williams'ın Londra yolculuğu hakkında Emma'ya soru sormamakla iyi yaptığım düşündü. Kadının konuşmaya pek istekli olmadığı belliydi ve soruları cevapsız bırakabilirdi. "Ruh hali konuşmak için uygun değildi," diye geçirdi içinden. "Daha sonra denemeliyim. Ancak şimdi Oliver'ın ağzını yoklayabilirim."

Kupanın sürücü bölmesine açılan küçük pencereden adama seslendi:

"Sana bir şey sormak istiyorum Oliver... Sör Williams'ın davranışlarında son zamanlarda bir gariplik var mıydı?"

"Hayır, efendim," dedi adam gözlerini yoldan ayırmadan.

"Son günlerde ziyaretine kimler gelmişti, hatırında mı?"

"Birkaç kez Sinyor Bellonci gelmişti. Frer Bernard ve yanındaki beyefendi Alain Terrail'i de anımsayabiliyorum. Çay ikramını ben yapmıştım."

"Neler konuştuklarını hatırlıyor musun?"

"Ne yazık ki hayır... İyi hizmet etmekten başka bir şeyle ilgilenmem konukların yanında."

"Anlıyorum," dedi Ronald. "Ancak istemeden de olsa kulak misafiri olduğun en önemsiz bir kelime bile cinayetin aydınlatılmasında yardımcı olabilir."

"Aynı soruyu Richard Greene de sormuştu. Keşke birşeyler duyabilseydim."

Adamdan bir şey öğrenemeyeceğini anlayan Ronald, arkasına yaslandı. Araba malikânelerin, köşklerin, bağların ve geniş bahçelerin arasında sarsılarak ilerlerken başka bir şey geldi aklına. "Sör Williams sık sık atla dolaşmaya çıkardı, değil mi? Sen de yanında olur muydun?"

"Zaman zaman birlikte olurduk efendim," diye karşılık verdi diğeri.

"Yanınızda başka kimler bulunurdu?"

"Bayan Jane daima gelirdi. İyi bir binicidir ve atları çok sever. James Greene ve Yüzbaşı Michael Dobbs da katılırlardı bize." Bir süre düşündükten sonra devam etti: "Frer Bernard, James Brooke ve Sinyor Bellonci de pazar gezilerine eşlik ederlerdi. Bir de o kadın vardı..."

Adam duraksayınca atıldı Ronald:

"Hangi kadın?"

Başını iki yana sallayıp bir süre daha düşündükten sonra "O Bulgar asıllı kadın..." dedi Oliver. "Evet hatırladım, Sofia Dobrev."

"Demek o da atlara meraklı ha?"

"Evet efendim. Paradiso'daki yarışlardan sonra birkaç kez Sör Williams'la birlikte dolaştıklarını biliyorum. Hatta atlar hakkında sohbet ederlerdi."

"Sence buradaki en iyi biniciler kimler?"

Bir süre daha düşündü Oliver ve "en iyi binici Yüzbaşı Dobbs'tur, yanılmıyorsam ordudaki sınıfı süvari..." dedi. "İkincisi de Sofia Dobrev."

Ronald gülümsedi. "Demek listede başka erkek yok. O kadını pek tanımam, ama usta binici olduğu hiç aklıma gelmezdi."

Uşak da gülümseyerek cevap verdi:

"Bu konuda yüzbaşıyla bile yarışabilir. Ayrıca Sofia, Leydi Jane'le de ata binerdi. Hatta..."

Adam susunca "evet, seni dinliyorum," dedi diğeri. "Hatta ne?"

"Kusura bakmayın efendim. Söylemek istemezdim ama Matmazel Durand da bir ara katılmıştı onlara."

"Anna mı?" diye şaşkınlıkla sordu genç adam. "Onun biniciliğe meraklı olduğunu bilmiyordum. Devam et Oliver... Merakla dinliyorum seni."

Adam geveleyerek devam etti konuşmasına:

"Siz Mısır'dayken köşke gelirdi Matmazel Durand. Leydi Jane ata binmeyi öğretirdi ona..."

"Bak sen şu Anna'ya," diye mırıldandı Ronald ve gülmemek için zor tuttu kendini.

"Lütfen, bu anlattıklarım aramızda kalsın," dedi diğeri. İlk kez arkaya çevirmişti başını. "Ağzımdan kaçıverdi işte."

"Merak etme Oliver. Rahat ol."

Paradiso İstasyonu'nun gri taş binasının önünde durdu araba. Ronald, çevik bir hareketle dışarı atladı ve kapıdan girip perona doğru yürüdü. Koltuğuna oturduktan sonra duman ve is arasında düdük çalarak hareketlendi tren.

Yol boyunca Charles Williams'ın çevresindekiler hakkında düşündü Ronald. Cinayet nedenleri ve katil adayları üzerine kafa yordu. Sonuca bir türlü ulaşamayınca da bu işle niçin ilgilendiğini sorup durdu kendi kendine ve cevap bulmaya

çalıştı. Belki çocukluğundan beri süregelen ve onu eski uygarlıkların gizemleriyle uğraşmaya yönelten bilinmeyeni anlama tutkusu, yaşadığı dünyada işlenen bir cinayetin ardındaki gizemi çözmeye itiyordu şimdi onu. Akdeniz'de yaptığı yolculuklarda birçok antik yer dolaşmış, toprak altlarından, mağaralardan ve lahitlerden cesetlerin çıkarıldığına tanık olmuştu. Arkeologların sadece onların yaşadığı dönemle ilgilenmekle kalmayıp ölüm nedenlerini anlamak için de nasıl çalıştıklarını görmüştü. Paramparça olmuş cesetleri ve iskeletleri inceleyip hangilerinin doğal yollardan öldüğünü, hangilerinin savaş veya cinayet sonucunda bu dünyayı terk ettiğini anlayabilmek için gece gündüz çabalayan araştırmacılara hayran olmuştu. Bu tür çalışmalara Cambridge yılları ve Levant bölgesindeki yolculukları sırasında o da katılmıştı. Hiç şüphesiz ki Charles Williams'ın neden öldürüldüğünü anlamak bunlardan çok daha kolay olmalıydı. Gizemleri çözmenin yılı ve mekânı yoktu ona göre. İster Birinci Hanedanlık döneminin Mısır'ı olsun, ister 1890 yılının Smirna'sı, hiç fark etmezdi. Gizem, gizemdi. Ronald, bir Grek savaşçının başındaki deliklerin nedenini nasıl araştırdıysa Charles Williams'ı öldüren bıçak darbelerinin de kimin elinden çıktığını araştırmaya, cinayetin ardındaki gizemi çözmeye kararlıydı.

Tren Punta Gari'nda durur durmaz vagondan indi. Saat kulesinin önünde bekleyen faytonlardan birine atladı ve Arnaldo Bellonci'nin Rıhtım Caddesi'nde bulunan iş yerine doğru yola koyuldu.

Bellonci Ticaret Kumpanyası'nın yeri, Ziraat Bankası'nın bitişiğindeki üç katlı taş binanın birinci katındaydı. Ahşap ve cam kapıyı iterek içeri giren Ronald, Arnaldo'yu Mario Petrini'yle otururken gördü.

"Dostum Ronald..." diyerek ayağa kalktı Arnaldo. "Beklemiyordum seni."

İngiliz, adamlarla tokalaştıktan sonra sandalyelerden birine ilişti ve "biraz sohbet etmek istedim," dedi gülümseyerek. Sonra Mario'ya döndü. "Bir türlü görüşemedik Sinyor Petrini."

"Çok arzu etmeme rağmen bir araya gelemedik. İnanın, ben de sizinle konuşabilmek için can atıyorum. Arnaldo'nun söylediğine göre bölgenin tarihini sizden iyi bilen başka biri daha yokmuş."

"Sadece tarihini değil, sanatını da..." diyerek söze karıştı diğer İtalyan. "Eğer onunla sakin bir ortamda buluşup konuşabilirsen inanılmaz bilgilerle dönersin İtalya'ya."

Profesör köstekli saatini çıkarıp baktı ve "bugün de konuşma imkânı bulamayacağız," dedi. "Çünkü Efesus'a doğru yola çıkacağım."

"Ne yapacaksınız orada?" diye sordu İngiliz.

Mario ayağa kalkıp masadaki şapkasına uzanırken "tarih soluyacağım dostum," dedi. "Aslında bu geziye sizinle sohbet ettikten sonra başlamak isterdim. Daha bilgili olarak yola çıkardım o zaman."

"Her zaman emrinizdeyim Sinyor Petrini," dedi Ronald ve adamın uzattığı elini sıktı.

Arnaldo, arkadaşını uğurladıktan sonra diğer odaya geçti ve iki çalışanına birşeyler söyledi. Geriye dönüp masasına oturduğunda gözlerini Ronald'a dikti.

"Arkadaşın böyle sürekli gezerse bir türlü konuşamayacağız herhâlde," dedi arkeolog.

"Haklısın dostum," dedi diğeri. "Ben de çok az konuşabildim onunla. Sürekli bir yerlerde oluyor ve birçok şeyi de gizliyor. Öğrendiklerini kendine saklayanlardan..."

"Birçok profesör böyledir... Peki, sen nasıl vardın bu kanıya?"

Masadaki mürekkep hokkasıyla oynarken "Efesus'a asıl gidiş nedenini gizliyor bana kalırsa," dedi beriki. "Oradaki sütunları inceleyeceğini söyledi bana. Ancak o civarda Panaya Kapulu'yu yani Meryem Ana'nın evini arayan Lazarist rahiplerin araştırma yaptıklarını biliyorum. Mario'nun o rahiplerle konuşacağına eminim."

"Ne oldu da bu sonuca vardın?"

"Geçenlerde kentten Buca'ya birlikte döndük. Akşam yemeğine davet etmiştim onu. Punta Garı'na benden önce gelmişti ve Katharina Emmerick'in 'Hazreti Meryem'in Yaşamı' kitabım okuyordu."

"O kitapta Rahibe Emmerick, gördüğü rüyalardan esinlenerek Meryem Ana'nın yaşadığı yer hakkında bilgi verir, değil mi? Lazaristler çalışmalarını o kitapta yazılanlara göre sürdürüyorlar."

Başını salladı İtalyan ve devam etti:

"Mario'nun araştırmalarını gizleme merakı sadece bununla sınırlı değil üstelik. Aynı gün kıyafetini değiştirmesi için onu otel odasında beklerken Smyrna-Aidin Ottoman Railway şirketinin eski tren bileti gözüme ilişti. Tuvalet masasında duruyordu. Elimde olmadan baktım. Şubat ayına aitti bilet. Yani, bana söylediği tarihten on gün önce gelmiş buraya."

Tek kaşını kaldırdı Ronald. "Çok ilginç... Demek geliş tarihini gizlemiş senden."

"Evet... Bana kalırsa Simirna'ya gelir gelmez Efesus'a hareket etti ve bir süre orada kaldı."

"Bunu senden gizlemesi çok garip dostum. Demek ki araştırmalarının kendisini konuk eden arkadaşı tarafından bile bilinmesini istemiyor."

İtalyan yüzünü buruşturdu. "Bilgi çalacak birisi değilim ben. Niçin bazı şeyleri benden gizlediğini anlayamadım. Charles Williams'la bile tanıştırmıştım onu."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Ronald, Mario Petrini'yle ilk karşılaştığı günü anımsayarak. "Yanılmıyorsam, Sör Williams'la bir çalışma programı yapmışlardı ve adamın öldürüldüğü gün bir araya geleceklerdi."

"Belleğin çok güçlü... Neyse, buraya bunları konuşmak için gelmedin herhalde."

"O saldırıdan sonra durumunun nasıl olduğuna bakmak için gelmiştim. Sorularım da var."

"Ne istersen sorabilirsin." Yaka cebinden çıkardığı mendille yüzünü siliyordu.

"Mario Petrini iyi bir binici midir?"

Arnaldo karşısındakinin yüzüne boş boş baktıktan sonra bir kahkaha patlattı. "Yoksa bize onun saldırdığını mı düşünüyorsun? Hayır, dostum... Mario'nun nasıl bir binici olduğunu bilemem, ama cinayet işleyecek biri değildir."

Karşılık vermedi Ronald. Charles Williams'm öldürüldüğü akşam Mario Petrini'nin köşkün civarında olup olmadığım düşünüyordu o anda. Kente geliş tarihini bu yüzden gizlemiş olabilirdi ve belki de Sör Williams'la gizli bir işi vardı. Zihnindeki katil adayları hanesine İtalyan profesörü de ekledi

İngiliz. Sonra Arnaldo'ya iş hayatı hakkında sorular sormaya başladı. Bir ipucu yakalayabileceğini umuyordu.

*

Hüseyin Rıfat gümrük depolarının bulunduğu binanın taş duvarına yaslanmış, sağanak yağmura aldırmadan az önce kıyıya çekilen sandala bakıyordu.

Zaptiyeler, binanın önünde kümelenen şemsiyeli insanların daha fazla yaklaşmasını önlemeye çalışıyorlar, bağırıp duruyorlardı. Osmanlıca, Rumca, İtalyanca ve Fransızca sesler, birbirine karışıyor, dalgaların ve martıların sesleriyle birlikte uğultuya dönüşüyordu.

Gözlerini kısıp kalabalığa baktı ve asker üniformaları görmeye çalıştı serkomiser, ama aradığını bulamadı. Sarı Kışla'dan gelen olmamıştı henüz. Sabırsızlığını bastırmaya çalıştı. Gönderdiği zaptiye çavuşu ancak gider ve kumandana ancak haber verirdi.

Bulunduğu yerden ayrılıp sandalın üzerine doğru eğildi ve örtüyü kaldırıp Tevfik Bey'in cesedine bir kez daha baktı. Yara genç subayın sağ şakağında açılmıştı. Başı, boynu ve elbisesinin bir kısmı soluk kan ve deniz suyuyla kaplıydı. Yağmur, kanı alıp götürmüş ve belirsiz bir kızıllık bırakmıştı. Beylik tabancasını tutan eli şakağının hizasından biraz aşağıdaydı ve katılaşmıştı. Fesi görünürde yoktu.

Adamın niçin intihar ettiğini düşündü polis ve cesedin yağmurdan daha fazla ıslanmaması için örtüyü kapattı. Gözü iskele babasının üzerinde oturan sarıklı kayıkçıya ilişti ve yanma yaklaştı. İki zaptiye duruyordu yaşlı adamın başında.

"Söyle bakalım baba... Nasıl fark ettin onu?"

Kırışık yüzlü adam, "vallahi, ne söylesem başefendi..." dedi beyaz kaşlarını çatarak. "Sabah kayığımın başına geldim. Bir

de baktım ki birisi uzanmış yatıyor... Rakı kokusunu duyunca berduşun birisi zannettim. Ama suyla karışık kanı görünce pirelendim ve kürekle dürtükledim biraz. Sonra tabanca ilişti gözüme... O zaman da hemen bir zaptiye bulmak için fırladım."

Serkomiser, zaptiyelerden birine döndü. "Depo amelelerini sorgulayın," dedi. "Belki söyleyecek sözü olan vardır. Şüphelendiklerinizi hemen falakaya yatırın."

Zaptiye selam verip ayrıldı.

O sırada birkaç subayın ve erin kalabalığı yararak yaklaştığını fark etti Hüseyin Rıfat.

Ronald, gümrük depolarının önündeki insanların niçin toplandığını merak ettiyse de Richard Greene'i yerinde yakalayabilmek için faytonu durdurmaktan vazgeçti. "Belki de birisi denize düşmüştür veya kayık devrilmiştir," dedi kendi kendine. "Nasılsa kısa zamanda yayılır haber."

Atlı araba İngiliz Konsolosluğu'nun demir parmaklıklı kapısından içeri girdi ve iki yanı ağaçlarla çevrili parke yolda ilerledikten sonra taş binanın önünde durdu. Ronald, bir askerin eşliğinde binanın cam kapısından içeri girdi ve halıyla kaplı koridorda ilerleyerek kâtibin odasına ulaştı.

Richard Greene pencerenin önünde duruyor, dışarıyı seyrediyordu o sırada. "Geldiğini gördüm," dedi gülümseyerek ve oturmasını işaret etti.

Ronald, Kraliçe Victoria'nın tablosunun asılı olduğu duvarı takip etti, pencere kenarındaki sırma işlemeli koltuklardan birine oturdu. Diğeri de karşısındaki koltuğa ilişti ve soran bakışlarını tarihçiye dikti.

Zaman kaybetmemek için hemen konuya girdi Ronald. "Bu sabah Williams'lardaydım," dedi. "Oldukça üzgünler. Katilin hâlâ yakalanamaması, sıkıntılarını daha da arttırıyor."

"Ben de farkındayım. Ancak elimizden gelen çabayı göstersek de bir yere varamıyoruz. Konsolos sık sık valiyle ve mutasarrıfla konuşuyor. Gelgelelim, sonuç yok."

"Konsolosluk olarak da araştırma yapıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette," dedi diğeri. Yüzünde kurnaz bir gülümseme dolaştı sözünü kısa keserken. Fazla konuşmak istemediği belliydi.

Ronald kartları açık oynamaya karar verdi. Karşısındakinin diplomatik manevralarıyla uğraşmaya hiç niyeti yoktu. "Açıkça söylemek gerekirse dostum, Sör Williams'ın öldürülmesiyle ben de yakından ilgileniyorum. Polis ve siz, bir sonuca varamadıkça benim cinayeti çözmek konusundaki iştahım daha da kabarıyor."

"Bu iş antik mezarlardan çıkan cesetleri incelemeye benzemez." Kendini beğenmiş bir tavırla konuşmuştu.

Ronald adamın tavrından hiç hoşlanmadıysa da belli etmedi ve sesini yükselterek devam etti:

"Sör Williams'ın cesedini mezardan çıkarıp incelemek gibi bir niyetim yok. Onu toprağın altına gönderenin peşindeyim ben."

"Polisin işine karışıyorsun dostum. Scotland Yard dedektiflerine mi özeniyorsun yoksa?" Yüzündeki alaycı ifade iyice belirginleşmişti.

"Richard, sen Sör Williams'ın akrabasısın. Belki bazı şeyleri seninle paylaşmıştır."

Derin bir iç çekti diğeri. "Levant'taki tarihî yerlerden, eski eserlerden, Londra'daki koleksiyonculardan konuşurduk

sadece. Son zamanlarda kafasında Akdeniz'i dolaşıp oraları görmek ve yerel koleksiyoncularla bağlantı kurmak vardı. İngiltere büyükelçilerinin ve konsoloslarının adlarını istemişti benden. Bunların cinayetle ne ilgisi var ki? Bana kalırsa yanlış bir yolda ilerliyorsun."

"Sör Williams'ın gizlediği bir sır vardı mutlaka. Anthony'e saldırıldığı akşam adamın gizlice evden çıkıp koruluğa gittiğini görmüş Jane. Polise bahsetmeyecekler bundan. Sadece senin bilgin olsun diye söylüyorum. Aile de senden başkasının bilmesini istemiyor."

Şaşırmış bir şekilde koltuğunda doğruldu diplomat ve bıyıklarını çekiştirdi. "Demek gizlice evden ayrılmış..." dedi kendi kendine konuşurmuşçasına. "Acaba niçin?"

"Bana kalırsa tanıdığı biriyle buluştu o gece. Cinayetin işlendiği akşam da öyle... Eğer son günlerde nelerle uğraştığını anlayabilirsek katile ulaşabileceğimizi düşünüyorum."

"Konuya senin düşünce tarzına göre yaklaşırsak cinayetin koleksiyondaki bir parça yüzünden işlendiğini söylemekten öteye gidemeyiz. Bunu da tahmin etmek zor değil. Ancak bu bilgi, katilin kim olduğunu açıklamıyor. Şehirde Fransızından Rumuna, Ermenisine kadar eski eserlere meraklı birçok insan var. Charles Williams bunların hepsini tanırdı. Bir kısmıyla da alış veriş yapardı. Senin hesabına göre bunların hepsi şüpheli. Bu kadar insan içinden nasıl bulacaksın katili?"

Ronald adamın düşüncelerini söyleyerek konunun içine girmesinden memnun olmuştu. Richard'ın konuşması biter bitmez atıldı:

"Kimlere eser verir ve kimlerden alırdı?"

"Samuel Şaul'un dükkânına sık sık gittiğini biliyorum," diye karşılık verdi diğeri. Yüzük dolu parmaklarını saçlarının

arasında ve geniş alnında dolaştırarak düşünüyordu konuşurken. "Arnaldo Bellonci'ye siparişler verirdi. Bir de Aram Nişancıyan adlı Ermeni ressam var. Yanis Manos adlı Rum antikacıdan da bazı parçalar satın almıştı."

Ronald ayağa kalktı. "Aklına başka isimler gelirse bana bildirirsin, değil mi?"

Soruya cevap vermedi adam ve düşünceli bir şekilde dudaklarını büzerek "Başka bir konu daha var," dedi. "Simya konusu..."

"Simya mı?" diye şaşkınlıkla sordu Ronald olduğu yerde kalarak.

"Sör Williams iki ay kadar önce simya deneyleri yapmayı kafasına takmıştı. Hatta ona boş bir depo bulmam için yardımımı istemişti."

"Sonra ne oldu?"

Omuzlarını silkti diplomat ve "sonra vazgeçti," dedi. "Sör Williams'ın her hareketini ve sözünü kanıt olarak kabul ettiğine göre bu bilgi işine yarar belki." Alaycı gülümseme yeniden belirmişti beyaz yüzünde.

Ronald adamla vedalaştı ve binadan ayrıldı. Demir parmaklıklı kapıdan çıkarken simya tutkunu Gerhard Ruge'nin Charles Williams'la konuşup konuşmadığını merak ediyordu. Alman Rodos'a gitmeseydi bunu sorabilirdi ama geç kalmıştı artık. Richard Greene'le daha önce konuşmayı akıl edemediği için hayıflandı. Gerhard'ın kente döneceğini söylediğini anımsadı sonra ve o belirsiz günü beklemeye karar verdi.

Alain Terrail, İzmir Çarşısı'nın taş ve ahşap binalarının, katır ve at arabası konvoylarının arasında ince bastonunu

sallayarak dolaşıyordu. Aktarların, tütüncülerin, züccaciyelerin, kumaşçıların, marangozların, manavların, kasapların, terzilerin, berberlerin, kuşçuların dükkânlarının kapılarında asılı çeşitli dillerdeki tabelalara dikkatli gözlerle bakıyordu. Kapılara işlenmiş Davut'un Yıldızından, Haçtan, Hilal ve Yıldızdan, çeşitli bayraklardan ve yazılardan dükkân sahiplerinin hangi dinden ve ulustan olduklarını anlamak mümkündü. Buna rağmen kapıların üzerlerindeki renkli tenteler bazı yerlerde gölgeler oluşturuyor, genç adamın tabelaları görmesini engelliyordu. Birkaç sokağa yanlışlıkla sapıp geri döndükten, bir şadırvanın ve sebilin yanından iki kez geçtikten sonra Percival Bernard'ın öve öve bitiremediği o adamın dükkânına ulaşmayı başarabildi.

Genç adam, üzerinde Meryem Ana'yı ve Aziz Yuanna'yı birlikte gösteren vitrayın olduğu geniş kapıdan içeri girince kimseyi göremedi önce. Duvarları kaplayan tablo ve gravürlere göz gezdirirken birinin seslendiğini duydu ve başını yukarı kaldırdı. Aram Nişancıyan, sanki çökecekmiş gibi eğreti duran asma kattan bakıyordu ona.

Alain şapkasını çıkararak kendini tanıttı ve Aram Usta'yla görüşmek istediğini söyledi.

"Benim Mösyö," dedi şişman adam ve aşağıya ineceğini söyleyip gözden kayboldu. Bir süre ahşap merdivenlerin gıcırtısı duyuldu, dükkân sarsıldı ve Ermeni ressam, Fransız'ın karşısına dikildi.

Hemen konuya girdi diplomat:

"Mösyö Nişancıyan, Frer Bernard'ın önerisi üzerine size geldim. Adım Alain Terrail. Eserlerinizi incelemek istiyorum."

Aram kolunu geriye doğru uzatarak dükkânı işaret etti. "Emrinizdeyim Mösyö Terrail. Nasıl bir eser arıyorsunuz?"

Fransız, bastonunun ucunu yere vurarak tabloların önünde ağır ağır dolaşmaya başladı. Bir yandan da konuşuyordu:

"Mösyö Bernard'dan duyduğuma göre kilise ve manastır fresklerini tabloya geçirmekte üstünüze yokmuş. Üstelik birçok Simirnalı'nın evini sizin yaptığınız vitraylar süslüyormuş."

"Müşterilerim sanata düşkün kimselerdir. Size adreslerini verebilirim. Gidip eserlerimi görebilirsiniz."

"Mösyö Bernard'ın evinin girişi için yaptığınız vitrayı gördüm ve doğrusu hayran oldum. Yanılmıyorsam, Ortaçağ'dan kalma çeşitli tabloları bulup satıyormuşsunuz da."

Kurnaz bir şekilde gülümsedi adam. "Artık o tür eserler bulmak kolay değil. Bu yüzden uzun zamandır pek ilgilenmiyorum. Sahte eserlerle başa çıkmak çok zor..."

Gözlerini duvardaki bir resimden ayırmadan devam etti Alain:

"Mösyö Williams'ın evinde Ortaçağ'dan kalma iki gravür görmüştüm. Sorduğumda sizden aldığını söylemişti."

"Ah, Mösyö... Gerçekten de çok değerli parçalardır onlar. Üç sene önce tesadüfen düşmüştü elime. Ne yazık ki artık öyle eserler bulmak mümkün değil."

"Mösyö Williams'ın ailesi satmayı düşünür mü acaba? Siz ne dersiniz?"

"Hiç sanmam efendim. Kızı ve oğlu eski sanat eserlerine çok meraklıdırlar. Babaları ölmüş olsa bile geride bıraktığı koleksiyona sahip çıkacaklarına eminim."

Bir başka resmin önüne gelirken "yine de belli olmaz," dedi Alain. "Elden çıkarmak istedikleri bir parça olup olmadığını benim için öğrenebilir misiniz acaba?"

Kaşlarını çattı Aram. "Williams ailesinin benden böyle bir isteği olmadıkça bir şey yapamam."

Başını salladı Fransız. "Peki, anladım," dedi mırıldanırcasına. "Şimdi ziyaretimin esas sebebine gelelim."

Siyah gözlerini kısarak, merak içinde, karşısındakini dinlemeye hazırlandı Aram.

Ronald, Kızlarağası Hanı'ndaki kahvehanede kahvesini ve suyunu yudumluyor, bir yandan da nargilesinden duman çekiyordu. Hanın taş kemerli kapısında bağdaş kurmuş bir derviş ney üflüyor, çevresinde toplananları büyülü bir âleme sürüklüyordu âdeta.

İngiliz de insanın içine işleyen o sese kapılmış, ruhuyla baş başa kalmaya çalışıyordu. Ancak Alain Terrail'in hızlı adımlarla hanın diğer kapısının önünden geçtiğini fark edince düşünceleri dağıldı. Nargileden aceleyle bir nefes daha çekti, parayı ödeyip kalktı. Gözleri Fransızın üzerindeydi.

Kalabalığın arasında Havra Sokağı'na kadar adamı takip etti Ronald. Hiçbir dükkânın önünde durmuyordu Fransız. Kendine çarpan insanlara da aldırdığı yoktu. Binkour Holim Sinagogu'nun önünden geçtikten sonra dar bir sokağa girdi, bir dükkânın önünde durup tabelaya baktı ve kapıyı itip gözden kayboldu.

Samuel Şaul'un iş yeriydi Fransızın girdiği yer. Ronald, adamın orada ne aradığını merak ederek dükkânın önünden hızlı adımlarla yürüdü ve yan gözle içeriye baktı. Kuyumcuyla konuşuyordu diplomat.

Geri döndü İngiliz ve bir kez daha camekânın gerisine göz attı. Şimdi bir sandalyeye oturmuştu Alain ve elini kolunu

sallayarak konuşuyordu. Samuel Şaul gözlüğüyle oynayarak onu dinliyordu.

Fransızın dışarı çıkmasını beklemeye, sonra da içeri girip kuyum ustasıyla konuşmaya karar verdi Ronald. Beklemek için bir yer bulmak amacıyla çevresine bakındı. Sokağın çıkışındaki kahvehane ilişti gözüne. Oraya doğru yürüdü ve duvarın kenarına sıralanmış taburelerden birini çekti.

Bir saat kadar kahvede oturdu Ronald. Şapkasını göz hizasına kadar indirmiş, pelerininin yakasını kaldırmıştı. Kahveci çırağının getirdiği nargileyi tüttürürken gözlerini dükkândan ayırmıyordu.

Alain Terrail bir süre sonra dışarıda belirdi. Kapının önünde Samuel'le biraz daha konuştuktan sonra Ronald'ın oturduğu kahvehanenin ters yönüne doğru ilerledi.

Bir anda kararsız kalıverdi Ronald. Alain ayrıldıktan sonra Samuel'le konuşmaya karar vermişti, ama şimdi Fransızı izlemeye devam edip etmemesi gerektiğini düşünüyordu. Sonunda adamın peşine takılmaya karar verdi. Yaşlı kuyumcuyla sonra da konuşabilirdi.

Havra Sokağı'nın çıkışına kadar yürüdü Alain. Caddeye çıkınca bir faytona bindi. Ronald da aynısını yaptı ve bindiği faytonun sürücüsüne öndeki arabayı izlemesini söyledi. Hava yine bulutlarla kaplanmıştı. Faytonlar Belle Vue'ya ulaştıklarında yağmur çiselemeye başladı.

Café de Paris'nin önünde durdu fayton. Fransız dışarı atladı, şapkasına eliyle bastırarak içeri girdi. Faytondan biraz daha geride inen Ronald da onu izledi.

Fazla kalabalık değildi içerisi. Erkekten çok kadın vardı masalarda ve içeride birbirlerinden farklı diller yankılanıyordu.

Ronald, diplomatın Percival Bernard'la oturduğunu fark edince onlardan tarafa doğru yürüdü. Ağızlarından laf alabilirdi belki.

Frer Bernard, İngilizi görünce yanındakine işaret etti. Ayağa kalkıp tarihçinin elini sıktılar hararetle. Onunla karşılaşmaktan memnun olmuş görünüyorlardı.

Ronald için sütlü kahve ve pasta söyledikten sonra konuşmaya başladı öğretmen:

"Alain şehirde gitmedik yer bırakmamış bugün. Çok keyifli sohbetler yapmış."

Diplomata döndü Ronald. "Kimlerle konuştunuz Mösyö? Çok keyif aldığınıza göre önemli kişiler olmalı konuştuklarınız."

"Aram Nişancıyan adlı bir ressamla ve Samuel Şaul adlı bir kuyumcuyla sohbet ettim," diye karşılık verdi Alain. Peçeteyle dudağının kenarındaki krema izini siliyordu bir yandan.

"Herhâlde güzel şeyler satmayı başarmışlardır size," diyerek gülümsedi Ronald. "Başarılı birer sanatçı oldukları kadar iyi birer de tüccardırlar... Mallarını tanıtmaya başladılar mı artık sussunlar diye birşeyler alır ve ayrılırsınız yanlarından."

Bir kahkaha attı Alain. "Sevgili dostum... Ben ne istediğini bilen bir alıcıyım. Bu yüzden bu sefer ben konuştum, onlar dinlediler."

Söze Percival karıştı:

"Mösyö Terrail, büyükelçilik binamız için birkaç antika eser ve gravür satın almak istiyor. Ben de Aram ve Samuel ustaları önermiştim kendisine. Şimdi anlıyorum ki çok isabetli davranmışım. Öyle değil mi Alain?"

Ağzındaki pastayı çiğneyip yuttuktan sonra boğuk bir sesle cevap verdi diğeri:

"Elbette dostum. Ne aradıysam buldum ve şehirde başka yer dolaşmama gerek kalmadı."

İlgisiz görünmeye çalışarak sordu İngiliz:

"Neler aldığınızı öğrenebilir miyim?"

Elindeki çatal bıçağı bıraktı Alain Terrail ve parmak uçlarını birleştirdi. "Aram Usta'dan iki tablo satın aldım. Aslında Ortaçağ'dan kalma gravürler bulmayı ümit ediyordum ama Mösyö Nişancıyan elinde artık böyle parçaların bulunmadığını söyledi. Beni Samuel Usta'ya yönlendirdi. Onun dükkânına da gittim. Ancak o da sahte eserlerden başka şey bulamayacağımı söyledi ve isteğimden vazgeçmemi öğütledi."

Garson, Ronald'ın sütlü kahvesini ve pastasını getirmişti. İngiliz, pastasını dilimlerken, Alain'den boşu boşuna şüphelenip şüphelenmediğini düşünüyordu. O gün ne yaptıysa anlatmıştı işte adam. Gizli kapaklı bir şey yoktu ortada. "Yine de Aram ve Samuel'le konuşup Alain'in doğru söyleyip söylemediğini anlamalıyım," diye geçirdi içinden. O anda ortaya bir zoka atmak geldi aklına. "Evet, orijinalinden ayırt edilemeyecek sahte eserler çok fazla. Sadece Charles Williams'ın koleksiyonundaki tablo ve gravürlerin gerçek olduğunu söyleyebilirim."

İki Fransız birbirlerine baktılar. Sözü Percival aldı:

"Gerçekten de öyle... Onunla konuşmuştuk bu konuda."

Biraz daha ileri gitti Ronald:

"Bir keresinde bazı gravürleri elden çıkarmak istediğini söylemişti bana."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye atıldı Alain. "Bilinçli bir koleksiyoncunun değerli eserleri satması olanaksızdır."

Aldırmaz bir şekilde devam etti İngiliz:

"Haklısınız... Ancak Sör Williams çok değerli bir eser bulduğunda düşük değerli bir parçayı elinden çıkarmakta sakınca görmezdi. Bundan kâr da ederdi. Üstelik koleksiyoncuların dünyasında her şey paradır. Satın alacağı eserler için ihtiyaç duyduğu parayı bu şekilde sağlardı."

"Çok ilginç," diye mırıldandı Alain. "Ancak onunla konuşmak için çok geç kaldık."

"Oğluna da böyle bir teklifte bulunamayız," dedi diğer Fransız. "Bu ortamda yakışık almaz."

Dalgın bakışlarla kahvesini yudumlarken "haklısınız dostum," dedi Alain.

Masada sessizlik olunca "aslında eski eser konusunda Arnaldo Bellonci de size yardımcı olabilir," dedi Ronald ve adamların tepkisini bekledi.

Merakla sordu Alain:

"O da kim?"

"Sanata meraklı bir İtalyan tüccardır," diyerek Percival Bernard cevap verdi soruya. "Roma ve Floransa gibi yerlerden gravürler bulur. Hem kendi merakını tatmin eder, hem de para kazanır."

"Doğrusu burada herkes sanat uzmanıymış," diyerek gülümsedi Alain. "Yakında Paris'i bile geçeceksiniz."

Ronald pelerinini arkaya savurdu, cebinden piposunu ve tütün kesesini çıkardı. "Simirna'yı var eden, estetik ve sanatsal değerlerdir," dedi pipoyu yakarken. "Şehirdeki çeşitli ulusların ve farklı dinlerin varlığı, inanılmaz bir sentez oluşturur.

Bunu kentin, uygarlıkların beşiği olmuş tarihiyle bütünleştirdiğinizde görkemli bir estetik yapı çıkar karşınıza. Anlayacağınız Mösyö Terrail, estetik ve sanat bu kentin ruhudur. Sadece camileri, kiliseleri, sinagogları, taş veya ahşap binaları kastetmiyorum. Geçmişin antik eserlerine de dikkatinizi çekmek istiyorum. Simirna kültürel tarihiyle bir bütündür. Geçmişin ve bugünün estetiği, kentin ruhunu oluşturur ve Simirna'da yaşayan herkes kendi payına düşeni alır bundan."

Frer Bernard, "haklısınız Mösyö Morgan," dedi düşünceli bir tavırla. "Bu kenti sizden daha iyi tanıyan başka biri olamaz. Üstelik siz bir bilim adamısınız ve araştırmalarınızı çok boyutlu sürdürüyorsunuz."

"Çok uzun konuştum," dedi Ronald şapkasına uzanırken. "Umarım canınızı sıkmamışımdır."

"Ne münasebet," dedi öğretmen. "Hatta bilgilerinizi öğrencilerimizle de paylaşmanızın çok yararlı olacağını düşünüyorum. Okulumuzda bir konferans vermeye ne dersiniz?"

"Her zaman emrinizdeyim Mösyö."

"Sizi Mösyö Terrail'in verdiği konferansa çağıramadığım için çok üzgünüm. Tamamen benim hatam."

"Aldırmayın Mösyö. Bilirsiniz, hoşgörülüyümdür."

Alain, gülümseyerek Frer Bernard'a döndü. "Umarım dostumuzun vereceği konferansa beni davet etmeyi unutmazsınız."

Percival Bernard redingotunun cebinden küçük bir defter çıkardı ve "buraya yazıyorum," dedi fısıldayarak. Sonra cebinden saatini çıkardı. "Aman Tanrım! Son zamanlarda her şeyi unutuyorum. Sarı Kışla'ya gitmem gerekiyor."

İngiliz tek kaşını kaldırdı ve soran bakışlarını telaşla ayağa kalkan adama çevirdi. "Ne işiniz var orada?"

Percival Bernard şapkasını başına yerleştirirken, "herhâlde haberiniz yok..." dedi. "Tevfik Bey adlı subay intihar etmiş. Cesedini bu sabah gümrük depolarının orada bir kayıkta bulmuşlar. Kışladan bir emir eri geldi ve kumandanının benimle konuşmak istediğini söyledi."

Ronald'ın merakı daha da artmıştı. "Sizin ne ilginiz var intihar olayıyla?" diye sordu.

"Tevfik Bey'le Fransızca çalışırdık. Kitap ve dergi verirdim ona. Bu vesileyle kışlanın komutanıyla da tanışmıştım. Herhalde intiharın nedenini araştırıyor ve bana da soracakları var."

Sabah gümrük depolarının çevresindeki kalabalığın ölüm nedeniyle toplandığını anladı Ronald ve gözü pencere kenarındaki masalardan birine gitti. Şimdi üç kadının sohbet ettiği o masada Tevfik Bey'le Sofia Dobrev'i otururlarken gördüğü gün geldi aklına.

Café de Paris'den üçü birlikte çıktılar. Yağmur dinmişti. Alain, şehirde dolaşacağını söyleyip ayrıldı. Frer Bernard koşarak bir faytona bindi.

Ronald da diğer faytona binip düşüncelere daldı. Tevfik Bey'in intiharında Sofia Dobrev'in Gerhard Ruge'yle birlikte Rodos'a gitmesinin rolü olup olmadığını geçiriyordu aklından. Belki de kadın iki erkeği aynı anda idare ediyordu ve sonra tercihini Almandan yana kullanmıştı. Sofia'yı Paradiso'daki at yarışlarında Gerhard Ruge'yle birlikte gördüğünü de anımsadı. Evet, bu karışık ilişki olmalıydı intiharın gerisinde. Bu konuda Anna'yla konuşmalıydı. Sofia'yla birlikte ata bindiklerini Oliver'dan öğrenmişti hiç beklemediği bir şekilde. Özel yaşamı hakkında Anna'nın kulağına birşeyler fısıldamış olabilirdi Bulgar. Ancak nişanlısıyla konuşmadan önce gitmesi gereken iki yer vardı.

At arabasından Havra Sokağı'nın girişinde inen Ronald, kalabalık yolda ilerleyip Samuel Şaul'un dükkânından içeri girdi.

Onu görür görmez "Matmazel Durand verdiğiniz hediyeyi beğendi mi?" diye sordu Yahudi.

Sandalyeye oturdu Ronald ve bastonunu rafa dayadı. "Sevincinden çıldıracak gibi oldu. Ne de olsa sizin eseriniz."

Öksürükle karışık bir kahkaha attı kuyumcu ve tezgâhın arkasına geçti. "Bu ziyaretinizi neye borçluyum?"

Ronald, boğazını temizledikten sonra "az önce Alain Terrail ve Percival Bernard'la birlikteydik, kulağınızı çınlattık," dedi.

Gülmeye devam etti Samuel. "Sanatsever bir delikanlı o Fransız. Eski tablo ve gravür arıyor. Aram Usta önermiş beni. Ben de asıl işimin kuyumculuk ve sarraflık olduğunu, elime geçtikçe de gravür veya antika eşya sattığımı söyledim. Hele silahlar hakkında hiç bilgim olmadığımı belirttim."

"Silah mı?" diye sorarak tezgâha doğru eğildi İngiliz.

Samuel gözlüklerini çıkarıp bir bez parçasıyla silerken, "Osmanlı ordusunun eskiden kullandığı tüfeklerden arıyormuş. Koleksiyon mu yapacakmış, neymiş... Neyse, benden umduğunu bulamayınca bu işle uğraşan başka birilerini tanıyıp tanımadığımı sordu. Hatta silah tüccarlarını öğrenmek istedi. Nereden bileyim ki ben? Gizlidir bu işler. Zaten iç hoşlanmam silahlardan."

Karşılık vermedi Ronald ve adamın söylenmesinin bitmesini bekledi. Adamın homurtuları sona erince de "aldırma usta," dedi. "Bu Fransızlar her işe burunlarını sokmaya pek meraklıdırlar."

Aniden patladı Samuel:

"Sadece onlar değil ki! Siz İngilizler de öylesiniz..."

Ronald geriye doğru çekildi ve "benden de mi şikâyetçisiniz yoksa?" diye sordu.

"Yok efendim," dedi diğeri. "Keşke her müşterim sizin gibi okumuş yazmış olsa... James Brooke'u kastettim ben."

"O ne istedi sizden?"

Ayağa kalkıp sinirli bir şekilde dolaşarak söylenmeye devam etti Samuel:

"Bir tablo... Bizim Morheday Usta'nın dükkânında görmüş. Satmaya yanaşmamış adam. James de bana geldi ve o tabloyu alabilmesi için yardımımı istedi. Neyse, birlikte gittik Morheday'ın dükkânına. Dil dökmekten, pazarlık yapmaktan boğazım kurudu. Sonunda satmaya razı oldu bizimki. Çok para ödedi James."

"Demek James'in de resim merakı depreşmiş... Ne vardı tabloda?"

Gözlerini kapatıp bir süre düşündükten sonra "bir mezarın başında üç tane şövalye... Bulutlardaki melekler boru çalıyorlardı," dedi adam.

"O tabloyu görsem ve James'le konuşsam iyi olacak. Çok para ödediğine göre değerli bir eser olmalı."

Bunları söyledikten sonra kalktı. Aram Nişancıyan'ın dükkânına gitmek üzere çarşının kalabalığına karıştı.

Ernest Malcolm, genç Fransız'ın Simirna'da ne işi olduğunu çok merak ediyordu. Saint-Joseph okulundaki konferanstan sonra diplomatın ağzını aramış, ama işe yarar bilgi alamamıştı. O günden sonra bir daha karşılamamışlar ve Amerikalının hevesi kursağında kalmıştı.

Alain, Café de Paris'de Percival Bernard'ın masasına otururken en arkadaki masada gazetesini okuyordu Amerikalı. Fransızlar onu fark etmemişlerdi. Kalkıp yanlarına gitmeyi ve sohbetlerine katılmayı düşünmüştü Ernest. Alain'in ağzını yoklayabilirdi. Ancak Ronald'ın geldiğini görünce düşüncesinden vazgeçmiş ve gazetesiyle yüzünü gizlemişti. İngiliz oradayken tasarısını gerçekleştiremezdi. Onlar dışarı çıktıktan sonra pencerenin kenarına yanaşmış ve Alain'in diğerlerinden ayrıldığını görünce sevinmişti. Beklediği fırsat doğmuştu işte. Percival'le Ronald'ın bindiği faytonların uzaklaşmasını bir süre beklemiş, sonra dışarı fırlayıp Alain'i aramıştı. Ancak görünürde yoktu Fransız. Ernest sahil boyunca ilerlemiş, Frenk Mahallesi'nin, Bella Vista'nın sokaklarına dalmış, gelgelelim izini bulamamıştı genç adamın. Fransızın nerede kaldığını sormak aklına gelmediği için kendi kendine söylenip durmuştu. Sonunda gar civarında, bitkin bir şekilde vazgeçmişti adamı aramaktan.

Şimdi Athanasoula Birahanesi'nde oturuyor ve Yanis Manos'un gelmesini bekliyordu. Birasını bitirmek üzereyken geldi Rum tüccar.

Masaya oturur oturmaz "size çok teşekkür ederim," dedi Yanis. "Amerikan Ortodoks Birliğinden gelen para kiliselerimize aktarıldı."

"Bir Protestan olsam da bunun için çok çaba sarf ettim. Umarım, amacına uygun olarak kullanılır bu para."

"Bizim için çok uğraştığınızın farkındayım. Ancak bu iş Protestanların, Ortodoksların veya Katoliklerin sorunu değil. Bütün Hıristiyanları ilgilendiriyor. Paranın da amacına uygun olarak kullanılacağına emin olabilirsiniz."

"Elbette, elbette," dedi diğeri ve başına dikilen garsondan iki bira getirmesini istedi. "Ancak iş, sadece parayla bitmiyor. Bundan sonraki hareket tarzımızı da belirlemeliyiz."

"Küçük Asya yolculuğunuz ne zaman başlayacak?" diye sordu Rum.

"Birkaç güne kadar ayrılacağım buradan." Purosunu çıkarıp yaktı o sırada. Yolculuk tarihi hakkında konuşmak istemediği belliydi.

"O halde düşüncelerimi size anlatayım," dedi Yanis. "Yolculuğunuz sırasında dikkate alırsınız."

Adama doğru yaklaştı Ernest ve onu dinlemeye hazır olduğunu belli etti.

"Demek, Simirna'da silahla ilgilenen kimse olup olmadığını sordu size," dedi Ronald. "Alain'in neyin peşinde olduğunu anlamak mümkün değil."

"Ben de aynı düşüncedeyim," dedi Aram Nişancıyan. "Söz resimlerden, gravürlerden ve Osmanlı silahlarından açılmışken birdenbire silah ticaretiyle uğraşanlara geldi."

Tuvalinin başındaydı ressam. Tam karşısındaki divanda yan dönerek uzanmış bir kadın vardı. Çıplak bacaklarını ve bilezik dolu kollarını, üzerini kaplayan desenli örtüden dışarı sarkıtmış, uzun kumral saçlarını dolgun göğüslerinin üzerine yaymıştı. Ressam fırça darbeleriyle kadını tuvale yansıtırken, Ronald'a laf yetiştirmeye devam ediyordu: "Ben de burada silah tüccarı filan yok dedim. Varsa bile ben bilmem. Silahlarla işim yoktur benim. Böyle söyledim işte."

"O ne karşılık verdi?"

"Hiç ısrar etmedi ve biraz daha oyalandıktan sonra gitti. Ama sinirlerimi çok bozdu. Adamın benimle silah hakkında konuştuğu bir duyulursa hemen üzerime gelir polis. Silahlı isyana teşebbüsten içeri tıkarlar beni."

Ronald adamdan kuruntularından başka bir şey duymayacağını anlamıştı. Ressamı Rum modeliyle baş başa bırakıp ayrıldı. Artık Anna'yla konuşma zamanı gelmişti.

Yarım saat kadar sonra Ayia Katerina Mahallesi'ndeki evin tokmağını vurmak üzereyken kapı açıldı ve Ronald, Octavia Bellonci'yle karşılaştı. Gerisinde de Anna duruyordu.

İngiliz, kadının elini öptükten sonra "bu ne güzel rastlantı Madam," dedi.

Octavia beyaz eldivenlerini takarken, "davetiye vermek için gelmiştim," dedi. "Arnaldo'yla maskeli balo düzenliyoruz. Yaşadığımız kötü olaylardan sonra moral bulmak için eğlenmeye ihtiyacımız var, değil mi?"

"Elbette, elbette;" dedi Ronald ve geçmesi için kadına yol verdi. "Mutlaka geleceğiz."

Anna ve Ronald, kadını uğurladıktan sonra içeri girdiler.

"Bellonci'lerin böyle bir şey düzenlemesi gerçekten de çok güzel," dedi Ronald koltuklardan birine otururken.

"Aslında Jane'i eğlendirmek için düşünmüş bunu," dedi Anna ve ikonalığın yanında duran divana oturup bacaklarını eteğinin altında topladı. Beyaz elbisesinin üstüne siyah bir yelek giymişti. "Bugün ne yaptın?" diye sordu elbisesinin yakasından sarkan kurdeleyle oynarken.

Ronald uzun uzun anlattı o gün yaptıklarını ve "bu arada, Jane'den binicilik dersleri aldığını da öğrendim," diyerek konuşmasını tamamladı. Anlamlı bir gülümseme vardı yüzünde.

Saçlarını arkaya atarken bir kahkaha savurdu genç kız. "Sen Mısır'dayken Jane'le birkaç kez dolaştık. Biniciliğin püf noktalarını öğretti bana."

"Zaman zaman Sofia Dobrev de katılıyormuş size."

"Evet, o da çok iyi bir binici. Ne ben ne de Jane onun gibi olabiliriz. Ata bindiğinde rüzgârla yarışıyor âdeta."

"At sefalarından önce de tanışıyor muydun onunla?"

"Bu mahallede birkaç sokak aşağıda oturuyor. Yolda karşılaştığımızda bir iki kez sohbet etmiştik sadece. Niçin sordun?"

Ronald, kadını Gerhard Ruge ve Tevfik Bey'le gördüğünü söyleyip subayın o gün intihar ettiğini vurguladı ve ekledi: "Sofia gönül işlerinden söz etmiş miydi sana?"

Şaşkınlıkla başını iki yana salladı diğeri. "Bu tür konulardan konuşmadık hiç?"

"Peki, Gerhard ve Tevfik hakkında bir şey söylemiş miydi?"

Genç kız kurdelesiyle oynamaya devam ederken, "hayır, hayır..." dedi. "O iki adamla dolaştığını ilk kez senden duyuyorum. Niçin ilgileniyorsun bu konuyla?"

"Sofia, o Alman'la birlikte Rodos'a gitti. Anlaşılan, bu durum Tevfik Bey'e çok dokunmuş ve onu intihara sürüklemiş."

"Öff, Ronald..." dedi Anna, başını avuçları arasına alırken. "Charles Williams'ın öldürülmesiyle uğraştığın yetmiyormuş gibi şimdi de o intihara mı taktın kafanı?"

"Tabii, bu bir intiharsa..." dedi Ronald, işaret parmağını şakağına götürürken.

Anna ona doğru uzandı ve "subayın cesedini gördün mü sen?" diye sordu öfkeli bir ses tonuyla.

"Görmedim ama..."

"O halde bunun bir cinayet olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

"Diyelim ki Tevfik Bey o kadını çok seviyordu ve terk edilince intihar etmeye karar verdi. Bu işi kışlada veya evinde yapmak varken niçin bir sandalı tercih etsin? Demek ki bir gariplik var o ölümde."

Arkasındaki yastığa iyice yaslandı kız. "Belki de bir meyhanede sarhoş oluncaya kadar içmiş, sonra kayığa binip canına kıymıştır. Osmanlı subayları onurlarına pek düşkündürler. Bu yüzden cesedinin sokak ortasında bulunmasını, çevresinde köpeklerin dolaşmasını içine sindirememiş ve ölüm yeri olarak sandalı seçmiş olabilir."

Dudaklarını büzerek "haklısın galiba," dedi Ronald. "Varsayımların yabana atılacak gibi değil." Sonra da piposunu çıkardı ve cebinde tütün kesesini aradı. "Yine de..."

"Artık ölümleri bırakıp baloda ne giyeceğimizi konuşalım."

İsteksizce mırıldandı diğeri. Kafasında başka şeylerin dolaştığı belliydi. Buna rağmen balo giysisi konusunda nişanlısının düşüncelerini dinlemeye hazır olduğunu belirtti.

Anna Durand'ın konuşması yemekte de devam etti. Şarap soslu dana eti yerler ve şaraplarını yudumlarlarken peri giysisinden cadı kostümüne kadar uzanan önerilerini dile getirdi genç kız. Baloya kadar epeyce bir süre olduğuna göre kıyafetlerini kolayca diktirebilirlerdi.

Ronald, bir Tapınak Şövalyesi kostümünü tercih etti. Kimsenin pek bilmediği eski bir model olmasına rağmen terziye tarif edilebilir ve beyaz kumaşın üzerine kırmızı haç kolaylıkla işlenebilirdi. Elbisenin altına zırh giyecek hâli yoktu elbette. Yine de metal bilekliklere ihtiyaç vardı. Kılıç da bir yerden bulunurdu nasılsa.

Anna'nın karar vermesi daha uzun sürmüştü. Büyücü, cadı, peri ve Kelt rahibesi kostümleri arasından bir türlü seçim yapamıyordu. Sonunda İsis kıyafetinin kendisine çok yakışacağına karar verdi. Bir ara Ronald'ın Osiris gibi giyinmesini istediyse de ikna edemedi nişanlısını. Sonra maske modelleri hakkında konuştular. İşlemesi olmayan, sade, siyah maske takmayı kararlaştırdılar. Masadan kalkarlarken yarınki dersinden sonra terziye gideceğini söyledi Anna.

Salondaki saat on biri vururken evden ayrıldı Ronald. Ortalıkta fayton göremediği ve beklemek de istemediği için evine kadar yürümeye karar verdi.

Kâh havagazı lambalarının aydınlattığı, kâh hiç ışık olmayan karanlık sokaklardan yürüyerek evine ulaştı. Saat on ikiye geliyordu ve çevredeki evlerde ışık yoktu. Oldukça sessizdi sokak.

Kapıyı açıp içeri girdi. Elinde bastonuyla karanlıkta ilerleyerek odasındaki ampulü yaktı. Oda yavaş yavaş aydınlanırken ürpererek olduğu yerde kalakaldı. Her yer karman çormandı. Masanın çekmeceleri açılmış, kâğıtlar ve kitaplar sağa sola saçılmıştı. Kitaplıktaki kitaplar da raflardan indirilmiş, sanki gizli bir kasa ya da kitapların arasına yerleştirilmiş birşeyler aranmıştı. Yerdeki halı da bir ucundan kaldırılmıştı.

Gözlerini duvara çevirdi adam ve gravürlerin yerinde olduğunu gördü. Kitaplığında Ortaçağ'dan kalma el yazmalarının olduğu bölüme göz attı. Kitaplar yerlerinde duruyorlardı ama kurcalandıkları belliydi. Gözlerini pencereye çevirdi sonra. Perdenin hareketinden camın açık olduğunu anladı. Bastonunu sıkıca kavrayarak pervaza yanaştı ve dışarı baktı. Hırsız buradan girmiş olmalıydı. Önce karanlık bahçeye atlamış, sonra da pencereyi açıp içeri süzülmüş olmalıydı.

Genç adam pencereyi kapattı ve salona yöneldi. Odadan sızan ışık salondaki tabloların da yerlerinde durduğunu gösteriyordu. Bir süre lambaları yakıp yakınamayı düşündü. Ancak hırsız içeride olabilirdi hâlâ. Bu yüzden hedef oluşturmak istemedi ve merdivene yönelip ağır ağır üst kata çıkmaya başladı. Gerçi yukarıdaki katta değerli bir şey yoktu, ama hırsızın ne yapacağı belli olmazdı. Kolayca girdiği ve boş bulduğu evi canının istediği gibi kurcalamak isteyebilirdi.

Tahta basamakların yaslandığı duvarda asılı duran uzun kargı yerindeydi. Hırsız, iki yüz eli yıl öncesine ait bu silaha da dokunmamıştı. Bütün değerli parçaların yerli yerinde olduğunu gören Ronald, hırsızın neyin peşinde olabileceğini düşünüyordu bir yandan da. Belki de onun geldiğini fark eden hırsız, işini yarıda bırakarak kaçmış ya da bir yere gizlenmişti. Bunu düşününce gerildi, bastonunu daha sıkı kavradı.

Merdivenin dönemecinde durdu ve tırabzana tutundu. Soluğunu tutarak yukarıda ses olup olmadığını anlamaya çalıştı bir süre. Çıtırtı bile yoktu.

Sonuncu basamağa gelmişti artık. Karanlıktan başka bir şey yoktu karşısında. Başparmağı, bastonun sapındaki küçük düğmeye gitti.

Ansızın birisi fırladı karanlıktan ve Ronald'ın yüzüne sert bir tekme indirdi. Dengesini kaybeden genç adam geriye doğru fırladı. Bir süre sendeledikten sonra tırabzanın parmaklıklarına zorla tutunup yere kapaklanmaktan son anda kurtuldu. Ancak bastonu fırlamıştı elinden ve parmaklıkların arasından geçip aşağıya düşmüştü.

Tırabzandan güç alarak doğruldu İngiliz ve yukarıdaki gölgeye baktı. Adamın redingotu ve pantolonu siyahtı. Şapkasını yüzündeki maskeyi kapatacak şekilde indirmişti. Boynu

atkıyla sarılmıştı. İki adımda Ronald'ın burnunun dibine kadar geldi ve yüzüne doğru bir yumruk savurdu.

Saldırıyı karşılamakta geciken Ronald, aldığı sert darbenin etkisiyle geriye doğru savruldu. Tırabzana tutunamayınca alt kata kadar yuvarlandı.

Siyahlı adam, kargıyı kaptı o sırada ve İngilizin üzerine doğru atıldı.

Bulunduğu yerden doğrulmaya çalışan Ronald, kargının sivri ucunun göğsünü hedef aldığını anlayınca zorlukla yana attı bedenini. Omzunun hizasından kıl payı geçen kargı, duvarın önünde duran dolapta bir delik açtı.

Saldırgan, gözlerini Ronald'dan ayırmadan kargıyı geri çekmeye çalıştı.

Ronald, iki büklüm olmuş bir şekilde merdivenin altına fırladı. Savrulan kısa pelerini başını kapattı o anda. Pelerinden kurtulmaya çalışırken hırsızın attığı sert bir tekmeyi yedi böğrüne ve haykırdı. Sırt üstü dönerken pelerinini başından çekti güçlükle.

Saldırgan kargıyı mobilyadan çıkarmayı başardı o anda ve yeniden saldırmak amacıyla silahı tutan kolunu geriye doğru kaldırdı.

İngiliz, merdiven boşluğunda sürünerek ilerledi. O anda bastonunu gördü ve titreyen parmaklarıyla kavradı. Kargı merdiven parmaklıklarının arasından art arda geçerek duvarda delikler açıyordu o sırada.

Merdiven boşluğunun diğer tarafından çıktı Ronald ve tırabzanı kavrayarak ayağa kalktı. Göğsü inip kalkıyordu. Soluğu kesilecek gibiydi. Ağzında sıcak bir sıvı hissedince bunun kan olduğunu anladı. Başparmağını bastonun sapındaki

düğmeye bastı sertçe. Metalik sesle birlikte ince bir kılıç bastonun ucundan dışarı fırladı.

Maskeli, Ronald'ın elinde beliren silahı fark edince bir süre durakladı. Fırsatı kaçırmayan İngiliz, bütün gücünü toplayarak adama doğru bir hamle yaptı.

Saldırgan geri çekilse de ceketini boydan boya kesen kılıç darbesine engel olamadı. Ancak çabuk toparlandı. Kargıyı iki eliyle kavrayıp rakibine doğru yeniden saldırıya geçti.

Basamaklara doğru çekilen Ronald eğilerek hamleyi atlattı, kılıcına yarım daire çizdirdi, adamın yüzüne doğru seri bir hareketle savurdu. Adam eğildi. Şapkası başından fırladı o sırada.

Genç adam üstünlük kazanmak amacıyla basamakları hızla tırmandı ve sahanlıkta durup geri döndü. Kılıcını ileri doğru uzatıp saldırganı beklemeye başladı. Ancak beklediği gibi davranmadı adam. Yerdeki şapkasını kapıp Ronald'ın çalışma odasına daldı.

Üç adımda basamakları inen İngiliz, kargının kapının gerisinden üzerine doğru geldiğini gördü ve yana çekildi. Yeniden dolaba saplandı silah ve sallanmaya başladı.

Saldırganı silahsız kıstırmak için odaya daldı Ronald. Adam pencereyi açmıştı o sırada ve dışarı atlamaya hazırlanıyordu.

Ronald ileri doğru fırlayıp adamı atkısından yakalamaya çalıştıysa da geç kaldı. Ellerinden kayıp bahçenin karanlığına karıştı diğeri.

Adamın kim olduğunu ve evine niçin girdiğini anlamaya kararlıydı arkeolog. Saldırgan bahçe duvarının üzerine çıkarken o da bahçeye atladı. Karanlıkta ayak seslerini duyunca adamın kaçtığım anladı ve duvara tırmandı. O sırada bir patlama oldu ve pencerenin camı parçalandı.

Biri ateş etmişti. Silahı kullananın maskeli adam olmadığını düşündü genç adam. Silahlı olsaydı evde de kullanırdı. Demek ona yardımcı olan başka biri daha vardı.

Eve dönüp tabancasını almaya karar verdi. Kurşuna kurşunla karşılık vermeliydi. Ancak at nallarının ve tekerleklerin sesinin sokakta yankılandığını duyunca caydı düşüncesinden. Ona saldıranlar kaçıyorlardı. Başını ağır ağır kaldırdı ve duvarın ötesine baktı. Bir fayton hızla uzaklaşıyordu.

"Bugün Ronald'ı da bekliyordum," dedi Anthony.

"Herhâlde öğleden sonra gelir," diye karşılık verdi Anna Durand. "Sabah okulda olduğum için konuşamadık."

"O zaman ben sizi baş başa bırakayım," dedi denizci ve Emily'i elinden tutup bahçeye çıktı.

Diana Mihalidis, Jane Christie'ye dönerek "annen nerede?" diye sordu. "Belki o da katılmak ister sohbetimize."

"Odasında dinleniyor. Dün gece başı çok ağrıdı ve bir türlü uyuyamadı."

Anna sırtındaki şala sarınarak "galiba Octavia da gelemeyecek," dedi.

Jane cevap verdi yine:

"Siz gelmeden önce uğradı. Balo hazırlıkları için kocasıyla şehre gideceğini söyledi."

"Neyse..." diyerek içini çekti Diana. "Kadınları örgütleme tasarımız hakkında Londra'ya yazdığım mektubu postaya verdim. Cevap gelene kadar bekleyeceğiz. Şimdi çok hoşlanacağınızı tahmin ettiğim başka bir konu var." Bunları söyledikten sonra çantasından bir kitap çıkardı.

Kadının mermer sehpaya bıraktığı kitaba gözlerini merakla dikti Anna. "Oo, Helena Blavatsky'nin *Isis Unveiled* kitabını getirmişsiniz," diye bağırdı gözlerini iri iri açarak.

"Evet, *Peçesi Açılmış İsis*... Londra'dan satın aldım canım. Teozofinin önde gelen düşünürlerinden birinin kadın olması ne olağanüstü, değil mi?"

Jane Christie, "teozofi ne demek?" diye sordu çekingen bir tavırla. "Daha önce hiç duymadım."

Diana, fincanı dudaklarına götürüp çayından bir yudum aldıktan sonra arkasına yaslandı ve anlatmaya koyuldu:

"Teozofi, kutsal bilgelik demektir hanımlar... Bilim ve felsefe gibi her türlü düşünce sisteminin ötesine geçerek gerçeğin ne olduğunu araştırmayı amaçlar."

"Bir din gibi mi yani?" diye sordu Jane.

Dudaklarını büzdü diğeri ve "pek sayılmaz," diyerek karşılık verdi. "Teozofi düşünürlerine göre en yüksek din, gerçeğin kendisidir. Gerçeğe ulaşabilmek için de insan, doğayı ve kendisini iyi tanımalıdır. Gözlemlediklerini ve ruhunda hissettiklerini deneyimlemelidir. Gerçeğe ancak bu şekilde ulaşabilir." Sınıfta ders veren bir öğretmen gibi konuşmuştu.

Anna, kadına doğru yaklaştı merakla. "Peki, teozofi düşünürlerine göre gerçek ne demek?"

Parmaklarını yüzünde dolaştırarak bir süre düşündü kadın ve devam etti:

"Aklımızla, sezgilerimizle ve ilhamla bulabileceğimiz kutsal bilgi, gerçeğin ta kendisidir." *Anlayabildiniz mi?* der gibi yanındakilere baktı konuşmasını bitirince.

Anna, kitabı eline aldı ve sayfalarını çevirmeye koyuldu. "Kitaptan sizin için bir bölüm okuyabilir miyim?" diye sordu sonra da.

Diğerleri başlarını salladılar ve arkalarına yaslanıp ellerini kavuşturarak genç kızı dinlemeye hazırlandılar;.

Anna on dakika kadar okumuştu ki Emily bağırarak içeri girdi:

"Golem geliyor! Golem geliyor!"

Kadınlar merakla doğruldular koltuklarında.

Emily annesinin kucağına oturdu ve gülmeye başladı.

Çok geçmeden kapı açıldı ve Samuel Şaul, arkasından gelen Anthony'le birlikte içeri girdi. Çekingen bir tavırla kadınları selamladı ve bir şey söylemesini beklercesine Anthony'e baktı.

"Sohbetinizi böldüğümüz için kusura bakmayın hanımlar..." dedi denizci. "Samuel Usta, babamın koleksiyonundan bir parçaya bakmak istiyor." Bunları söyledikten sonra kuyumcuya yolu gösterdi. Charles Williams'ın odasına doğru ilerlediler.

Odanın kapısı kapanır kapanmaz Anna, Emily'e baktı. "Niçin *Golem geldi* dedin canım?"

Diana Mihalidis söze karıştı o sırada:

"Golem, Musevi gizemciliğinde adı geçen yapay insan değil mi?"

"Büyü, gizli isimler ve harfler yardımıyla yaratıldığı söylenir Golem'in," diyerek kadının söylediğini tamamladı Anna. Bir yandan da şaşkın gözlerle Emily'e bakıyordu.

Bilmiş bir şekilde kıkırdayarak mırıldandı küçük kız:

"Golem canlıdır fakat ruhu yoktur."

Diana Mihalidis haykırdı:

"Aman Tanrım! Sen nereden biliyorsun bunları?"

"Annemden duydum."

Anna ve Diana, şaşkın bakışlarını Jane'e çevirirlerken mırıldandı genç kadın:

"Samuel Usta'yla birkaç kez Kabala hakkında konuşmuştuk. Emily de yanımdaydı. Bu yüzden hep Golem der adamcağıza."

Diana, Emily'i kollarından tuttu ve "haydi kızım, git biraz oyna sen," dedi sevecen bir sesle.

Küçük kız kıkırdamaya devam ederek annesinin kucağından kalktı ve bahçeye açılan kapıya doğru koştu.

"Neyse, konumuza dönelim biz," dedi Jane ve çay demliğine uzandı.

Gece yaşadıklarının etkisini üzerinden atmıştı Ronald. Masasını ve kitaplığını düzenlemiş, değerli kitaplarını ve antika eserlerini defalarca gözden geçirmişti. Hırsızın bir şey çalmadığından emin olunca da rahatlamıştı. Zihnini meşgul eden tek konu, kendisine saldıranların kimler olabileceği ve evinde ne aradıklarıydı. Üstelik onu öldürmeye çalışmışlardı.

Şimdi koltuğunda oturuyor, piposunu tüttürürken, kendisine yapılan saldırının Anthony'nin başına gelenle ve Charles Williams'ın öldürülmesiyle bağlantısı olup olmadığını düşünüyordu. Her üçünün de ortak yönü eski eserlerle yakından ilgilenmeleriydi. Anthony, gittiği yerlerden otantik eserler toplar, babasının koleksiyonunun zenginleşmesine yardımcı olurdu. Charles, kentin en önemli koleksiyoncusuydu ve

hazinesi herkesin dilindeydi. Onun kadar olmasa da kendisinin de hatırı sayılır bir koleksiyonu vardı.

"Demek ki," diye geçirdi içinden genç adam, "tüm bunlar değerli eserlere meraklı birisinin başının altından çıkıyor. O her kimse bunun için öldürmekten bile çekinmiyor. İşin ilginç tarafı, bu olaylar, Gerhard Ruge, Ernest Malcolm, Alain Terrail ve Mario Petrini kente geldikten sonra ortaya çıktı. Onların hepsi de eski uygarlıklara ve değerli eserlere meraklı kimseler. Hele o profesörün kente geliş tarihini Arnaldo'dan gizlemesi oldukça mide bulandırıcı."

Yerinden kalktı, pencerenin önünde durup piposunu dudaklarının arasına sıkıştırdı. Duman yüzünü kaplarken düşünmeye devam etti. "Saldırgan ve katil mutlaka onlardan birisi veya ikisi." Derin bir duman çekti ve burnundan çıkardı. "Ama belki de burada yaşayan biri de vardır işin içinde. Alain Terrail, Percival Bernard'la her yerde birlikte. Mario Petrini, Arnaldo'nun arkadaşı. Elbette o Almanın, Amerikalı misyonerle pek içli dışlı olduğunu da dikkate almalıyım. Gerhard'ı evime getiren de Ernest'ti. Fakat Gerhard, Rodos'a gittiğine göre bana saldıran o olamaz."

Pencerenin yanından ayrıldı ve sallanan koltuğuna oturdu bu kez. Aklına Richard Greene'le konsoloslukta yaptığı konuşma geldi, sandalyede ağır ağır sallanırken. "Sör Williams'ın Samuel Şaul, Yanis Manos ve Aram Nişancıyan'la da alışveriş yaptığını söylemişti Richard," diye düşündü. "Belki onlar da bu tezgâhın içindedirler."

Bir saat kadar sallanıp durdu koltukta. Kendini olaylara ve varsayımlara öylesine kaptırmıştı ki Rıza Kerim'in öldürülmesinin ve Tevfik Bey'in intiharının da bu yaşananlarla ilgisi olup olmadığını bile düşünmeye başlamıştı. Sofia Dobrev'le

Gerhard Ruge'nin apar topar Rodos yolculuğuna çıkmalarına varsayımları arasında yer bulmaya çalışırken çok ileri gittiğini anladı. "Varsayımlarla ve düşüncelerle uğraşmaktansa kanıt bulmalıyım," dedi kendi kendine ve koltuktan kalkıp elbise dolabına yöneldi.

Evinden çıktıktan sonra İngiliz Postanesi'ne uğradı önce. Londra'dan sipariş verdiği kitapların gelip gelmediğini sordu memura. Kitapları henüz gelmemişti ama bir mektubu vardı. Ronald, İngiltere'deki bir arkadaşından gelen mektubu cebine koydu ve dışarı çıktı. Bir an önce Williams'ların evine gitmek istiyor ve Anthony'le konuşup babasının koleksiyonunda eksik bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Kocasının Londra yolculuğu hakkında Emma'nın ağzını da yoklayacaktı. Belki adam bir şey getirmişti oradan ve ölümüne neden olan da o eserdi.

Saatine baktı. Trenin kalkış vaktine daha vardı. Garda beklemek istemediğinden vakit geçirmek için Kosta Mihalidis'in dükkânının yolunu tuttu.

Kitapçı dükkânına vardığında Kosta'yı Yanis Manos'la hararetli bir şekilde konuşurken buldu. İki adam onu görünce sustular.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz..." diyerek ayağa kalktı Kosta. "Ben de karakoldan geldim az önce."

"Ne işiniz vardı karakolda?" diye sordu İngiliz.

Kitapçı, raflardaki kitapların tozunu alan küçük çırağa bakarken, "yine polis çağırdı ve Rıza Kerim'in öldürülmesi hakkında sorular sordu," diyerek homurdandı. "Yahu bu kaçıncı gidişim... Sanki adamın şehirdeki tek tanıdığı benim."

"Bu kez niye çağırmışlar?" diye sordu Ronald.

Cebinden mendilini çıkarıp alnını sildi adam. Soğuğa rağmen terliyordu. Mendilini yeniden cebine koyarken "Rıza Efendi'nin evinde birkaç kitap bulmuşlar," dedi. "Kitapları benden alıp almadığını öğrenmek için yakama yapıştılar. Ben de o kitapları hiç görmediğimi söyledim."

"Sana dikkatli olman gerektiğini söylemiştim," diyerek söze karıştı Yanis.

Merakla sordu Ronald:

"Kitapları siz mi satmıştınız?"

Yüzünü buruşturarak geveledi kitapçı.

"Kuzum, kime ne sattığımı nereden bileyim ben? Satmış da olabilirim, satmamış da..."

Kitapları adamın sattığını anladı Ronald, ama üzerine gitmek istemedi. "Kitaplar ne hakkındaymış, biliyor musunuz?" diye sormakla yetindi.

"Galiba silahlar hakkındaymış... Eski ve yeni silahlar... Belki de Konstantinopolis'ten almıştır kitapları... Canım, nereden bileyim ben?" Konuşması bitince işini düzgün yapmasını söyledi, rafların arasında dolaşan ve toz alan çırağına. Yapmacık bir öfke vardı sesinde.

Adamın iyi rol kestiğini düşündü Ronald ve gülmemek için zor tuttu kendini.

"Dün akşam Mösyö Percival'le bir kulüpte birlikteydik," dedi diğer Rum. Ronald'a hitap ediyordu. "Saint-Joseph okulunda bir konferans vereceğinizi duydum ondan. Ben de katılıp dinleyeceğim sizi."

"Sizin gibi değerli bir antikacının beni izlemesinden çok memnun olurum," dedi Ronald ve ekledi: "Umarım, o gün fazla müşteriniz olmaz da gelebilirsiniz."

"Hiç önemli değil dostum. Dükkânımı çırağıma bırakır ve gelirim."

"Sen paradan kolay kolay ayrılamazsın," diyerek arkadaşına takıldı Kosta.

Ronald fırsatı kaçırmadı ve zokayı attı:

"Müşterileriniz, Charles Williams gibi bilgili insanlardır, değil mi? Bana birkaç kez onun için çok değerli parçalar bulduğunuzu söylemişti."

Dalgın bakışlarla mırıldandı antikacı:

"O bambaşka birisiydi... Onun gibisini bulmak mümkün değil."

Kosta bir kahkaha patlattı ve yanındakinin burnunun dibine kadar yaklaştı. "Yahu daha geçen gün o İtalyanla Fransızın da çok akıllı ve ne istediklerini bilen insanlar olduklarını söylüyordun. Yaman tüccarsın vallahi."

Yine fırsatı kaçırmadı Ronald:

"Mario Petrini ve Alain Terrail mi?"

Yanis, diğer Ruma ters ters baktıktan sonra, "birkaç kez dükkânıma geldiler," dedi isteksiz bir ses tonuyla. "Bazı şeyler sordular, ufak tefek parçalar aldılar."

Ronald, adamların ne sorduklarını ve ne aldıklarını çok merak etse de bir şey söylemedi. Ancak İtalyanla Fransızın Yanis'le görüştüklerini öğrendiğine memnun olmuştu. "Şüphelendiklerim arasındaki bağlantılar gittikçe güçleniyor," diye geçirdi içinden.

Yanis Manos, konuyu değiştirmek istercesine Kosta'ya döndü ve sözü karakoldaki sorgulamaya getirdi. Kitapçı homurdanarak konuşmaya başlarken bir yere yetişmek zorunda olduğunu söyledi İngiliz ve iki Rumu baş başa bıraktı.

Yeterli zamanı olduğu için gara kadar yürüdü Ronald. Trenin kalkmasına az bir zaman kala vagona geçti ve oturup Londra'dan gelen mektubu cebinden çıkardı.

Mektup, Efesus'ta araştırma yapmak isteyen arkeolog arkadaşından gelmişti. Adam, uygun gördüğü bir otelde yer ayırtmasını istiyordu ondan.

Köşke gitmeden önce Manoly Otel'e uğramaya ve arkadaşının isteğini yerine getirmeye karar verdi arkeolog.

Trenden indikten sonra faytonla otele ulaştı. Resepsiyonda duran genç Ruma yaklaştı ve arkeoloğun istediği tarihler arasında yer olup olmadığını sordu. Memur masadaki deftere baktıktan sonra otelin uygun olduğunu belirtti. Ronald'ın verdiği ismi kaydederken de misafirinin otelden çok memnun kalacağını söyledi. Gevezenin teki olduğu belliydi.

"Bir arkadaşım burada kalmıştı," diyerek adamın konuşmasını kesmeye çalıştı Ronald.

Gelgelelim Rumun susmaya niyeti yoktu:

"Çok memnun oldum efendim. Arkadaşınızın adını öğrenebilir miyim?"

"Gerhard Ruge..."

Esmer delikanlı ellerini siyah, kıvırcık saçlarında dolaştırırken şaşkın bakışlarla süzdü karşısındakini. "Yanılıyor olmalısınız. Bu isimde bir müşterimiz olmadı."

"Otelinizde bir ay kadar kaldığını biliyorum."

Masadaki kalın ciltli defterin sayfalarını çevirmeye başladı memur. Bir süre sonra başını iki yana salladı. "Hayır efendim. Söylediğiniz isim kayıtlarımızda yok."

Şaşırma sırası Ronald'a gelmişti bu kez. Kendinden emin bir şekilde Gerhard Ruge'yi tarif ettikten sonra "kayıtlarınıza bir kez daha bakın, gözünüzden kaçmış olmalı," dedi.

"Ah efendim... Bu beyi şimdi hatırladım," dedi diğeri ve parmaklarını yeniden sayfalar arasında dolaştırdı. "Onun adı Gerhard Ruge değil, Otto Bauer." Zafer kazanmış gibiydi. "Otelimizde üç gün kalmıştı. Aniden ayrıldı sonra."

Ne diyeceğini bilemedi İngiliz ve bir kez daha tanımladı Almanın görünümünü. Genç Rum da onun yanıldığını söyledi defalarca ve adamın isminin Otto Bauer olduğunu belirtti inatla.

Oteli terk ederken Ronald'ın kafası iyice karışmıştı. Gerhard Ruge'nin sahte isim kullanarak kayıt yaptırmasına ve otelden ayrılmasına karşın orada kaldığını söylemesine bir anlam veremiyordu. Tedirginliği daha da arttı.

Williams'ların köşkünün bahçe kapısından girerken kendisine yapılan saldırıdan kimseye söz etmemeye karar verdi İngiliz. Anna'yı ve diğerlerini daha fazla ürkütmek istemiyordu. Gerhard Ruge veya Otto Bauer'den de bahsetmeyecekti. Bu durumu önce kendi araştırmalıydı. Ancak bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Köşkün kapsında Oliver karşıladı onu.

"Merak etme, senin adını kimseye vermedim," dedi Ronald. "Rahat olabilirsin."

Belini hafifçe kırarak teşekkür etti uşak ve "beyefendi, Sör Williams'ın odasında," dedi.

Önce Anna'yı görmek istedi Ronald.

Alain Terrail, koltukta arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve pencerenin önünde duran Percival Bernard'a baktı. Okulun bahçesinde oynayan öğrencileri ve onları gözleyen eğitmenleri izliyordu adam.

Diplomat, öksürerek boğazını temizledikten sonra "bu kadar endişelenmeyin dostum," dedi. "Sizi sorgulamak için değil, görüşlerinizi almak için çağırmışlar Sarı Kışla'ya."

"Haklısınız, ama Tevfik Bey'e Fransızca dersleri verdiğimin ortaya çıkması canımı çok sıktı. Gerçi konuştuğum subay çok aydın birisiydi ve bunu sorun yapmayacağım söyledi. Yine de..."

"Yine de her Osmanlı askerinin onun gibi olamayacağını düşünüyor ve başınıza dert açılmasından endişe ediyorsunuz," diyerek öğretmenin söylediğini tamamladı Alain.

"Reformcu subaylar, imparatorluğu içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için çok çaba sarf ediyorlar. Ancak birçok alaylı asker, hafiye ve jurnalci, onlarla aynı düşüncede değil. Bu yüzden birilerinin beni hedef almasından endişeleniyorum."

"Mösyö Williams'ın öldürülmesi moralinizi çok bozmuş anlaşılan. Rahatlayın biraz."

"O olayı unuttum bile," dedi adam ve pencerenin önünden ayrılıp masasına yöneldi. Duvarda asılı duran haçı düzelttikten sonra koltuğa oturdu. Sesi koltuğun gıcırdamasını bastırdı: "Cinayeti büyükelçiliğe bildirmiş olmalısınız."

"Elbette, ama büyükelçiliğe katili öğrenmeden döneceğim için üzülüyorum."

"Belki o zamana kadar katil yakalanır ve siz de merakınızı gidererek geri dönersiniz." Anlamlı bir gülümsemeyle söylemişti bunları.

"Aslında katilin kimliği hakkında bir tahminim var."

Merakla adama baktı Percival Bernard. "Lütfen söyleyin dostum..."

Alain, dirseklerini koltuğun koluna yerleştirdi, parmak uçlarını birleştirip dudaklarına götürdü. "Kimseye anlatmayacağınıza güvenerek söylüyorum... Katil, Yanis Manos..."

"Bana pek mantıklı gelmedi. Cinayet işleyecek birine benzemiyor pek," diyerek düşüncesine katılmadığını belli etti diğeri.

"Mösyö, söylediğim gibi sadece bir tahmin bu. Ancak tahminimin de temelleri var." Frer'in meraklı gözlerle kendine baktığını görünce devam etti: "Hatırlarsınız, köşkte Williams'ın koleksiyonunun bir kısmını görmüştük. Dün sizden ve Mösyö Morgan'dan ayrıldıktan sonra Yanis Manos'un dükkânına gittim. Orayı burayı kurcaladım, sorular sordum. Dikkatimi ne çekti biliyor musunuz?"

"Nasıl bilebilirim ki?"

Alain, adamın üzerinde yarattığı etkiden memnun olarak ağır ağır devam etti:

"Köşkteki raflardan birinde duran Miken vazosunun benzerini Yanis'in iş yerinde gördüm."

"Ee, bunda ne var Alain? Yanis yılların antikacısıdır ve Charles'a çok mal satmıştır. Üstelik o vazo sadece İngilizde olacak değil ki..."

"Elbette, elbette," dedi diğeri kurnaz bir gülümsemeyle. "Ancak dükkândaki vazonun sahte olduğunu söyleyebilirim size."

"Olamaz, yanılıyorsunuz. Yanis çok varlıklı biridir ve sahtecilikle uğraşmaz."

"Belki de bu sayede zengin olmuştur," dedi diğeri ve devam etti: "Şöyle düşünüyorum dostum... Rum, gerçek vazoyu Charles'tan satın almak istedi. O da buna razı olmayınca bıçağa sarıldı."

Yüzünü buruşturdu öğretmen. "Kusura bakmayın, ama bu çok saçma. Sattığı bir şeyi niçin geri almak istesin? Üstelik eser hâlâ Charles'ın koleksiyonunda olduğuna göre..."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diyerek adamın sözünü kesti diplomat.

Kısık bir sesle karşılık verdi Frer Bernard:

"Elbette bilmiyorum... Ama..."

"Bakın Mösyö, şöyle düşünün... Diyelim ki Yanis'in dükkânındaki o vazonun bir alıcısı çıktı. Ancak sahte olduğunu anladı. Bunun üzerine Rum, eserin gerçeğini bulabileceğini söyledi ve süre istedi. Charles'la pazarlığa oturdu ancak başarılı olamadı. Bunun sonucunda da vazoyu geri almak için Charles'ı öldürdü. Müşteri kesenin ağzını iyice açmış olmalı."

"Böyle bir müşterinin olduğunu nereden çıkarıyorsunuz?" İkna olmamış gibi görünüyordu adam.

Koltuğunda doğruldu ve öğretmene biraz daha yaklaştı Alain. "Williams'ların köşkündeki vazoyla dükkândaki sahtesi arasındaki benzerliği fark edince Yanis'in tepkisini ölçmek için o parçayı satın almak istediğimi söyledim. O da satamayacağını ve bir başkasına söz verdiğini belirtti. Gördüğünüz gibi, varsayımlarımdaki her şey yerli yerine oturuyor." Keyifle yeniden arkasına yaslandı.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra kekelercesine mırıldandı diğeri:

"Belki de böyle bir alıcı yoktur. Sizin gibi bilgili birine, bir diplomata sahte eser satarak başını derde sokmak istememiştir."

Alain, "öyle mi dersiniz dostum?" diye sordu, alaycı bir ses tonuyla. "Alıcının adının Mario Petrini olduğunu Yanis'ten öğrendiğimi söylesem ikna olursunuz belki. Bir sanat tarihi profesörü, gerçek eserle sahtesini kolaylıkla ayırt edebilir, değil mi?"

Cevap veremedi Percival Bernard. Sıkıntıyla yüzünde dolaştırdı elini. Sonra mırıldandı:

"Demek Yanis, o İtalyan'ın ismini söyledi size?"

"O kadar ısrar ettim ki dayanamadı. Bir sanat tarihçisinin müşterisi olmasından gururlandığı belliydi üstelik. Williams'ların köşkünde bir vazo varsa, inanın Mösyö, o sahte olanıdır. Katil, kimseyi şüphelendirmemek için aslının yerine sahtesini koymuştur."

Gergin bir şekilde gülümsedi tarih öğretmeni. "O kadar kolay değil bu. Yanis eve girmeye kalkışsa mutlaka fark edilirdi."

Aldırmadı diğeri. "Cinayet işlemeyi göze alan biri, herkes uyurken eve girme cesaretini de gösterir. Hem unutmayın, cenazenin kaldırıldığı gün Yanis ve karısı oradaydılar. Bir paltonun, mantonun veya pelerinin altına gizledikleri sahte vazoyu kolaylıkla yerine koymuş olabilirler."

Charles Williams'ın mahzeninde dolaşırken kendisine yapılan saldırıyı da Gerhard Ruge'yi veya Otto Bauer'i de unutmuştu Ronald. Çevresindeki hazineyi inceliyordu hayranlık dolu bakışlarla.

Mahzendeki raflarda ve dolaplarda yüzyılların tarihi vardı. Oklar, mızraklar, kılıçlar, tüfekler, tabancalar, miğferler, zırhlar, gemi dümenleri, gemici fenerleri, dürbünler, pusulalar, sandıklar, şamdanlar, kitaplar, gravürler, tabaklar, kupalar, vazolar, düzenli bir şekilde yerleştirilmişti.

Ronald, odada soluğunu tutarak dolaştıktan sonra Anthony'ye döndü. "Kayıp eser var mı, inceleyebildin mi?"

"Hayır... Gördüğün gibi çok parça var burada. Sadece babamın odasındaki ve salondaki eserlere bakabildim. Hepsi yerli yerinde duruyor."

"En kısa zamanda buraya da bak, çünkü cinayet buradaki eserler yüzünden de işlenmiş olabilir."

"Aynı fikirdeyim," dedi diğeri ve bir masanın üzerinde duran kalın, ciltli defterleri işaret etti. "Babam, bütün parçaları bu defterlere kaydederdi. Yarından itibaren defterlere bakarak parçaları kontrol edeceğim."

"Eğer kayıp eser bulabilirsek o parçayla kimlerin ilgilendiğini de öğrenebiliriz. Dolayısıyla bu bizi katile götürür."

Sıkıntıyla dudaklarını gerdi Anthony Williams. "Haklısın... Ancak babam koleksiyonuyla kimlerin ilgilendiğini her zaman anlatmazdı. Eksik bir parça bulsak bile katilin kim olduğunu anlamayabiliriz. Üstelik birinden şüphelensek bile bu, onun hırsız olduğu ve babamı öldürdüğü anlamına gelmez."

"Elbette ama Sör Williams'ın çevresindeki bazı antika meraklılarının ağızlarını kurnazca sorularla ararsak bir yere ulaşabiliriz. Zaten bu yöntemi denemekten başka çaremiz yok."

"Kim bilir, belki de cinayeti sıradan bir hırsız işlemiştir... Acaba kafamızı bu kadar kurcalamasak ve işi tamamen polise mi bıraksak?"

Denizcinin kolunu tuttu İngiliz. "Polis de konsolosluk da çaba gösteriyor... Bu arada biz de boş durmayalım ve araştırmaya devam edelim dostum."

Sessizce gülümsemekle yetindi Anthony.

Eşyalar arasında bir süre daha dolaştıktan sonra mahzenden ayrıldılar ve salona geçtiler.

Anna ve Jane, kafa kafaya vermişler, aralarında fısıldaşıyorlardı. Emma Williams aşağı inmiş, şöminenin karşısındaki koltuğunda oturuyor, dalgın bakışlarla örgü örüyordu.

Ronald arkadaşının kulağına eğilerek, "annen örgüye yeniden başladığına göre kendisini iyi hissediyor olmalı," dedi.

"Gün geçtikçe toparlanıyor. Durumu kabullendi artık."

"Umarım ona birkaç soru sormamın sakıncası yoktur."

"Şansımızı deneyelim," dedi Anthony ve kadına doğru ilerledi.

"Karımın entelektüel meraklarının en çok bana faydası dokunur," dedi Kosta Mihalidis.

"Öğrendiklerini sana da mı anlatır?" diye sordu Arnaldo Bellonci.

Bir kahkaha patlattı Rum. "Anlatmasına anlatır, ama bana asıl faydası başka türlü olur. Jane ve Anna'yla konuşmak için sık sık onların evlerine gider, ben de böylece tek başıma kalır ve bira içmeye koşarım hemen."

"Duyduğuma göre bugün yine Williams'ların köşkünde toplanacaklarmış. Bu sabah Octavia'yla çarşıya çıktık. İşimiz biter bitmez oraya gitti o da."

"Kadın hakları konusunda çalışıyorlarmış. Bir de teozofi mi ne var... Londra'dan bir kadının kitabını almış Diana.

Durmadan onu okuyor," dedi Rum ve bira dolu bardağını kaldırdı.

Kokaryalı'da Athanasoula Birahanesi'nde oturuyordu iki adam. Arnaldo, bir saat önce kitapçı dükkânına gelmiş ve bira içme teklifinde bulunmuştu Ruma. O da keyifle kabul etmiş ve iş yerini çırağına bırakmıştı.

Birasından bir yudum aldıktan sonra "Mario Petrini seninle konuşmaya geldi mi?" diye sordu İtalyan.

"O profesör mü? Hayır gelmedi... Gelecek miydi yoksa?"

"Eski kitaplar hakkında konuşmak için sana uğrayacağını söylemişti bana."

"Belki sonra gelir," dedi diğeri. "Şimdi nerede?"

"Efesus'a gideceğini söylemişti. Yarın öbür gün döner herhalde."

"Giden gidene. Herr Ruge de Rodos'a gitti. İnsanlardaki araştırma tutkusuna hayranım."

Anlamlı bir şekilde gülümsedi İtalyan. "Sofia Dobrev'le gitmiş, değil mi? O kadın ne araştıracak ki orada?"

Kosta'nın kahkahası, öksürüklere dönüştü ansızın. Ağzından fışkıran bira, önce yakalığının ve papyonunun, sonra ceketinin yakasına yayıldı. Peçeteyle üstünü ve dudaklarını silerken "belki de Gerhard'ın servetini araştıracaktır," dedi.

"Gerhard bir ay kadar kaldı Simirna'da... Bu kadar kısa zamanda o kadını nasıl baştan çıkardı, bir türlü anlayamıyorum."

"Ee, yakışıklı adam ne de olsa. Üstelik çok zengin... Ailesinin sanayi şirketleri var... Durmadan para akıtıyorlar... Benim bildiğim Sofia, böyle bir fırsatı kaçırmaz elinden."

"Onu, intihar eden şu subayla da birkaç kez görmüştüm."

"Sen o subayı boş ver şimdi. Bak, ben ne söyleyeceğim sana..." dedi Kosta ve karşısındakine doğru biraz daha eğildi. "Bir süre önce Ayia Katerina Mahallesi'nde oturan bir dostumuzu ziyarete gitmiştik karımla. Sofia'nınkine yakındır evleri. Gece evimize dönerken kadının evine kimin girdiğini gördük dersin?" Merakla yüzüne bakan Arnaldo'yu biraz daha heyecanlandırmak için durdu ve biradan büyük bir yudum aldı.

"Söylesene yahu! Merakta bırakma beni."

Kosta Mihalidis, dilini dudaklarında dolaştırdı, biranın kokusunu duymak ister gibi derin bir nefes aldı. İtalyan neredeyse burnunun dibine kadar yaklaşınca da "Ernest Malcolm'u gördük," deyiverdi.

Şaşkınlıkla geriye attı kendini Arnaldo. "Oh oh! Bir Osmanlı subayını, entelektüel bir Alman sanayiciyi, bir de Amerikan misyonerini birlikte idare etmiş ha?"

"O kadarını bilemem artık," dedi Kosta ve peçeteyle ağzını sildi. "Ben gördüğümü söyledim sadece."

"Belki de o subay Sofia yüzünden intihar etmiştir."

"Onu da bilemem. Bildiğim tek şey, Sofia, Gerhard'ı tercih edince Amerikalının havasını aldığıdır." Bir kahkaha daha patlattı ve bardağını kulpundan kavrayıp karşısındakine doğru kaldırdı.

Emma Williams, Anna'nın ve Jane'in içtikleri ince sigarlardan rahatsız olsa da onların keyfini bozmamak için sesini çıkarmamış ve konuşmalarını bahçede sürdürmelerinin daha iyi olacağını söylemişti Ronald'a. Böylece kameriyenin altına oturmuşlardı.

Bahçede Emily'den başka kimse yoktu. O da köpeklerle oynuyordu.

Ronald kadının elini tuttu ve "Sör Williams'ın Londra'da neler yaptığını anlatmanızı istiyorum," dedi.

Emma, kalın yün şalına sarınırken "British Museum'un yetkilileriyle konuşmak için gitmişti oraya," dedi. "John Wood'u da ziyaret etmek istiyordu."

"Sör Wood, British Museum adına Efesus kazılarını yürüten mimardı, değil mi?" diye sordu Ronald. "Yanılmıyorsam, kazılar 1874'de durdurulmuş, o da geri dönmüştü."

Başını üzüntüyle salladı kadın ve titrek bir sesle devam etti:

"Charles, kazıların yeniden başlatılmasını istiyordu. Bu yüzden gitmişti oraya. Sör Wood da dahil, birçok kişiyle konuşmuş, ama sonuç alamamıştı."

"Peki, böyle bir şeyi niçin istemişti, biliyor musunuz?"

"Sadece tarihe katkı olsun diye... Koleksiyonculuk tatmin etmiyordu onu artık. Ölmeden önce daha büyük işler yapmak istiyordu."

Charles'ın British Museum'a gidişiyle öldürülmesi arasında bir bağ olamayacağını düşündü Ronald. Saygı duyulacak bir ideal için gitmişti oraya. "Başka nerelere uğramıştı?" diye sordu.

Emma, elini alnına koyarak düşündü bir süre ve bölük pörçük kelimelerle mırıldandı:

"Birkaç antikacıyla görüşmüş... Müzayede evlerine gitmiş... Bazı yakınlarına uğramış... Publarda oturmuş... Evet, bir de o kiliseye gitmiş..."

"Hangi kilise?" diye sordu Ronald.

"Tapınak Kilisesi... Bilirsiniz şövalye tarikatlarının tarihine çok meraklıydı. Tapınak Şövalyelerine de özel bir ilgisi vardı. Bu yüzden gitmiş olmalı. Ama orada kimlerle konuştuğunu şu anda hatırlayamıyorum."

"Gerçekten de babam Tapınak Şövalyeleriyle çok ilgilenirdi," diyerek konuşmaya katıldı Anthony. "Hatta koleksiyonunda şövalyelere ait miğferler ve birkaç kılıç var. Yanılmıyorsam, şövalyelerin hazırladığı haritalar da olacak."

"Bir ara bunları görmek isterim," dedi Ronald. "Londra'dan yanında getirdiği değerli parça var mıydı?"

"Birkaç gravür, kitap ve zırhlı başlık... Ortaçağ'dan kalma bir harita da olacak. Hatta bir kısmı yırtıktı haritanın."

Tarihçinin soluğu kesilecek gibi oldu. "Acaba bu eserleri kendisi için mi, yoksa bir başkasının siparişi üzerine mi getirmişti?"

Emma başını iki yana sallayarak "bilmiyorum," dedi. "Bir şey söylememişti bana."

"O parçaları da görsem iyi olacak."

"Charles'ın öldürülmesiyle Londra'da yaptıkları arasında bir bağ olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu kadın. Sesi yine titrekti ve bakışları hüzünlüydü.

"Sadece yarsayım Leydim."

Kadın parmaklarını alnına bastırdı ve sanki bir şey hatırlamış gibi mırıldandı:

"Ah, bunu nasıl da unuttum..." Ronald'ın gözlerini kendine diktiğini fark edince de devam etti: "İngiltere'den dönerken gemide eski bir arkadaşıyla karşılaşmış. Adam Konstantinopolis'e gidiyormuş. Bunun üzerine Charles da limanda gemiden inmiş ve arkadaşıyla iki gün geçirmiş kentte."

Bir ipucu yakaladığını düşünen Ronald, kadının kolunu tuttu ve heyecanla sordu:

"O adamın ismini söylemiş miydi?"

Gözlerini kısarak başını üzüntüyle iki yana salladı kadın. "Şu anda hatırlayamıyorum. Yanılmıyorsam bir tüccardı. Charles da üzerinde fazla durmamıştı zaten. Pera'daki meyhanelerde nasıl eğlendiklerini anlatmıştı sadece."

Bu bilgiden bir sonuç çıkmayacağını anladı Ronald. Hevesi kursağında kalmıştı.

Kadın üşüdüğünü söyleyince diğerleri, kollarına girerek eşlik ettiler ona. Emma'yı koltuğuna oturttuktan sonra Charles Williams'ın odasına yöneldiler.

O sırada Efesus takıldı Ronald'ın kafasına ve Arnaldo'nun ona Mario Petrini'nin oraya gittiğini söylediğini anımsadı. Fırsatını bulur bulmaz profesörün ağzını yoklamaya karar verdi.

İki hamal at arabasına eşyaları yüklemeye başlamışlardı. Hüseyin Rıfat bu işin fazla uzun sürmeyeceğini düşünüyordu. İki yatak, üç divan, birkaç koltuk, sandalye, halı, kilim, sandık ve dolaptan başka bir şey yoktu. Serkomiserin karısı da mangalı, tencere ve tabakları leğenlerin içine doldurmuş, antreye getirip bırakıyordu o sırada. Sarıklı hamallar, eşyaları arabaya yerleştiriyorlardı.

Hüseyin Rıfat köstekli saatine baktı ve "bir yere uğrayacağım," dedi karısına dönerek. "Fazla geç kalmam."

"İşini uzatma," dedi çarşaflı kadın ve eve girdi.

Serkomiser, üniformasının metal düğmelerini iliklediği, ay yıldızlı fesini düzeltti ve yokuş aşağı yürümeye başladı.

Mutasarrıf, kente döndükten sonra İzmir ve Aydın çevresinde yeterli zaptiye olmadığını söylemişti odasına topladığı serkomiserlere. Konuşması biter bitmez de Aydın'a gönüllü olarak gitmek isteyen olup olmadığını sormuştu. Hüseyin Rıfat, bir süre düşündükten sonra öne çıkmış, topuklarını sertçe vurmuş ve gönüllü olduğunu söylemişti. Orada daha çabuk terfi edeceğini düşünmüştü. Tayin emri hemen hazırlanmış, yolluğu ödenmiş ve birkaç saat içinde arkadaşlarıyla vedalaşmıştı polis.

Elleri ceplerinde bir süre yürüdükten sonra ahşap bir evin önünde durdu genç polis. Bahçe kapısını iterek içeri girdi, evin pencerelerinden birini yukarı doğru kaldırarak açtı. Bir süre sonra Rıza Kerim'in loş evindeydi. "Hey gidi Rıza, hey," diye geçirdi içinden. "Ne haltlar çevirdin de başına dertler açtın, bu dünyadan göçtün gittin." Onun katilini yakalayamadan kentten ayrılacağı için üzgündü.

Bahçede duran faytondan önce Ashley Brooke, sonra Octavia Bellonci indiler.

"Ashley'e garda rastladım," dedi İtalyan kadın Ronald'a elini uzatırken. "Anna da burada, değil mi?"

"Elbette Madam... İçeride derin bir sohbete daldılar."

Kabarık eteğini toplayarak "daha fazla gecikmeyeyim bari," dedi Octavia ve eve doğru koşarcasına yürüdü. Topuksuz ayakkabılarının üzerinde uçuyordu sanki.

Anthony'nin Ashley'e sarıldığını gören Ronald, genç çifti rahatsız etmek istemedi ve Charles Williams'ın odasına gitmek üzere sessizce uzaklaştı.

Genç adam, Emma'nın sözünü ettiği parçaları koleksiyoncunun odasına bulamayınca bodrum kata giden kapıya yöneldi. O sırada Anthony'nin arkasından geldiğini fark etti.

"O eserleri bensiz nasıl bulacaksın?" diye sordu Anthony.

"Sevgilileri rahatsız etmek istemedim."

Denizci bodruma açılan kapıyı açtı. Dolapların arasında bir süre dolaştıktan sonra "babamın getirdiği değerli parçalar bunlar," dedi. "Gördüğün gibi, hepsi yerli yerinde duruyor."

Ronald, gravürlere, kitaplara ve zırhlı başlığa baktı merakla. Hepsi Ortaçağ'dan kalmaydı ve değerleri oldukça yüksekti. Sonra yarısı yırtılmış haritayı aldı eline. Kudüs'ü gösteriyordu harita ve bazı yerlerinde haç işaretleri vardı. "Bu haçlar şövalyelerin kalelerini gösteriyor galiba. Haritanın diğer bölümü nerede acaba?" diye geçirdi içinden. Ardından "Tapınak Şövalyelerinin haritalarını görebilir miyim?" diye sordu merakla onu izleyen Anthony'ye.

Bir dolabın cam kapağını açtı denizci ve yan yana duran iki haritayı parmaklarının uçlarıyla tutarak Ronald'a uzattı.

Arkeolog, bu haritaları ve diğer yırtık haritayı masanın üzerine yerleştirdi, elini çenesinde dolaştırarak dikkatle incelemeye koyuldu. Haritalardan biri, Akdeniz kıyısındaki yerleşim bölgelerini gösteriyordu ve yazılar Latinceydi. İkinci harita Rodos'a aitti. İki harita arasmda hiçbir bağlantı olmadığı gibi yırtık haritanın da bunlarla ilişkisi yoktu. Gerhard Ruge'nin veya Otto Bauer'in Rodos'a gittiğini yine düşündü Ronald ve adamın bir an önce şehre dönmesini diledi.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Anthony. Ronald'ın omuzlarının üzerinden haritaya bakıyordu o da.

Hayır, anlamında başını iki yana salladı Ronald ve gözlerini dolapların gerisinde duran kapıya çevirdi. "Sör Williams

öldürüldüğü gün bize görünmeden bu kapıdan çıkmış olmalı," diye mırıldandı.

"Evet, öyle olmalı. Bakalım istersen." Cebinden çıkardığı anahtarla kilidi açtı ve arkadaşına yol verdi.

Karanlık, taş bir koridor belirdi Ronald'ın önünde. Taş basamakları inerek ilerledi. Diğeri de duvara asılı lambayı yaktı o sırada ve karanlığa doğru tuttu.

"Sör Williams'ın bazı eserleri gizlediği bir hücre var, değil mi?" diye sordu Ronald. "Oraya da bakalım."

"Oraya kimsenin girebileceğini sanmam ama bakalım dostum. İçimiz rahat etsin."

"Katilin oraya girmesi şart değil. Belki de baban, hücrede gizlediği bir parçayı ona götürmüştür."

Cevap vermedi denizci.

Bir kapının önüne gelmişlerdi o sırada. Eşikten hafif bir ışık sızıyordu. Anthony kilidi açtı ve birlikte dışarı çıktılar.

Evden uzaktaydı dışarı çıktıkları yer ve koruluğa yakındı.

Anthony, gözlerini kısarak gün ışığına alıştırmaya çalışırken "Gördüğün gibi, buradan kimseye görünmeden kolaylıkla çıkılabilir ve koruluğa gidilebilir," dedi.

Ellerini beline koydu Ronald. "Sör Williams niçin bize görünmek istemedi acaba? Bana kalırsa koleksiyonundan bir parçayı götürüyordu birine ve bilmemizi istemiyordu. O, her kimse, babanın ve bizim tanıdığımız biriydi."

"Böyle bir şeyi niçin yapsın ki?"

Karşılık vermeden bir kaya parçasının üzerine oturdu arkeolog ve piposunu çıkarıp yaktı. "Elbette anlayacağız."

Anthony çizmesinin burnuyla toprağı eşelerken "umarım bunu bir an önce başarır ve Bellonci'lerin balosunda doyasıya eğleniriz," dedi.

Kafası bir hayli karışık olan Ronald rahatlamak için konuyu değiştirmek istedi:

"Baloda ne giyeceğine karar verdin mi?"

Gülümsedi diğeri. "Henüz sipariş vermedim, ama korsan kostümü giymeyi düşünüyorum. Peki ya sen?"

"Ben de Tapınak Şövalyesi olacağım. Aramızda kalsın dostum."

"Elbette..." dedi Anthony hafif bir kahkaha atarak. "İstersen babamın koleksiyonundan bir şövalye kılıcını ödünç verebilirim sana. İstersen zırh da bulabilirim."

"Çok memnun olurum. Böylece onun anısını da yaşatırız baloda." Anthony'nin kolunu sıkıca kavramıştı konuşurken.

Konuşmadan durdular bir süre. Gözleri köşk ve koruluk arasında gidip geldi. Her ikisinin Charles Williams'ın oraya niçin gizlice gittiğini düşündükleri belliydi.

Ronald'ın piposundan artık duman çıkmadığını fark eden Anthony, "babamın hücresine bakalım artık," dedi. "Hem de kılıcı vereyim sana. İnan bana, hayran olacaksın görünce."

Geldikleri yoldan geri döndüler ve mahzene girdiler yeniden. Anthony, kapıları kilitleyip kontrol ettikten sonra hücrenin dar kapısını açtı.

"Çok heyecanlanıyorum," dedi Ronald ve eşikten adımını attı.

"O kılıcın bir de hikâyesi var. Duyunca daha çok heyecanlanacak ve kılıcı beline takmak için sabırsızlanacaksın." Lambayı bir çengele astı konuşurken.

Taş hücre aydınlanır aydınlanmaz soluğunu tutarak içeri baktı Ronald.

Aslında fazla bir şey yoktu hücrede. Birkaç miğfer, arına, zırh ve kılıç, ahşap masalara yerleştirilmişti. Bunların, gördüğü diğer parçalardan çok daha değerli olduğunu anladı Ronald. Tapmak Şövalyelerinden ve Töton Şövalyelerinden geriye kalan parçaları gördükçe eski çağların kokusunu alıyor, kılıç seslerini duyuyor ve birbirlerine şiddetle çarpan kılıçların çıkardığı kıvılcımları görebiliyordu. Kılıçları teker teker kabzalarından kavradı ve havaya kaldırdı. İnanılmaz bir coşku vardı içinde. Anthony'nin sorusuyla duyguları dağıldı.

"Gül Haçlıları biliyorsun, değil mi?"

"Elbette..." diye karşılık verdi Ronald, elindeki kılıcı kınına yerleştirip masaya bırakırken. "Niçin sordun?"

"O halde şimdi göreceğine inanamayacaksın."

Genç denizci yere çömelmişti o sırada ve duvardaki taşlardan birini içeri doğru ittiriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ronald ve arkadaşının yanına diz çöktü.

Taş, duvarın içine doğru birkaç santim gittikten sonra mekanik bir ses duyuldu. Anthony geri çekildi ve taş dışarı fırladı.

Soluğunu tutan arkeolog, tahta bir kasanın taşla birlikte dışarı çıktığını gördü.

Anthony, gözlerini Ronald'dan ayırmadan kasanın içine uzattı elini. Yüzündeki gülümsemenin yerini şaşkınlık aldı ansızın. Kasayı hızla çekip içine baktı ve "aman Tanrım, burada yok!" diye haykırdı.

Jane Christie gergin bir şekilde koltuğunda doğruldu, "Anthony mi bağırdı?" diye sordu. Ayağa kalkmak üzereyken Anna kolundan tuttu onu.

"Ben bir şey duymadım," dedi Octavia.

Diana Mihalidis gözlerini pencereye çevirdi. "Ben bir ses duydum ama pek emin değilim. Köpeklerin sesi de olabilir."

"Konuştuklarımız senin sinirlerini bozmuş olmalı Jane. İstersen bırakalım artık," diyerek söze karıştı Anna. Jane'in haklı olup olmadığını anlamak için kapıya doğru çevirmişti başını.

"Hayır, hayır... Devam edelim," diye karşılık verdi genç kadın.

Ashley, fincanını sehpaya bıraktı, Jane'in elini tuttu. "Konunun en heyecanlı yerinde kaldık. Lütfen devam et. Anlattıklarını daha önce hiç duymamıştım."

Jane bir kez daha kapıya baktıktan sonra topuzunu düzeltti ve konuşmaya başladı:

"Medyumlar, ruhlarla temas kuruyor ve öbür dünyadaki yaşam hakkında bilgi alıyorlarmış. Hatta bilimsel çalışmalar yapanlar da varmış bu konuda."

"Evet, ölüm ötesi yaşam hakkında ben de birşeyler duymuştum." diyerek söze karıştı Diana Mihalidis. "Terk edilmiş, kimsenin uğramadığı evlerde garip olayların yaşandığını okumuştum."

"Ruhlar, galiba, boş evlerde dolaşırlarmış," diyerek konuşmasını sürdürdü Jane. "Öyle bir ev bulup kitaplarda okuduklarımı denemek isterim."

Ellerini çırparak haykırdı Octavia:

"Harika olur bu! Ben de katılmak isterim."

Anna, tedirgin bakışlarla Jane'i süzüyordu o sırada. "Yoksa ruh çağırmayı mı düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey söylemedim, ama denesek ne çıkar?" diyerek karşılık verdi genç kadın. "Medyumların söyledikleri doğrudur belki de..."

Diana söze karıştı yine:

"Elbette deneyelim. Belki de hiç ummadığımız bir sonuçla karşılaşırız."

"Ben de yanınızda bulunmak isterim," diye atıldı Ashley. "İngiltere'de çok kafa yoruyorlar ruhçuluk konusuna. Belki önemli şeyler keşfederiz."

Jane, Anna'ya döndü. "Sen ne dersin, Anna? Bizimle birlikte misin?"

Genç kız ne diyeceğini bilemedi. Ellerini ovuşturup ağzında birşeyler geveledikten sonra isteksiz bir tavırla mırıldandı:

"Pekâlâ sizinleyim. Ancak kimse duymamalı bunu."

"Elbette canım, sen merak etme," dedi Octavia. "Göreceksin bak, çok önemli bir işi başaracağız ve ruhçuluk tarihine geçeceğiz."

Homurdandı Anna:

"Kadın hakları tarihine geçseydik daha iyi olurdu." Hoşnutsuz bir ifade vardı yüzünde.

Jane keyifle ağzını açtı:

"Kocamın ve babamın ruhlarını çağırarak işe başlayabiliriz."

"Bence bir sakıncası yok," diyerek karşılık verdi Diana. Uzun küpeleriyle oynuyordu o sırada. "Eğer ilk deneylerimizde başarılı olursak ailelerimizdeki bütün ölülerin ruhlarıyla ilişkiye geçebiliriz."

Octavia, çayından bir yudum aldıktan sonra "ne görürsek ve hissedersek yazalım," dedi. "İnanın bayanlar, muhteşem şeyler keşfedeceğiz."

Coşkuyla atıldı Ashley:

"Yazı işini ben üzerime alıyorum. Siz ruhlarla konuşurken ben de kaydederim."

Alaycı bir ses tonuyla mırıldandı Anna:

"Dikkat et, senin yerine ruhlar yazmasın."

Ashley ağzını açmak üzereyken Octavia öne çıktı:

"Ruhsal çalışmalarımız için kendimize boş bir ev bulmalıyız hanımlar. Bu işler sessiz bir ortamda olur."

"Ben buldum bile." Jane, diğerlerinin ona şaşkın gözlerle baktığını görünce devam etti: "Kullanabileceğimiz en ideal yer, Lean'lerin köşkü. Haziran'a kadar boş..."

Diana sordu:

"İçeri nasıl gireceğiz peki?"

Kurnaz bir şekilde gülümsedi Jane. "Anahtarı daima bize bırakırlar. İstediğimiz zaman girebiliriz eve." Ayağa kalktı, raftaki Miken vazosunu yana çekti ve elini geride duran bakır bir kupaya daldırdı. Anahtar elindeydi şimdi.

Yine ellerini çırptı Octavia ve neşeyle konuştu:

"Hemen planımızı yapalım hanımlar."

Salonu uğultu sarıverdi bir anda.

Ronald ve Anthony, bahçeye dönüp kameriyeye oturmuşlardı. Denizci parmaklarını dizine vuruyor, "o kılıcı kim almış olabilir?" diyordu durmadan.

"Kılıcın evden çalınmadığı belli," dedi Ronald. "Çünkü kimse o gizli kasanın yerini bulamaz. Bulsa bile açamaz. Demek ki Sör Williams kılıcı birine götürdü. O sırada ne olduysa oldu ve adam babanı öldürdü." Sanki kendi kendine konuşur gibi mırıldanmıştı.

"Hiç değilse cinayetin niçin işlendiğini biliyoruz artık. Bundan sonra kılıcın kimde olduğunu anlamak için uğraşmamız gerekecek."

Arkeolog, piposundan derin bir nefes çektikten sonra gözlerini karşısındakine dikti. "Kılıç o gizli kasada durduğuna göre baban çok değer veriyormuş anlaşılan."

"Manevi değeri çok yüksekti. Yüzyılların ötesinden gelen bir emanetti o kılıç."

"Kılıcın bir hikâyesi olduğunu söylemiştin. Anlatır mısın? Belki bu şekilde bir ipucu yakalayabiliriz."

Anthony bacak bacak üstüne attı ve piposundan çektiği dumanı üfledikten sonra konuşmaya başladı:

"Hikâye, yüzyıllar önce, Henry Rowley adlı soylunun Tapınak Şövalyeleri'ne katılmasıyla başlar. Onu öneren de Hugh Ector adlı bir şövalyeymiş."

Anthony susunca piposunu ağzından çekti Ronald. "Çok ilginç..."

Başını salladı Anthony. "Sör Ector ailemizin ilk atalarından birisi... Yerel komutan da olmuş bir Tapınakçı. Babamdan duyduğuma göre, Henry Rowley'in ağabeyi Oswald'la bizim Hugh yakın arkadaşmış. Sör Oswald bir savaşta ölünce Hugh, onun kılıcını almış ve saklamış. Henry'nin şövalyelerin arasına katıldığı ilk akşam emaneti gerçek sahibine yani Henry Rowley'e vermiş."

Anthony, babasından duyduklarını hatırlamak istercesine duraksayınca atıldı diğeri. "Lütfen, devam et," dedi merakla.

Genç denizci bakışlarını bahçede dolaştırarak sürdürdü konuşmasını:

"Ancak çok talihsiz birisiymiş Henry Rowley. Girdiği ikinci savaşta ağır bir şekilde yaralanmış. Ölmeden önce de ağabeyinden kalan kılıcı Hugh'a vermiş ve kendi kılıcıyla birlikte ailesine götürmesini istemiş. Delikanlı öldükten sonra Hugh, üç yıl daha kalmış kutsal topraklarda. Sonra İngiltere'ye geri dönmüş ve genç şövalyenin ailesini aramaya koyulmuş. Fakat kimseyi bulamamış. Hastalıklar, göçler ve savaşlar yüzünden dağılmış aile. Bunun üzerine kılıçları korumaya karar vermiş Hugh."

"Çok soylu bir davranış," dedi Ronald ve sönen piposunu yeniden yaktı. "Bir şövalyeye de böylesi yakışır."

"Otuz yıl kadar Hugh'da kalmış kılıçlar. Yaşlılık dönemi gelip de ölümü beklediği günlerde kız kardeşlerinden birinin oğlunu çağırıp kılıçları ona emanet etmiş. Bir süre sonra da İskoçya'daki bir Tapınak Ocağı'nda vefat etmiş. Zaman içinde Ector ailesinde ölümler olmuş, aileye başkaları karışmış ve gün gelmiş, artık Ector soyadını taşıyan kimse kalmamış hayatta. Böylece kılıçlar Williams soyuna geçmiş ve kuşaklar boyunca korunmuşlar."

"Çalınan kılıç hangisi?" diyerek arkadaşının sözünü kesti Ronald.

"Kılıçlardan biri ortada yok. Babamın tahminine göre aileden biri savaşa giderken yanında götürdü onu ve savaş meydanında kaybetti. Babam diğer kılıca daha çok değer verdiği için bunun üzerinde durmazdı pek."

Karşısındakine biraz daha yaklaştı Ronald. "O kılıcı değerli kılan neydi?"

"Ailemizden biri, 1700'lü yıllarda, Gül Haçlılara katılmış. Onların arasında bulunmaktan o kadar hoşnutmuş ki kılıcın kabzasına sembollerini işletmiş. Yani dostum, o kılıcın kabzasında Tapınakçıların haçından başka gül ve haç deseni olan Gül Haç sembolü de var. Babam bu yüzden çok değer verirdi o kılıca."

Anthony sustu ve parmaklarını alnında dolaştırdı sıkıntıyla. Ronald bir şey söylemeden piposunu dudaklarına götürdü. Gözleri dalmıştı ve kafasında nelerin dolaştığını anlamak mümkün değildi.

Frer Bernard onu çok merak edecekti ama umurunda değildi. Ernest Malcolm'un neyin peşinde olduğunu anlamalıydı. Bu Percival Bernard'la birkaç kadeh içmekten daha önemliydi.

Önceki gün Café de Paris'den çıktıktan sonra Amerikalının kendini takip ettiğini fark etmişti Alain Terrail. Çok rahatsız olmuştu bundan ve adamın niçin peşine takıldığını düşüne düşüne izini kaybettirmişti. Punta Garı saat kulesinin gerisinde gizlenmiş ve beklemişti onu. Ernest'i sağa sola telaşla koştururken görünce de izlendiğinden emin olmuştu.

Diplomat, bu sabah Kramer'e girerken görmüştü Amerikalıyı ve evlerden birinin köşesine gizlenip çıkmasını beklemişti. Bir saat sonra pastaneden ayrılmıştı Ernest ve gümrük binasına girmişti. Alain de kalabalığın arasına karışmış, Ernest yarım saat sonra çıkınca izlemeye devam etmişti.

Amerikalının sonraki durağı, Yanis Manos'un çarşıdaki dükkânı olmuştu. Bir süre sonra Alain'in tanımadığı iki kişi daha gelmişti dükkâna. Giyimlerinden oldukça varlıklı

oldukları belliydi. İki saat kadar kalmışlardı içeride. Ernest tek başına çıkmıştı dışarı. Alain de oturduğu kahvehaneden dışarı fırlamış ve yine takılmıştı adamın peşine.

Şimdi İngiliz sigorta şirketindeydi Ernest. Dışarı çıktıktan sonra Alain de o binaya girmeye kararlıydı.

Gün batarken başlayan yağmur, iyice şiddetlenmişti artık. Art arda düşen yıldırımlar denizi aydınlatıyor; gök gürültüsü, vapurun makine dairesinden gelen uğultuyu bastırıyordu.

James Brooke vapurun burun tarafında oturuyor ve iki yana yayılan dalgaları izliyordu. Çalıştığı şirkete o iki adamın durup dururken niçin geldiklerini düşünüyordu bir yandan da. Çok anlamsız bulmuştu ziyaretlerini.

Önce Ernest Malcolm gelmişti. Öğlen yemeğinden döndükten sonra Amerikalıyı kendisini beklerken bulmuştu James. Adamla yakınlığı olmadığı için orada ne işi olduğunu merak etmiş ve odasına davet etmişti. Ernest sigorta işlemleri hakkında sorular sorarak başlamıştı konuşmasına. Sonra Anadolu'ya çok sayıda sandık göndereceğini ve bunları sigorta ettirmek istediğini söylemişti. James poliçeleri çıkarıp ücretleri belirtirken silah nakliyatıyla uğraşan firmaları bilip bilmediğini sormuştu misyoner. İngiliz, bilgisi olmadığını söylemiş ve poliçeler hakkında bilgi vermeye devam etmişti. Ernest onu kayıtsız bir şekilde dinlemiş, tekrar geleceğini söyleyip ayrılmıştı.

Onun ayrılmasından yarım saat kadar sonra Alain Terrail gelmişti. İngiliz ilk kez karşılaşmıştı onunla. Diplomat, kendisini tanıttıktan sonra Simirna'daki ticari gelişmeler konusunda bir rapor hazırladığını ve bu yüzden şirketleri dolaştığını söylemişti. James, bildiği şirketler hakkında bilgi vermişti

kısaca. Sözlerini tamamlar tamamlamaz Alain, kentte silah ticaretiyle uğraşan şirket olup olmadığını sormuştu. İki saat içinde aynı soruyla karşılaşmak, İngilizin dikkatini çekmişti. Ancak Osmanlı'ya silah satabilmek için birçok ülkenin kuyruğa girdiğini düşününce fazla durmamıştı üzerinde. Tanıdığı Amerikalı olup olmadığını da sormuştu Fransız. James, Ernest Malcolm'un yarın öbür gün müşterisi olabileceğini düşünerek duymazlıktan gelmişti bu soruyu. Zaten Alain de ısrarcı olmamış, ayrılmıştı hemen.

James, yağmur damlalarının vurduğu cama biraz daha yaklaştı ve gözlerini kısarak dışarı baktı. Kordelya sahilindeki evlerin ışıkları, karanlığın ötesinde titrek bir şekilde parıldıyorlardı. "Artık o Amerikalıyla Fransızı kafamdan silsem iyi olacak," diye geçirdi içinden. "Herhâlde kendi ülkelerinin şirketlerine pazar yaratmaya çalışıyorlar. Gerçi Ernest bir misyoner olduğunu söylüyor ama gerçekte ne olduğunu kimse bilemez."

İngiliz ayağa kalktı ve sıraların arasında yürüdü. Yolcular, hâlâ oturuyorlardı yerlerinde. Fırtınalı havada durmadan sallanan vapurun iskeleye çok sert yanaşacağını düşünüyor olmalıydılar. James ise bir an önce vapurdan çıkmak ve yolculardan önce bir faytona atlamak peşindeydi. İtalyan sevgilisinin evine gidecek ve onun kollarında sabahlayacaktı. Ashley geceyi Williams'larda geçireceğine göre arkada kalmayacaktı gözü.

Makine dairesinin kapı tokmağını tutarak dengede kalmaya çalıştı İngiliz. Vapur durmaksızın sallanıyor, dalgalar ve yağmur genç adamın üstünü ıslatıyordu. Ancak o aldırmıyordu buna. Sevgilisinin yanında elbiseye ihtiyacı olmayacaktı nasılsa. Kendi kendine gülümsedi ve iskeleye ne kadar kaldığını görmek için başım vapurun burun tarafına doğru

uzattı. O anda sert bir darbe indi başının arka tarafına. Çığlık atarak sendeledi. Tutunacak bir yer ararken şapkası uçtu başından. Bir dalga boydan boya yıkadı onu.

Bir başka darbe ensesine geldi ve dengesini kaybetti sigortacı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken sırtına inen bir tekmeyle yere kapaklandı ve acıyla haykırdı. Denize yuvarlanması için de ikinci tekme yeterli oldu.

5

Ronald Morgan, cinayetin gizemli semboller taşıyan kılıç yüzünden işlendiğine emindi artık. Gerhard Ruge'nin gerçek kimliğini gizlemesi, simyaya olan merakı ve Christian Roesnkreuz'un kayıp kılıcını araması, genç adamın şüphelerini onun üzerinde yoğunlaştırıyordu. Gelgelelim ona ulaşması zordu. Almanın Rodos'tan sonra İzmir'e dönmesini beklemekten başka çaresi yoktu. Aslında adaya gidebilir ve adamın peşine takılabilirdi. Ancak kendisine yapılan saldırının tedirginliğini hâlâ yaşıyor, Anna'nın da başına tatsız bir olay gelmesinden endişeleniyordu. Yalnız bırakmak istemiyordu sevdiği kızı.

Anthony'ye yönelik saldırının da kılıçla ve cinayetle bağlantısı olduğunu düşünüyordu Ronald. Saldırgan belki de Charles Williams'la konuşmak veya köşkteki kalabalıktan

yararlanarak kılıcı çalmak için gelmişti o akşam. Beklemediği bir anda Anthony'le karşılaşmış, delikanlıya saldırdıktan sonra kaçmak zorunda kalmıştı. Ardından fırsat kollayıp Sör Williams'la temasa geçmiş ve davetten sonra kendisiyle buluşmaya ikna etmiş olmalıydı onu. Aralarında kılıç hakkında konuşmuşlardı herhâlde. Pazar günü de kılıcı Gerhard Ruge'ye götürmüş ve ölümünü hazırlamıştı. Alman, kılıcı satın almak istemiş, diğeri razı olmayınca da kan akmıştı. Evet, olay böyle gerçekleşmişti mutlaka. Katilin Gerhard olduğu hakkında elinde somut bir kanıt bulunmasa bile böyle düşünüyordu İngiliz. Adamın gerçek kimliğini gizlemesi şüphelerini daha da arttırıyordu. Ronald'ın düşünceleri sadece Gerhard veya Otto'yla sınırlı değildi. Kafası, bazen de Charles Williams'ın İstanbul'da Pera meyhanelerini dolaştığı eski arkadaşının kim olduğuna takılıyordu.

Bu düşüncelerinin arasına yerleştiremediği tek konu, kendisine yapılan saldırılardı. Anthony'le önceki gün yaptığı konuşmaya kadar Tapınakçıların ve Gül Haçlıların sembollerini taşıyan o kılıçtan haberdar değildi. O halde adam, başka bir şey için saldırmıştı ona. Bunun ne olabileceğini de bir türlü anlayamıyor, Charles Williams'ın öldürülmesiyle kendisine yapılan saldırılar arasında bir ilişki bulmaya çalışıyordu. Düşünceler zihnini tırmalıyor, ama bir sonuca ulaşamıyordu. Karmakarışıktı her şey.

Sıkıntıyla yatağında doğruldu ve komodinin üzerinde duran saatine baktı. Kiliseye gitme zamanı yaklaşıyordu. Giyinmek için yataktan kalktı. Kiliseden sonra Williams'ların köşküne gitmeye karar verdi. Cinayetin işlendiği bölgede kafası daha çok çalışırdı belki. Üstelik Anna da oradaydı ve onun yanında olmak istiyordu.

Kravatını bağlarken kapıya sertçe inen darbelerle irkildi. Panjuru açıp aşağı baktı. Richard Greene duruyordu kapının önünde. Sokağın ortasında da bir fayton vardı.

Ronald "bir sorun mu var?" diye seslendi aşağıya doğru. "Umarım, sabahın köründe kötü bir haber getirmemişsindir."

Başını pencereye doğru kaldırdı Richard. "Dün akşam birisi James'e saldırmış. Ashley'i evde bulamayınca sana geldim. Anna'nın evine gidelim, belki o nerede olduğunu biliyordur."

"Williams'larda onlar," dedi Ronald, endişeli bir şekilde. Sonra içeri girip ceketini ve şapkasını kaptı.

Faytona binip İngiliz Deniz Hastanesi'nin yolunu tuttular hızla. Yolda giderken polisin sabah evine geldiğini ve James'e yapılan saldırıyı bu şekilde öğrendiğini anlattı diplomat. Oldukça sıkıntılı görünüyordu.

Kısa bir süre sonra hastaneye ulaştılar. Koridorda dolaşan hastaların, doktorların ve hemşirelerin arasından hızla geçerek James'in kaldığı koğuşa ulaştılar.

Beyaz badanalı ve büyük pencereleri bahçeyi gören koğuşta yatan birkaç hasta daha vardı. Kapının tam karşısındaydı James'in yatağı. Çarmıha gerilmiş İsa'yı gösteren bir haç asılıydı başının üzerinde. Yatağın dibindeki beyaz komodinde sürahi ve ilaç şişeleri vardı.

Onları görünce gülümseyerek yatakta döndü sigortacı. "Bakıyorum haberi hemen almışsınız," dedi pürüzlü bir sesle .

Ronald ve Richard,yatağın kenarına iliştiler.

"Geçmiş olsun," dedi Ronald. "Çok korkuttun bizi."

"Zor da olsa Azrail'in pençesinden kurtulmayı başardım." Oldukça iyi görünse de yüzü bembeyazdı.

"Ne olduğunu anlatır mısın bize?" diye sordu Richard. "Hemen polisle temas kurup bu işi yapanın peşine düşelim."

"Polislere zaten anlattım. Ancak sizin de bilmeniz gerek." Öksürmeye başladı o anda ve doğrulmak istediğini işaret etti.

Ronald, yastığı yukarı kaldırdı ve genç adamın oturmasına yardımcı oldu.

James, "Ashley'in haberi var mı?" diye sordu, yorganı üzerine doğru çekerken.

"Hayır," dedi Ronald. "Ancak bugün gideceğim köşke. Söylerim merak etme. Başına geleni anlat sen."

James, boğazını temizledikten sonra vapurda yediği darbelerden ve denize yuvarlanmasından söz etti. Sonra nasıl paniklendiğini, dibe doğru giderken kendisini nasıl toparladığını, paltosunu ve çizmelerini çıkarıp suya bıraktığını, ciğerleri patlamak üzereyken suyun üzerine nasıl çıktığını anlattı. Bir süre öksürüp safra çıkardıktan sonra da bitkin bir şekilde devam etti konuşmasına: "Dalgaların arasında batıp çıkıyordum. Bir yandan da sesimi duyurabilirim ümidiyle haykırıyordum. Ancak gemi gittikçe uzaklaşıyordu. Dalgaların ve yağmurun altında kimsenin beni duyması ve görmesi mümkün değildi. O sırada bir ışık fark ettim. İki sandal bana doğru geliyordu. Dalgaların arasında sıçrayıp durdum, kollarımı kaldırıp bağırdım. Sonunda kayıkçılardan birisi fark etti beni. Diğeri de yardımcı oldu. Güçlükle denizden çıkardılar beni. Bayılmışım o anda. Kendime geldiğimde Kordelya sahilinde yatıyordum ve başımda o kayıkçılardan başka iki de polis vardı." Gözlerini kapatıp haç çıkardı.

"Saldırganı görebildin mi?" diye sordu Richard.

Hayır, anlamında başını iki yana salladı diğeri ve öksürmeye devam etti.

Ronald, komodinin üzerinde duran havluyu sigortacıya uzatırken "daha fazla yormayalım seni," dedi.

Uzun uzun öksürdü ve hapşırdı diğeri. Bir hemşire hızla odaya girerken diğerleri veda ettiler. Kapıdan çıkarlarken James, kısık bir sesle Ronald'a seslendi:

"Görmeni istediğim bir tablo var evimde. Eski efsanelerimizden birini anlatıyor. Samuel Usta'nın yardımıyla güç bela satın aldım Morheday'dan."

"Sen iyileşmene bak. Konuşacak çok zamanımız olacak nasılsa," dedi Ronald ve koridorda yürüyen Richard'ın peşine takıldı.

Hastanenin bahçesine çıktıklarında "üç İngilize saldırı..." diyerek mırıldandı Richard.

"Aslında dört..." dedi diğeri ve Richard'ın soru soran bakışları üzerine çevrilince başına gelenleri anlattı.

Diplomat onu dikkatle dinledikten sonra cebinden çıkardığı puroyu titreyen elleriyle yaktı. "Bu olayların peşine özel olarak düşmemiz gerek," dedi dumanı savururken. "Rastlantının bu kadarı olamaz... Demek ki biri, bizim anlayamadığımız nedenlerden dolayı üzerimize geliyor. Üstelik niyeti de öldürmek."

Bahçedeki tahta sıralardan birine oturdular. Ronald, Charles Williams'ın ölümü hakkındaki tezini anlattı, Gerhard Ruge'nin otel kaydını Otto Bauer adına yaptırdığını söyledi.

Onu dikkatle dinleyen Richard Greene, maskeli adamın saldırısını ve Gerhard Ruge'nin sahtekârlığını niçin daha önce bildirmediğini sordu öfke dolu bakışlarla.

Bunun üzerine Ronald, açık sözlü olmaya karar verdi. Arnaldo Bellonci'yle Buca'ya giderlerken silahlı bir binicinin saldırısına uğradıklarını anlattı.

Bıyıklarını çekiştirerek gergin bir tavırla dinlemişti bunları Richard. Ronald anlattıkça yüzü kızarmış, dudaklarını ısırmıştı. Tam ağzını açmak üzereydi ki bir adam belirdi yanlarında. İri yapılıydı ve esmer yüzü köşeliydi. Sağ şakağında soluk bir yara izi vardı. Kalın kravatı, redingotunun yakasından dışarı taşmıştı.

"Sivil giyinmek sizi oldukça değiştirmiş, Yüzbaşı Dobbs," dedi Ronald ve adamla tokalaştı. Yaralı Anthony'yi saldırı gecesinde birlikte taşımışlardı köşke.

Michael Dobbs, diplomata dönerek "mesajınızı alır almaz geldim," dedi. "Çok korkunç bir olay.."

Belli belirsiz bir gülümseme belirdi Richard'ın yüzünde. "İnanın dostum, duyacağınız daha öyle şeyler var ki James'in başına gelen bunların yanında hiç kalacak." Ronald'a döndü ve anlattıklarını tekrarlamasını istedi. Yüzündeki gülümseme kaybolmuş, kaşları yeniden çatılmıştı.

Ernest Malcolm ve Yanis Manos, Rumun Ayia Katerina Mahallesi'ndeki evindeydiler. Madam Manos, ayinden sonra eve dönmemişti. Yetim çocuklar için düzenlenecek akşam yemeğinin hazırlıklarıyla uğraşacaktı. Yanis, yemeğe zamanında yetişeceğini söylemiş, kadını arkadaşlarıyla baş başa bıraktıktan sonra eve dönmüş ve kendisini kapıda bekleyen Amerikalıyla buluşmuştu.

"Demek perşembe sabahı kentten ayrılıyorsunuz?" diye sordu Yanis. "Bir süre daha kalabilirdiniz aslında."

Koltuğunda kaykıldı diğeri. Yorgun olduğu belliydi. "Para yerine ulaştı nasılsa. Umarım, kimsesiz Rum çocukları için iyi işler yaparsınız o parayla. Ben de fazla oyalanmadan Küçük Asya turuma başlayayım ve raporumu bir an önce hazırlayayım." Oldukça boğuktu sesi.

"Yetimhane ve okul yapmayı tasarlıyoruz."

"Önemli işler başarmak istediğinizin farkındayım."

"Gezinizden sonra Simirna'ya geri dönecek misiniz? Amerikan Ortodoks Birliği'nden yardım gelmesi için çok çaba sarf ettiniz. Onurunuza bir davet vermek istiyorum."

"Ne yazık ki hayır... Önce Konstantinopolis'e, sonra İngiltere'ye gideceğim ve New York'a kalkacak ilk gemiye bineceğim."

Kadehindeki konyaktan bir yudum aldı Yanis. "Umarım Anadolu'da sorunlarla karşılaşmazsınız."

"Sanmam... Orası karışık, ama misyoner okullarında kalacağım. Güvende olurum." Konuşmaya pek istekli görünmüyordu.

Bir süre sessizce içkilerini yudumladıktan sonra Rum sordu:

"Gerhard Ruge'den haber alabildiniz mi? Burada birlikte olduğunuza göre birşeyler yazmış olmalı size."

Zoraki bir gülümseme belirdi adamın yüzünde. "Haber alamadım. Christian Rosenkreutz'un izini aramaktan yazmaya fırsat bulamamıştır."

Yüzünde kurnaz bir ifadeyle adamın üzerine doğru eğildi Rum. "Bana kalırsa, yanındaki o güzel hanımdan fırsat bulup da mektup yazamamıştır. Rodos'ta o kadının kollarında olmak, kim bilir ne keyifli olur? Siz ne dersiniz?"

"Kendisini insanlığa adamış benim gibi bir misyonerle bu tür konular konuşmayın," diyerek karşılık verdi diğeri. Yorgun gözlerle süzüyordu karşısındakini.

*

Ellerini arkasında kavuşturmuş, salonun ortasındaki sehpanın çevresinde sinirli bir şekilde dolaşıyordu Kosta Mihalidis. Zaman zaman bebek İsa'yı ve Meryem'i gösteren ikonaların karşısında duruyor, dualar mırıldanıyordu.

"Niçin dua ediyorsun anlayamıyorum," dedi Diana. Koltuğa oturmuş, bacaklarını şişkin eteğinin altına toplamıştı. Elindeki küçük aynaya bakıyor, ince parmaklarını saçlarında dolaştırıyordu.

"Bana öyle şeyler söylüyorsun ki elimden dua etmekten başka bir şey gelmiyor." Gözlerini kadına çevirmişti o sırada. "Ne gereği var Williams'lara gidip geceyi orada geçirmenin."

"Canım, her zaman gitmiyor muyum? Biraz sohbet edeceğiz o kadar. Octavia da gelecek... Anna ve Ashley de... Gitmezsem ayıp olur şimdi." Ruhlarla uğraşacaklarından söz etmemişti kocasına.

"Kuzum, bu akşam yetim çocuklar için yemek verilecek. Asıl oraya gitmezsek ayıp olur. Ne çabuk unuttun?"

Aynayı mermer sehpanın üzerine bıraktı Diana Mihalidis ve tiz bir çığlık attı:

"Nasıl da unutmuşum... Bu akşamdı değil mi o yemek?"

"Onu söylüyorum ya... Tek başıma nasıl giderim ben oraya? Bütün cemaat orada olacak. Amerika'dan para bulmak için çok uğraştı Yanis. Onu ve karısını yalnız bırakamayız."

İşaret parmaklarını şakaklarına bastırdı kadın. "Ne yapmalı ne etmeli, haber vermeli Jane'e..." dedi mırıldanarak.

"Aklın başına geldi ama geç geldi."

"Beni kızdırma Kosta!" diye patlayıverdi kadın. "Boş laf konuşacağına bir çözüm bul." Öfkeyle parlıyordu gözleri. Hem kocasının alaycı konuşmasından, hem de ruhların peşine takılacağı bir geceyi kaçırmaktan kaynaklanıyordu öfkesi. Yardım yemeğine gitmek yerine bilinmeyenlerle uğraşmayı tercih ederdi, ama olan olmuştu bir kere. Çaresiz gidecekti o yemeğe. Rum kadınların diline düşmek istemezdi.

Karısını sakinleştirmek istercesine ellerinden tuttu Kosta ve "merak etme, bir çare düşündüm," dedi. "Ronald Morgan'ı bulur, gelemeyeceğini söylerim. O nasılsa gider oraya... Anna'nın da geceyi orada geçirdiğini söylemiştin, değil mi?"

Bir süre duraksadıktan sonra "aferin sana Kosta," dedi kadın. "Ama acele et ve adamı hemen yakala."

Masada duran şapkasına uzandı Kosta. Basamakları koşar adım inerken yollarda fazla oyalanmamasını söyledi arkasından bağıran Diana.

Atlı arabadan inen adamı görünce gözlerine inanamadı Arnaldo Bellonci. Sakallı adam bahçe kapısını itip eve doğru ağır adımlarla yürürken pencerenin önünden ayrıldı ve kapıyı açtı İtalyan. "Sevgili, Mario... Bu ne güzel sürpriz," dedi profesörü kucaklarken.

Mario Petrini, tahta valizini yere bıraktı ve üzerindeki tozları silkeledi. "Trenden iner inmez buraya geldim. Hem yorgunluğumu atmak, hem de seninle konuşmak istedim."

Birlikte odaya geçtiler ve pencerenin dibindeki koltuklara oturdular.

"Yolculuğun nasıl geçti?" diye sordu tüccar. "Yorgun ama keyifli görünüyorsun."

"Gerçekten de öyleyim. Hatta Efesus civarında kimlerle karşılaştım tahmin edemezsin... Lazarus rahipleriyle..."

Mario'nun Efesus'a gidiş nedeni hakkındaki tahmininin tuttuğuna sevindiyse de bunu belli etmedi beriki. "Ne işleri varmış orada?" diye sormakla yetindi.

"Dağ tepe dolaşıyor, Meryem Ana'mızın evini arıyorlar. Bana söylediklerine göre çok yakında bulacaklarmış evin yerini."

"Gerçek bir mucize olur bu."

"Elbette... Neyse, otele gitmeden önce niçin sana geldiğimi açıklayayım... Rahiplerden birisi bana bir mektup verdi ve Vatikan'a ulaştırmamı istedi."

"Ne yazıyor o mektupta?" diye sorarak adamın sözünü kesti Arnaldo.

"Rahibin bana söylediğine göre, çalışmaları hızlandırmak için biraz daha yardım istiyorlarmış. Bu yüzden bir an önce İtalya'ya dönmek zorundayım. Senden istediğim, benim için hemen bir gemi bulman."

"Hiç endişelenme... Yarın ilk iş olarak bunu halledeceğim. Birkaç gün içinde ayrılırsın şehirden."

Elini valizine attı profesör. "Artık otelime dönsem iyi olur. Meramımı anlattım nasılsa. Biraz dinlenmem gerek."

Arnaldo, adamın kolunu kavrayarak ayağa kalkmasını engelledi. "Bu gün seni bırakmam," dedi kararlı bir ses tonuyla. "Öğlen yemeğinde de akşam yemeğinde de konuğumuz olacaksın. Konuşacağımız çok şey var daha." Sonra kapıyı aralayıp yukarıya doğru seslendi: "Octavia, sevgilim... Yemeğe misafirimiz var..."

"Lütfen başınızdan şu fesi çıkarın Mösyö," dedi Percival Bernard. "Bir Fransıza hiç yakışmıyor."

Alain Terrail aldırmadan başındaki fesi düzeltti. "Kızmayın canım. Pierre Loti'nin sihirli doğusunu hissetmeye çalışıyorum."

Aksi tavrını sürdürdü diğeri:

"Burası doğu değil, Simirna'dır. Başka şehirlerle karıştırmayın."

"Büyük şairimiz Victor Hugo'nun söylediği gibi bu şehir gerçekten de bir prenses," dedi diğeri ve bastonunu sallayarak yürümeye devam etti.

İki adam Frenk Mahallesi'nden çıktılar. Bir süre sonra Belle Vue'ya ulaşıp kordon boyunca yürümeye devam ettiler. Alain hafifçe ıslık çalıyordu. Percival ise pastaneleri yavaş yavaş dolduran insanlara bakıyordu.

Cafe de Paris'ye oturdular. Gözlerini Percival'e dikerek sordu Alain:

"Ernest Malcolm denilen şu Amerikalı hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Yeterince tanımıyorum. Ancak insanlara iyilik yapmak için çabalayan birisi olduğunun farkındayım."

"Ben de o düşüncedeyim, ama bazı davranışlarına anlam veremiyorum."

Şaşkınlıkla gözleri iri iri açıldı öğretmenin. "Ne gibi Mösyö?"

Soruya soruyla karşılık verdi diplomat:

"Peki, sigortacı James Brooke hakkında ne düşünüyorsunuz? Nasıl biridir? Uzun zamandır tanıyor olmalısınız."

Frer Bernard yüzünde kurnaz bir ifadeyle, karşısındakine yaklaştı.

"Mösyö, Simirna'ya kentin büyülü dünyasına girmek ve okulumuzda konferans vermek için mi geldiniz gerçekten?"

Ellerini iki yana açtı diğeri ve şaşkın gözlerle öğretmene baktı. "Başka ne olabilir ki? Size söylemiştim ya, Simirna'yı hissetmek için buradayım. Bilgilerimi de öğrencilerinize aktardım."

Arkasına yaslandı diğeri ve kollarını kavuşturdu. "Bazen öyle sorular soruyor, onun bunun peşine takılıyor ve haber vermeden ortadan kayboluyorsunuz ki sizin Deuxième Bureau için çalıştığınızı düşünüyorum zaman zaman. Nerede kaldığınızı bile söylemediniz bana."

"Askerî istihbarat örgütümüzden mi söz ediyorsunuz?" diye haykırdı Alain ve bir kahkaha patlattı. "Lütfen, başka bir yerde söylemeyin böyle şeyler."

Yüzbaşı Michael Dobbs kaşlarını çatarak, "Gerhard Ruge diye birisini tanımıyorum," dedi. "Ancak Otto Bauer adını duydum. Hem de çok duydum..."

Ronald heyecanla karışık bir tedirginlik içinde piposundan derin bir duman çekti. "Umarım öğrenmemde bir sakınca yoktur." Yüzbaşının cevabını beklerken piponun sapına dişlerini geçirdi.

İngiliz Deniz Hastanesi'nin bahçesinde oturuyorlardı hâlâ. Richard Greene'in diretmesi sonunda başına gelen bütün olayları subaya anlatmıştı Ronald. Yüzbaşının sorduğu sorular üzerine Charles Williams'ın öldürülmesi hakkındaki düşüncelerini de aktarmıştı.

Genç tarihçiyi daha fazla merakta bırakmadı Michael ve konuşmasını sürdürdü:

"Otta Bauer, varlıklı bir Alman ailesine mensuptur. Aile sadece ticaret ve sanayiyle değil, sanatın her dalıyla da yakından ilgilenir. Ancak Otto'nun sanat tutkusu hepsinden fazladır."

"Bunları bana anlatmıştı zaten," dedi Ronald oldukça sabırsız bir şekilde.

"Otto Bauer, aynı zamanda, silahlara da çok meraklıdır. Sadece antika silahları kastetmiyorum. Modern silahlarla da yakından ilgilenir ve silah ticaretiyle uğraşır."

Şaşkınlıkla haykırdı Ronald:

"Silah ticareti mi? Eski silahlara meraklı olduğunu biliyordum ama..."

Genç adamın sözünü kesti subay:

"Herr Bauer, Krupp silah şirketinin önemli temsilcilerinden birisidir. Baron von der Goltz'un ve Alman danışmanların ülkeye gelmesiyle birlikte Otto Bauer de meydana çıktı. Sarayda ve orduda oldukça etkili biridir ve büyükelçiliğimiz tarafından izlenir. Bir süredir ortalıkta görünmüyordu. Demek buralarda dolaşıyormuş."

"Ne yazık ki elimizden kaçırdık," diye sızlandı Richard Greene.

Aldırmaz bir şekilde devam etti subay:

"Bir şey yapamayız, dostum. Ticaretini resmî yollarla sürdürüyor ne de olsa. Onun Sör Williams'ın katili olabileceği yönündeki şüphelerinizi anlıyorum... Ancak hiçbir kanıt yok elimizde."

"Demek Anadolu'yu yeni pazarları incelemek için dolaşıyormuş," diye mırıldandı Ronald. "Ege'deki adalara ve Rodos'a da bu yüzden gitmek istiyormuş. Peki ya Sofia?"

"Onun hakkında bilgim yok," dedi subay ve sonra gülümsedi. "Belki de Otto, silah satmak peşinde koşarken sevgilisinin kollarında antik uygarlıkların keyfini çıkarıyor ve sanat tutkusunu da tatmin ediyordur." Bunları söyledikten sonra kalktı. "James'in durumuna bir bakayım."

Subay binaya doğru yürürken Richard tarihçinin koluna yapıştı. "Hiç beklemediğimiz bir manzarayla karşılaştık. Oldukça tehlikeli bir durum bu... Olayların peşine artık takılma, her şeyi bize bırak."

Cevap vermeden düşünceli bir şekilde başını salladı Ronald. Bir an önce Anna'nın yanına gitmek istiyordu. Anlamını çözemediği bir sezgi vardı içinde ve tehlikenin bitmediğini söylüyordu.

İki adam hastanenin çıkışında birbirlerinden ayrılırken yağmur çiselemeye başladı. Ronald paltosunun yakalarını kaldırdı, şapkasını biraz daha indirdi ve fayton durağına doğru yürüdü.

At ve binicisi yağmurun altında gözden kaybolurken içeri girdi Jane ve öfkeyle koltuğa oturdu.

"İyi görünmüyorsun... Ne oldu?" diye sordu Anna.

"Octavia gelemeyecekmiş. Kocası, İtalyan profesörü yemeğe davet etmiş. Bunu haber verdi uşak."

"Aldırma..." diyerek söze karıştı Ashley. "Nasılsa Diana gelir."

"Elbette canım... Octavia'ya göre hareket edecek değiliz. Bir dahaki sefer onunla deneriz."

Endişeli bakışlarını Jane'e çevirdi Anna. "Demek ruh çağırma işini sürekli yapmak niyetindesin. Ben de sanmıştım ki..."

İşaret parmağını dudaklarına götürerek genç kızın susmasını işaret etti Jane. "Sık sık deneme yaparsak neyin ne olduğunu daha iyi anlayabiliriz."

Cevap vermedi Anna ve ayaklarını şömineye doğru uzattı. Akşam herkes uykuya çekildikten sonra Lean'lerin köşküne gizlice girilmesi düşüncesinden hiç hoşlanmıyordu. Bir kere olsa katlanabilirdi buna. Ancak Jane'in ruhların peşinde dolaşmayı alışkanlık haline getireceğini anlamıştı artık ve bu yüzden huzursuzdu.

Salonda sessizlik sürerken bir at kişnedi dışarıda.

"Diana gelmiş olmalı," diyerek ayağa kalktı Jane ve kapıya doğru koştu.

"Hayır... Gelen Ronald," dedi Ashley ve Anna'ya bakarak gülümsedi. "O burada olduğuna göre artık korkmana gerek yok. Sakın ağzından bir şey kaçırayım deme."

Asık bir yüzle başını salladı genç kız ve pencerenin önüne gitti. Aslında sevgilisiyle konuşup bu ruh çağırma işini engelleyebilirdi. Ancak söz vermişti ve bunu bozamazdı.

Seter köpekler Ronald'ı görünce kuyruklarını sallayarak üzerine atıldılar. Ronald onları okşadıktan sonra içeri girdi. Sırılsıklamdı. Anthony, merdivenlerden iniyordu o sırada.

Ronald paltosunu ve şapkasını astıktan sonra kadınların ellerini öptü, Anna'ya sevgiyle sarıldı.

"Sende bir gariplik var," dedi Anna.

"İyi haberlerle gelmedim." Şöminenin karşısına geçti. Diğerleri de endişeyle çevresinde toplandılar.

Ronald, Punta Gari'nda Kosta Mihalidis'in kendisini beklediğini ve karısının o gün gelemeyeceğini bildirdiğini söyledi. Jane homurdanırken de diğer konuya geçti ve James Brooke'un başına geleni anlattı.

Ağabeyinin ölümden döndüğünü öğrenen Ashley, titreyerek hıçkırmaya başladı, hemen hastaneye gitmek istediğini haykırdı. Diğerleri onu yatıştırmaya çalışırlarken Anthony, genç kıza sarıldı. Birlikte gidebileceklerini söyledi ve Oliver'ı çağırarak arabayı hazırlamasını istedi. Çok geçmeden yola çıktı araba.

Duyduğu haberden Anna'nın canı çok sıkılmıştı, ama ruh çağırma macerası başlamadan sona erdiği için seviniyordu. Hiç değilse bu gece böyle bir şeye kalkışmazdı Jane.

Ronald'ın elini kendisine doğru uzattığını fark etti ve nişanlısının yanına oturdu. "Her şeyi anlattığına emin misin?" diye sordu.

"Elbette sevgilim. Senden neyi gizleyebilirim ki?"

"Sanki aklında başka şeyler var ve benden gizliyorsun."

Gülümseyerek kolunu Anna'nın omzuna attı genç adam ve sıkıca sarıldı ona. Hizmetçiler yemek vaktini bildirene kadar öyle kaldılar.

Perdelerin gerisinde duran Jane Christie, elindeki feneri sallayarak karanlıkta dolaşan Oliver'ı izliyordu.

Uşak, tüfeğiyle ahırdan çıkmış, yağmurun altında zaman zaman kaybolarak bahçede dolaşmış, duvarın üzerine tırmanarak biraz yürümüş ve ortalığı kolaçan etmişti. Sonra

köşkün kapılarını, pencerelerini kontrol etmiş, köpek kulübelerinin bulunduğu tarafa gidip saçağın altında piposunu tüttürmüştü. Şimdi köşkün arka tarafına, uşakların ve hizmetçilerin kaldığı tarafa doğru yürüyordu.

Adam gözden kaybolduktan sonra Jane geri çekildi ve üzerindeki geceliği hızla çıkardı. Binici pantolonunu ve kazağını giydi. Çizmelerini ayağına geçirdikten sonra pelerinini aldı omuzlarına. Salondaki sarkaçlı saat gece yarısını bildirirken odasından çıktı, ayaklarının ucuna basarak koridorda ilerledi. Duvarlardaki şamdanların soluk ışığı altında Emma'nın, Ronald'ın ve Emily'nin odalarının kapılarını aralayıp içeri baktı. Herkes uyuyordu. Anthony geri dönmediği için odası boştu.

Koridorun sonundaki odaya yöneldi ve kapıyı yavaşça açıp içeri süzüldü. Yatağın başında durup Anna'nın kulağına eğildi ve adını fısıldadı.

Anna, başını sağa sola çevirdi ve uykusunda mırıldanarak kıpırdandı. Bir kez daha fısıldadı Jane ve hafifçe dokundu genç kızın omzuna.

Gözlerini araladı Anna ve ağzında birşeyler geveledi. Karşısındakini fark edince de gözlerini açtı ve hafif bir çığlık attı.

Jane, eliyle ağzını kapattı Anna'nın ve susmasını işaret etti parmağını dudaklarına götürerek.

"Çok korkuttun beni," dedi Anna ve yorganı üzerinden atıp doğruldu. "Ne var, ne oldu?"

Jane, genç kızın üzerine doğru eğildi. "Lean'lerin evine gidiyoruz." Pantolonunun cebinden çıkardığı anahtarı gösterdi.

"Çıldırdın mı sen? Gecenin bu saatinde olacak şey mi?" Öfke bir anda yüzünü değiştirmişti genç kızın.

Aldırmadan devam etti diğeri:

"Mutlaka gitmeliyiz. İçimden bir ses, çok ilginç şeyler olacağını söylüyor."

Anna yorganı yeniden üzerine çekerken, "git ve uyu Jane," dedi kendine hâkim olmaya çalışarak. "Yarın yaparız istediğini."

Kadının pes etmeye niyeti yoktu. "Lütfen, bu gece gidelim. Korkulacak hiçbir şey yok. Haydi Anna... Kırma beni." Genç kızın saçlarını okşuyordu o sırada.

Anna, kadının yüzündeki kararlı ifadeyi görünce elinden kurtulamayacağını anladı. Dişlerini sıkarak yataktan çıktı ve giyindi. Pelerinine sarınırken Jane gülümseyerek baktı ona. Üst üste teşekkür etti kısık sesle.

İki kadın merdivenleri sessizce indiler. Pelerinlerinin başlıklarını kafalarına geçirip dışarı çıktılar. Jane, verandada asılı duran feneri aldı ama yakmadı.

Yağmurun altında hızlı hızlı yürüdüler ve bahçeyi boydan boya geçtiler. Bahçe kapısından çıktıktan sonra iki yanı ağaçlarla çevrili toprak yolda ilerlediler ve Lean'lerin köşküne kadar giden taş yola ulaştılar.

Durmadan çakan şimşekler ve gök gürültüleri arasında sık sık durup arkasına bakıyordu Jane ve onları izleyen birinin olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Anna soluk soluğa kalmıştı. İçinden küfrediyor, bu işe niçin bulaştığını sorup duruyordu kendi kendine. Yukarı doğru eğilimli taşlık yolda güçlükle adım atarken Jane'e söylenmeye başladı. Ancak yağmur ve gök gürültüsünün sesinden kadının onu duyduğunu hiç sanmıyordu.

Köşke vardıklarında bitkin bir şekilde bahçe kapısının dibine çöktü Anna ve soluklandı. Diğeri kapıyı açtı ve genç kızı kolundan kavrayarak ayağa kaldırdı. Sallanarak arkadaşını izledi Anna.

Köşkün aile armasıyla süslü kapısına geldiklerinde anahtarı çıkardı Jane ve titreyen elleriyle kilide soktu. Büyük kapı gıcırdayarak açıldı. Ağır bir koku karşıladı onları.

Kapıyı kapattıktan sonra feneri yaktı Jane ve içeri doğru salladı.

"Çok kötü kokuyor burası," dedi Anna. Yüzünü buruşturmuştu o sırada ve eliyle burnunu kapatmıştı.

Jane aldırmadı. "Kaç aydır havalanmadı burası. Koku o yüzdendir."

Salonun ortasına kadar yürüdü Anna ve "sonunda istediğin oldu, eve girdik," dedi gergin bir şekilde. "Söyle bakalım, şimdi ne yapıyoruz?"

Gizemli bir ifadeyle gülümsedi Jane. "Evi dolaşıp uygun bir yer bulalım kendimize."

Birinci kattan başlayarak evin her odasını dolaştılar. Gölgeleri duvarlara yansıyor, panjurların arasından içeri sızan şimşeğin yarattığı aydınlığa karışıyordu.

Yeniden alt kata döndüklerinde "sinirlerim gittikçe bozuluyor," dedi Anna. "Ne yapacaksak bir an önce yapalım ve gidelim artık."

Kayıtsız bir şekilde omuzlarım kaldırdı Jane. "Söyledim ya, korkulacak bir şey yok. Acele etme... Ruhlarla temas için uygun bir yer bulmaya çalışıyorum."

Bir küfür savurmamak için kendini zor tuttu Anna. "Bu iğrenç koku yüzünden neredeyse kusacağım," dedi.

Kilitte duran anahtarı çevirerek ahşap bir kapıyı açtı Jane. "Bu kapı bodrum kata açılıyor galiba." İçeri girdi ve Anna'ya gelmesini söyledi. Elbisesinin koluyla ağzını ve burnunu kapatmıştı. "Gerçekten de koku çok kötü."

Fenerin yaydığı sarı ışıkla içeride dolaşmaya başladılar. Anna öğürmeye başlamıştı o sırada ve kusmamak için zor tutuyordu kendini.

Bodrumda eski ve döküntü eşyalardan başka bir şey yoktu. Düzensiz bir şekilde sağa sola fırlatılmışlardı.

Duvarın dibinde duran bir sandığın üzerine oturdu Jane ve gözlerini Anna'ya çevirdi. "Bence burası uygun... Ne ışık ne de ses alıyor."

"Bu kokuya daha fazla dayanamayacağım," dedi Anna ve eğilip kusmaya başladı.

Genç kızın yanına geldi Jane ve omuzlarından kavradı. "Biraz daha sabret... Kapıyı açık bıraktık. Az sonra çıkar koku."

Anna inledi:

"Üstümü silecek bir şey bul bana."

Jane feneri kaldırarak sağa sola bakındı, "belki bunun içinde birşeyler buluruz," diyerek sandığın kapağını kaldırdı. Bir süre duraksadıktan sonra da tiz bir çığlık attı.

Anna başını çevirdi ve Jane'in duvara yaslandığını gördü. Gözleri dehşetle açılmıştı ve yumruklarını sıkarak bağırmaya devam ediyordu.

Genç kız iki büklüm yürüyerek sandığın yanına gitti ve içine baktı. Sonra hızla geriye attı kendini ve boğazından çıkan çığlık, Jane'in haykırışlarına karıştı.

"Ruhlar burada," diye bağırdı Jane ve titreyen elleriyle haç çıkardı. "Korkumuzu yenmeliyiz Anna... Bir sınavdan

geçiyoruz. Öteki dünyanın kapıları açılıyor bize." Korku dolu bakışlarını sandıktan ayıramıyordu. "Ruhlar, konuşmak istiyorlar bizimle..." Dudakları belirgin bir şekilde titriyor, dişleri birbirlerine çarpıyordu.

Yeniden kustu Anna ve öksürmeye başladı. Elinin tersiyle ağzını silerken "ne ruhu?" diye bağırdı. "Görmüyor musun, ceset o!"

Jane sırtım duvara yaslayarak diz çöktü o sırada ve kısık sesle dua etmeye başladı.

Anna, tek ayağı kırk bir masaya dayanarak güç aldı ve zorlukla doğruldu. "Çabuk gidelim buradan!"

Jane onu duymamış gibiydi. Gözlerini kapatmış, boynundaki haçı dudaklarına götürmüştü.

Kadının kolunu kavradı Anna ve ayağa kaldırdı. Gözlerini sandıktan ayırmadan, bilincini yitirmişçesine genç kızı izledi Jane.

Merdivenleri tırmanıp kapıya ulaştılar. Anna kapının tokmağını eliyle kavrarken, "kapıyı açık bırakmamış mıydık?" diye sordu korkuyla.

"Evet," diyebildi Jane güçlükle.

Panik içinde bağırdı Anna:

"Ama açılmıyor!" Jane'in kolunu bırakıp ittirdi kapıyı. Açmayı başaramayınca omzuyla yüklendi. "Allah kahretsin!" diye yeniden bağırdı. "Kapana kısıldık burada!"

Hıçkırmaya ve yumruklarını kapıya indirmeye başladı Jane. Anna basamağa çöktü, başım avuçlarının arasına alıp ağlamaya başladı. İçerideki ceset kokusu gittikçe ağırlaşıyordu.

Yanağına inen hafif fiskeyle gözlerini araladı Ronald ve başucunda duran küçük kıza şaşkınlıkla baktı. "Ne oldu Emily? Uykun mu kaçtı?" Başını diğer tarafa çevirdi, kızla ilgilenmeye hiç niyeti olmadığını belli etti.

"Sen Golem'in ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu kız. Ronald'dan ses çıkmayınca da anlatmaya koyuldu.

Daha fazla dayanamayan genç adam, yorganı başının üstüne çekti ve kızın sözünü kesti:

"Golem, hayalî bir yaratıktır. Onun hakkında konuşmak için yaşın henüz çok küçük."

Aldırmadan devam etti Emily:

"Sen öyle söylüyorsun ama Lean'lerin evinde bir Golem var. Arada bir geliyor. Bazen de ışık yakıyor."

Homurdandı diğeri:

"Peki, Emily... Yarın gider Golem'i görürüz."

"Annem ve Anna bizden önce görecekler ama."

Ronald yorganın altına iyice soktu başını. "Onları da götürürüz. Artık yatmaya git."

Sesini yükseltti küçük kız:

"Hayır, onların dönmelerini bekleyeceğim. Ne gördüklerini bana da anlatmalarını isteyeceğim."

Diğeri de sesini yükseltti:

"Kimleri bekleyeceksin?"

"Beni dinlemiyorsun sen! Annemi ve Anna'yı bekleyeceğim. Lean'lerin köşkünde Golem'le konuşuyorlar şimdi."

"Çok kötü bir rüya, Emily'ciğim. Kâbus görmüş olmalısın."

"Sen bilirsin," dedi diğeri. "Odama gidiyorum şimdi ve uyumadan onları bekleyeceğim." Sonra da bilmiş bir tavırla devam etti: "Aklın varsa sen de kalkar ve beklersin."

Kapının kapanmasıyla birlikte yatakta dönüp durdu Ronald. "Bilmiş bir çocuk yüzünden uykum kaçtı," diye mırıldandı ve yataktan çıktı. Yüzünü ovuşturdu, askıdaki ropdöşambrı omuzlarına aldı ve Anna'ya bakmak için odasından çıktı.

Sevgilisinin kaldığı odanın kapısının aralık olduğunu görünce tedirginleşti ve başını uzattı. Yatak boştu. Anna'nın geceliği yorganın üstünde duruyordu.

Hızla Jane'in odasına yöneldi genç adam. Oranın da boş ve dağınık olduğunu görünce odasına geri döndü, hızla giyinmeye başladı. Emily haklıydı demek. İki kadın o eve gitmişti. Redingotunun düğmelerini söylenerek iliklerken gözü pencereye takıldı. Hafif bir kızıllık vardı ileride bir yerde. Pencereye yaklaşıp gözlerini kısarak bakınca o kızıllığın Lean'lerin köşkünden geldiğini anladı ve paniğe kapıldı. Ev yanıyordu.

Koşarak merdivenlerden indi Ronald. Dışarı çıkarak ahırın bulunduğu tarafa yöneldi. Atlardan birini soluk soluğa eyerledi ve hızla üzerine atladı. Atın karnına çizmeleriyle dokundu. İleri doğru atıldı siyah hayvan.

At bahçe kapısının üzerinden atladı ve binicisinin yönlendirmesiyle ateşin olduğu tarafa koştu.

Ronald'ın gözleri kızıl bölgeden ayrılmıyordu. Yağmur, yangının şiddetlenmesini engelliyordu, ama içeride nelerin olduğunu bilemiyordu genç adam. Anna'nın ve Jane'in dışarıda olmalarını diliyordu. Sevgilisinin başına bir şey gelirse dayanamazdı buna.

Lean'lerin evinin bahçe kapısının da üzerinden atlayarak geçti at. Sonra durakladı ve şaha kalktı. Alevlerden ürkmüştü.

Ronald yere atladı ve eve ulaştı. Alevler pencerelerden yayılıyor, camlar gürültüyle parçalanıyordu. Çatının altında bir dizi halinde duran bronz heykelciklerin ürkütücü yüzleri, üzerlerine vuran kızıllıkla daha da korkunçlaşıyordu.

Kapıyı itip içeri daldı Ronald. Redingotunu çıkarıp salonu kaplayan alevlerin üzerine savurdu. Bir yandan da Anna'yla Jane'in isimlerini haykırıyor, alevlerin hışırtısı ve yanan eşyaların çıtırtıları arasında kendisini duymalarını ve karşılık vermelerini bekliyordu.

Alevlerden korunmaya çalışarak giriş katını boydan boya dolaştı. Ter içindeydi. Her odanın kapısını kavrulan bir ceset göreceği korkusuyla açıyor, bir şey bulamayınca da rahatlıyordu.

Üst kata çıkan basamaklar kor halinde dağılır ve çevreye yayılırken Ronald'ın kulağına çığlıklar geldi. Durakladı genç adam ve telaşla çevreye bakındı. Dualarla karışık boğuk haykırışların çok yakında olduğunu anladı. Anna ve Jane, yukarıda değil yakındaydılar.

Biraz daha kulak kabarttı ve kapılardan birinin yumruklandığını fark etti. Karşısındaki kapının sarsıldığını görünce o tarafa yöneldi. Kapının anahtarı üzerindeydi. Anahtarı hızla çevirdi genç adam ve kapıya yüklendi. Anna ve Jane geriye savruldular o anda. Ronald'ı görünce çığlıklar döküldü dudaklarının arasından.

Anna ve Jane'i kollarından kavrayarak dışarı çekti İngiliz. Alevler arasında kendilerine yol bulmaya çalışarak ilerlediler. Yanan eşyalar sağa sola saçıldıkça, alevler elbiselerini yaladıkça kadınların çığlıkları daha da yükseliyordu.

Sonunda kapıya ulaştılar ve yağmurun altına attılar kendilerini. Toprağın üzerine bitkin bir şekilde uzanarak yağmura teslim oldular.

"İçeride bir ceset var," dedi Anna kesik kesik öksürerek.

Ronald yerde sürünerek genç kızın yanına gitti ve sarıldı ona. "Kimin cesedi?"

Kararmış ve terli yüzünü elleriyle kapattı Anna. "İyi göremedim... Çürümüştü galiba... Her şey o kadar ani oldu ki..."

"Sandığın içindeydi... Çok korkunçtu..." dedi Jane ve sarsılarak hıçkırıklara boğuldu. Sinir krizi geçiriyordu.

Ayağa kalkan Ronald, gözlerini evin kapısına dikti. Alevler henüz sarmamıştı orayı. Pelerinini istedi Anna'dan.

Pelerinini uzatırken inlercesine mırıldandı Anna:

"Oraya girmeyeceksin, değil mi?"

Genç adam onu duymamışçasına koştu ve içeri daldı.

Tiz bir çığlık attı Anna ve doğrulmaya çalıştı.

Ronald, pelerine sarınarak alevlerin üzerinden atladı ve bodruma ulaştı. O anda salonun tavanından düşen avizenin parçalanma sesi sardı her yanı.

Sandığın kapağını hızla kaldırdı genç adam ve yüzünü buruşturarak cesede baktı. Ceset çürümeye yüz tutsa da onun Gerhard Ruge veya Otto Bauer olduğunu anladı.

Ansızın sarsıldı ev. Diğer avize de düşüp parçalanmış olmalıydı.

Bodrumdan çıktı Ronald ve alevlerin arasında bir geçit aradı kendine. Alevler kapı tarafını sarmış olsa da kızıllığın üzerinden atlayıp canını kurtarabilirdi. Alevlerin olanak verdiği oranda geriledi ve hızla koştu. Bedenini yalayan alevlerin üzerinden diğer tarafa atladı. Kapıdan çıkar çıkmaz tutuşan

pelerini fırlattı, redingotunu çıkarıp pantolonunun paçasındaki alevlere bastırdı.

Anna, Jane'in pelerinini kaptı o sırada ve sevgilisine yardım etti. Ateş parçalarını yok etmeyi başardılar kısa sürede.

"Artık her şey yağmurun insafına kaldı," diye mırıldandı Ronald ve diğerlerine döndü. "Bana anlatacak çok şeyiniz olmalı." Belirgin bir öfke vardı yüzünde.

Dönüş yolunda her şeyi anlattı Anna. Ronald, söylenerek dinledi onu. Jane ise hiç konuşmadı. Atın üstünde onların peşinden gelmekle yetindi sadece.

Köşke vardıklarında verandada oturan Emily karşıladı onları. Annesinin üzerine atılıp "Golem'i gördün mü?" diye sordu kız. "Ne anlattı sana?"

Cevap vermeden, kızına hıçkırarak sarıldı Jane ve birlikte içeri girdiler. Anna da sevgilisinin kollarından sıyrıldı, onları izledi.

Ronald atın yanına gitti ve burnunu okşadı. Hafifçe kişnedi at. Genç adam dizgini tuttu ve ahıra doğru ilerledi. İçeri girerken yanan eve çevirdi gözlerini. Yağmur, alevlerin yayılmasını yavaşlatmıştı, ama evin bir harabeye döneceği açıktı.

Ansızın bir at kişnemesi geldi Ronald'ın kulağına. Yanındaki at da hareketlenmişti.

Gözlerini karanlığa çevirdi genç adam ve çevreyi endişeyle taradı. Bir şimşek çaktı o anda ve ağaçların arasında bir at gözüne çarptı. Anlık aydınlıkta atın üzerinde binicisinin olduğunu da fark etti. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarparken yeniden bindi ata ve karanlığa doğru hızla sürdü.

Atını bazen yavaşlattı, bazen de hızlandırdı Ronald. İzlediği binicinin fazla uzaklaşamayacağını, er ya da geç onu

kıstıracağını düşünüyordu. Arnaldo'yla birlikteyken onlara silah çeken atlı vardı aklında. Belki de oydu gördüğü binici. Anna'yla Jane'in üzerlerine kapıyı kilitleyen ve evi ateşe veren de o olabilirdi. Tepesine binince anlayacaktı bunu nasılsa. Gözlerini ağaçlardan ve dar yollardan ayırmadan atı dörtnala sürmeye devam etti. Karanlık ve yağmur görüş alanını daraltıyor, şimşeklerin anlık ışığı altında birşeyler görmeye çabalıyordu. Diğer binicinin o anda neler yaptığını da merak ediyordu. Belki hızla kaçıyordu, belki de kuytu bir yerde gizlenmiş, ona tuzak kuruyordu.

Sık sık atından indi, çamurlu yolda nal izleri bulmaya çalıştı Ronald. Ezilmiş ve dağılmış çalılara, otlara bakarak esrarengiz binicinin yönünü belirlemeye uğraştı. Karışık izler arasında yeni yollar belirledi. Binicinin hâlâ korulukta olduğuna emindi. Geride bıraktığı izler ağaçlık arazinin dışına taşmıyordu. Açık arazide görülme endişesiyle burayı terk etmemiş olmalıydı atlı.

Sonunda gördü onu Ronald. Ağır ağır ilerliyordu yolun karşı tarafında. İzini kaybettirdiğini düşünüyordu anlaşılan.

Atını hızlandırdı İngiliz.

Diğeri arkasına baktı o sırada ve atı geri döndürdü.

Ronald, karşısındakinin ne yapmak istediğini algılamaya çalışırken binicinin kolu ileri doğru uzandı ve bir silah sesi duyuldu.

İngilizin atı ürkerek şaha kalktı. Diğer at da kişneyerek arka ayakları üzerine dikildi.

İkinci patlama sesiyle kendini yere attı Ronald ve bir ağacın gövdesini siper aldı. Kişneme ve tepinme sesleri arasında bir kurşun daha geçti yanından ve gerisindeki ağaca saplandı.

Hareket etmeden bekledi arkeolog. Saldırgan atından inmiş, bulunduğu tarafa geliyordu. Kurşun sesi karanlıkta bir kez daha yankılanırken haykırdı ve biraz daha yapıştı altındaki ıslak otlara. Vurulmuş numarası yapmak her zaman işe yarardı. Bunu denemekten başka çaresi de yoktu zaten.

Ayak sesleri yaklaşırken bir avuç çamur aldı İngiliz ve başına sürdü. Saldırganın ne kadar uyanık biri olduğunu bilemiyordu, ama çamuru kan zannedebilirdi karanlıkta.

Çok geçmeden çamura bulanmış çizmeler belirdi gözlerinin önünde ve sırtını tekmeledi. Soluğunu tutmaya devam etti o da. Saldırganın üzerine eğildiğini hissetti. Eldivenli elini sırtında dolaştırıyordu. Sonra yanında diz çöktü ve onu çevirmeye çabaladı iki elini kullanarak.

Atlının silahını bıraktığını tahmin etti Ronald. Tehlikeye aldırmadan ansızın döndü ve eliyle sert bir darbe indirdi karşısındakinin boğazına.

Tiz bir çığlık duyuldu ve yalpaladı saldırgan. Eli yere bıraktığı tabancaya gittiyse de geç kalmıştı. Rakibinin bileğine yapıştı genç adam ve diğer eliyle yüzüne üst üste iki yumruk salladı. Bir kez daha haykırdı karşısındaki ve Ronald, onun bir kadın olduğunu anladı. Sırtüstü yere düşen kadının üstüne atladı, yüzündeki atkıyı çekip aldı. Sofia Dobrev, korku dolu gözlerle baktı ona.

Ronald, toplu tabancayı yerden aldı ve kadına doğrulttu. Saldırganın o olduğuna inanamıyormuş gibi bir hâli vardı.

Bulgarın yüzündeki tedirginlik silindi birden ve gözlerinde ölümcül bir gülümseme belirdi. Kadındaki değişimin nedenini kavrayamadı genç adam. Kavradığı zaman da dünyası kararardı.

6

Kendine gelirken yanık ve is kokusu geldi Ronald'ın burnuna. Gözlerini açtığında da Lean'lerin bir kısmı çökmüş ve dumanlar arasmda soluk bir gölgeye dönüşmüş eviyle karşılaştı. Yangın, şiddetli yağmurun etkisiyle dışarıya fazla yayılmadan sönmüş, yine de evi harabeye çevirmişti. Yağmur durmuştu artık. Ağaçlarm yapraklarından ve dallarından damlalar düşüyordu sadece.

Yerinden doğrulmak isteyen Ronald, bir ağaca bağlı olduğunu fark etti. Kollarını hareket ettirip kurtulmak istediyse de bağlar bileklerini kesince vazgeçti.

"O kadınlarla birlikte yanmaman iyi olmadı," dedi bir ses.

Başını yana çevirince Ernest Malcolm'la karşılaştı İngiliz. Hemen arkasında da Sofia duruyordu.

"Demek evi siz yaktınız?" dedi Ronald. "Ne gerek vardı böyle bir şeye?" Zorlukla konuşmuştu ve bütün bedeni ağrıyordu.

Amerikalı, Ronald'ın karşısında durdu, parmaklarının arasındaki puroyu dudaklarına götürdü. "İşimizi tamamlayamadık," dedi dumanı dışarı verirken. "Yağmur ve kadınlar işimizi bozdular."

Sofia söze karıştı:

"Yine de kazanan biz olduk."

"Ama niçin?" Kelimeler zorlukla dökülüyordu Ronald'ın ağzından. "Ne gerek vardı böyle bir..."

Ronald'ın sözünü kesti Amerikalı:

"Otto'nun ölümünün açık bir gerekçesi olmalıydı dostum. Eğer cesedi herhangi bir yerde bulunsaydı Krupp şirketi ölümün cinayet olduğunu anlar ve işi kurcalardı."

"Niçin öldürdünüz onu?" Biraz daha kendine gelmişti Ronald. Konuşması düzelmişti.

Derin derin iç çekti Amerikalı. "Rekabet dostum, rekabet... Osmanlı ülkesi öyle cazip bir piyasa ki cinayet işlemek dâhil, uğrunda her şey yapılır. Önce Mauser şirketinin temsilcisi, sonra da Krupp şirketinin adamı... Kârlı bir iş değil mi?"

Şaşkınlıkla mırıldandı Ronald:

"Demek, Mauser'in temsilcisini de Konstantinopolis'te öldüren sizdiniz?" James'le Café de Paris'de otururken Spectatuer Oriental gazetesinde gördüğü haberi ve Arnaldo'yla trenle Buca'ya giderken karşılarında oturan Rum'un söylediklerini anımsadı o sırada.

"Smith and Wesson'un yöntemleri karşısında kimse duramaz, Mister Morgan. Vahşi batının ruhu içimizde yaşar.

Acımasız davransak da her tarafı kaynayan Osmanlı pazarını Mauser'in ve Krupp'un eline bırakamazdık. Üstelik Amerikan silahları elli yıl önce girdiler bu ülkeye. Belki bilirsiniz, bir zamanlar Amerika ile Osmanlı arasındaki ticaretin neredeyse tamamı silahlardan oluşuyordu. Almanlar gelince her şey değişti."

Başını salladı Ronald ve dişlerinin arasından mırıldandı:

"Herr Bauer hiçbir zaman Rodos'a gitmedi, değil mi?"

Ernest, Sofia'ya çevirdi gülümseyen yüzünü. Sonra Ronald'a dönerek "Rodos yolculuğundan söz edince planımı yaptım hemen," dedi. "Zaten önüne çıkana anlatıyordu bunu. O sırada öldürülürse yokluğundan kimsenin şüphelenmeyeceği belliydi. Krupp da bir şeyden şüphelenmeyecekti. Buraya kadar takip ettim onu ve gizlice eve girip işini bitirdim. Zaten bir gece gizlice girmiştim buraya. Nasıl öldüreceğimi, cesedi nereye saklayacağımı ve evi nasıl yakacağımı tasarlamıştım."

Başını geriye attı Ronald ve ağaca dayadı. "Demek, misyoner olduğunuz da bir yalandı," dedi alacağı cevabı bilerek.

İngilizin önünde çömeldi Ernest Malcolm. "Ülkeyi tanımak ve piyasayı öğrenmek için en iyi maske, misyonerlik maskesidir, değil mi? Ne de olsa misyonerler cirit atıyor bu ülkede. Kimse şüphelenmez. Otto bile yutmuştu bunu. Elbette siz de..." Konuşmasını tamamlarken dudaklarını yapmacık bir şekilde gererek gülümsedi.

Zihnini meşgul eden soruyu sordu Ronald:

"Herr Bauer niçin bu evde kalıyordu?"

"Mauser şirketinin temsilcisinin başına geleni öğrenince korkuya kapılıp bu evde gizlenmeyi tercih etmiş olmalı. Evet, Manoly Otel'den bu nedenle ayrılmıştır. Onunla sık sık birlikte olsam da soramazdım bunu, değil mi? O zaman onu

izlediğimi anlar ve şüphelenirdi. Üstelik o gizli polisle de rahatça buluşuyordu burada. Williams'ın köşküne de yakın burası. Akıllı davranmış doğrusu."

Kendini biraz daha toparlayan Ronald, "demek, Charles'ın yakınında olmak istiyordu," dedi mırıldanırcasına.

Soruya Sofia cevap verdi:

"Geceleri buluşup şu anlamsız simya konularını konuşuyorlardı aralarında. Hatta incelemesi için şu garip kılıcı da vermiş ona." Konuşmasını tamamladıktan sonra arabanın yanına gitti ve elinde bir kılıçla geri döndü. "Charles Williams'tan bir anı... Ne yazık ki Otto kılıcı geri veremeden öldü zavallı İngiliz."

Tapınak Şövalyelerinin ve Gül Haçlıların sembolleriyle süslü kılıca bakarken ortaya bir zoka attı Ronald:

"Charles Williams'ı niçin öldürdünüz? Ne silahlarla, ne de silah ticaretiyle ilgisi vardı onun. "

Bir kahkaha attı Ernest. "İngiltere, Osmanlı'ya silah satmak için fırsat arıyordu. Bu yüzden Royal Small Arms Factory'nin birkaç memurunu Konstantinopolis'e gönderdiler. Babıâli'den ayrılmıyorlardı adamlar. Ben de peşlerindeydim. Bir akşam Pera'da dolaşırken onlardan birini yabancı bir adamla gördüm. Bir meyhanede içip duruyorlardı ve çok samimiydiler. Simirna'ya gelince o yabancının Charles Williams olduğunu anladım. Böylece onun da Kraliyet Küçük Silahlar Fabrikasının gizli adamlarından birisi olduğunu sandım. Sonradan yanıldığımı anladım ama..."

Adamın konuşmasını kesen İngiliz öfkeyle haykırdı:

"Demek, *sandınız*, öyle mi? Kafanızda anlamsız bir şey kurdunuz ve bu yüzden öldürdünüz onu. O gördüğünüz, Sör Williams'ın eski bir arkadaşıydı ve İngiltere'den dönerken

gemide tesadüf eseri karşılaşmıştı onunla. Bayım, siz doğuştan katil ruhlusunuz."

"Böyle şeyler olabilir," dedi diğeri kayıtsız bir şekilde omuzlarını silkeleyerek. "Ama sizin çok şanslı olduğunuzu kabul etmeliyim."

Bir süre adamın ne demek istediğini anlamak için düşündü Ronald ve ansızın patladı:

"Arnaldo'yla birlikteyken üzerimize ateş eden, gece evime giren de sizdiniz, değil mi?

Aldırmaz tavrını sürdürerek ellerini iki yana açtı Amerikalı. "Zavallı Otto'yla evinize geldiğimde masanızda o fabrikanın ürettiği bir silah gördüm. Sizin de o şirketin adamı olduğunuzu düşündüm. Charles'la da çok içli dışlıydınız. Hemen takıldım peşinize. Ne de olsa, silaha silahla karşılık vermek gerekir. Ancak bastonunuzu ve içindeki gizli kılıcı çok iyi kullandığınızı itiraf etmeliyim. Arabanın kapısından üzerime fırlatırken de evinizde kılıç olarak kullanırken de çok başarılıydınız. Evinize keşke biraz daha geç dönseydiniz ve sizinle hiç karşılaşmasaydım. Ancak iyi bir mücadele oldu aramızda, değil mi? Siz peşime düşünce Sofia da silaha sarılmak zorunda kaldı. Ucuz kurtuldunuz elimizden."

Acı acı tebessüm etti Ronald. "Benim silahlarla işim olmayacağını bilmeliydiniz. İnsanlığın kardeşliği için çalışıyorum ben."

"İdeallerinizi artık öbür dünyada gerçekleştirirsiniz," dedi Ernest ve tabancasının topunu çevirdi.

Merakla atıldı İngiliz:

"İngilizlerden şüphelendiğinize göre James Brooke'u da denize iten siz olmalısınız. Yanılıyor muyum?"

"Evet, haklısınız... O da şüpheliler listemdeydi. Gerçi hakkında somut bir kanıt yoktu elimde, ama işimi şansa bırakamazdım." Tabancasının namlusunu düşünceli bir şekilde çenesinde dolaştırdı. "Bir tek Alain Terrail hakkında bilgi elde edemedim. Bana kalırsa, o bir casus. Almanların ne işler kurcaladıklarını anlamak için uğraşıyor. Ancak bunu araştıracak yeterli zamanım yok artık. Bir an önce ayrılmalıyım şehirden. Küçük Asya'daki karışık bölgelere gidip silahlarımızı tanıtmalıyım. Konstantinopolis'e dönünce de paşalara söz edeceğim silahlarımızdan."

Dişlerini sıkarak yüzünü buruşturdu Ronald. "Kan akıtmaktan başka şey düşünmeyen bir alçaksınız siz!"

"Bu kadar duygusal olmayın. Herkesin silah peşinde koştuğu bir dünyada köşeme çekilip bekleyemem."

Bağlarından kurtulmak istercesine hareketlendi Ronald. "Bir sorum daha var... O gizli polisi öldüren de siz miydiniz?"

Derin bir nefes aldı Amerikalı ve isteksiz bir şekilde mırıldandı:

"Rıza Kerim, eski silah arkadaşlarının yardımıyla Otto'yu önemli isimlerle görüştürmeye hazırlanıyordu. Yıldız İstihbarat Teşkilatı'yla da bağlantı sağlayacaktı. Bunları nereden öğrendiğimi soracak olursanız, aynı öneriyi ben de yapmıştım ona. Daha fazla komisyon teklif edince Herr Bauer'le yaptığı bütün görüşmeleri anlattı bana. Ondan öğrenemediklerimi de sevgili Sofia söyledi." Bir an duraksadı ve purosunun koruna baktı. Devam etti sonra: "Öğreneceğimi öğrenmiştim artık ve Otto hakkındaki şüphelerimin doğru olduğunu anlamıştım. Bundan böyle Rıza Kerim'in yaşamasına gerek yoktu. Üstelik aç gözlünün tekiydi. Ayrıca silahlarla ilgili kitaplar alıyor ve sorular soruyordu durmadan. Yeniden Otto'nun tarafına

da geçebilirdi. İş hayatında risk almak önemlidir, ama böyle konularda değil."

Sofia adamın koluna girdi. "Artık Sör Morgan'ı diğerlerinin yanına göndermenin zamanı gelmedi mi?" Kılıcı elinde sallıyordu.

"İkili oynamakta üzerinize yok..." diyerek kadını süzdü Ronald. "Yoksa üçlü mü demeliydim?"

Başını geriye atarak bir kahkaha savurdu kadın. Topuzu bozuldu o sırada ve saçları dağıldı. "Zavallı Tevfik'i kastediyorsunuz, değil mi? Otto onunla ilişki kurmamı ve ağzını aramamı istemişti. Çevresi geniş bir subaydı ne de olsa. Ben de kollarımda ısıtarak konuşturdum onu. Bu işler hep böyledir."

"Öğrendiklerini de Ernest'e anlatmışsındır mutlaka," diyerek kadının sözünü kesti beriki. Gergin bir gülümseme vardı yüzünde.

Aldırmadan devam etti Sofia:

"Aslında onu öldürmek gibi bir niyetimiz yoktu. Ama kıskançlık damarı tutmuştu ve rakıyla yıkanmış olarak üzerime gelmişti. O anda Ernest, Rodos'ta Otto'yla kalacağımız yeri öğrenmek üzere eve geldi ve sonrasını tahmin edebilirsiniz."

"Neyse, bunları bırakalım artık," dedi Ernest. Purosunu yere fırlatmış, tabancasını beline sokmuştu konuşurken. "Otto'yu sandığından çıkarıp yatak odasına taşımam gerek. Ondan geriye pek bir şey kalmamıştır, ama kavrulmuş da olsa sevgilisiyle aynı yatakta olsun yeter."

Sofia geri döndü ansızın. "Sevgilisi mi?" dedi yılan gibi tıslayarak ve kılıcı adama doğru çevirdi.

Ernest, sert bir yumruk attı kadının yüzüne. Sofia yere kapaklanırken de kadının boğazına yapıştı ve bütün kuvvetiyle sıktı.

Kadının çırpınışlarına ve haykırışlarına daha fazla dayanamadı Ronald. Dişlerini sıkarak gözlerini kapattı.

Cansız yatan kadının üzerinden kalkarken "onu elde etmek çok kolay olmuştu," dedi Amerikalı. "Kurtulmak da öyle oldu. Her paragözün sonu böyledir işte. Susturma kuralını bozmamak gerek." Ronald cevap vermeyince gözlerini kadından ayırmadan devam etti: "Bunu yatak odasına taşımak kolay.. Bakalım, kömüre dönmüş Otto'yu nasıl sırtlayacağım. Evi yeniden yakmak için de çok uğraşacağım." Sofia'nın elinden düşen kılıca bir tekme attı o sırada.

Alaycı bir sesle mırıldandı İngiliz:

"İtiraf etmeliyim ki işlediğiniz cinayetleri bir tiyatro oyunu gibi göstermekte üstünüze yok. Acaba bu oyunda benim rolüm ne olacak?"

Elini çenesine götürdü Amerikalı. "Bakın bunu düşünmemiştim işte... Sizi de öldüreceğim ama..."

"Sofia'nm gizli sevgilisi rolünü oynayabilirim. Beni kurşunlayın ve tabancayı Herr Bauer'in eline tutuşturun. Tabii, geride kalan el bulabilirseniz... Neyse, oyuna göre Herr Bauer beni sevgilisiyle yakalamıştır ve kurşunları üzerime boşaltmıştır. Bu arada ben de onu vurmuşumdur. Ne dersiniz?"

"Shakespeare'in ülkesinden geldiğiniz nasıl da belli. Harika bir düşünce... Krupp'un adamlarını şüphelendirecek hiçbir şey olmayacak böylece." Tabancasını çekip genç adamın göğsüne doğrulttu.

O anda bir gölge belirdi karanlıkta ve elindeki taşı Amerikalıya doğru fırlattı. Sağ şakağına çarpan iri taşla sendeledi

adam. İkinci taşı da alnının tam ortasına yiyince yere kapaklandı.

Şaşırarak gözlerini taşların geldiği tarafa çevirdi Ronald.

Bahçe duvarının gerisinden fırlayan Anna, hızla Ronald'ın yanına geldi ve bir bıçak darbesiyle bağları kopardı.

Ernest doğruldu o sırada ve çamura düşen tabancasına uzandı. Ağzından küfürler saçılıyordu.

Ronald daha atik davrandı. İleri atılarak yerde duran kılıcı kabzasından kavradı ve adama doğru savurdu. Koluna saplanan çeliğin etkisiyle sırt üstü düştü adam ve acıyla haykırdı.

Arkeolog, Anna'ya uzakta durmasını söyledi ve Ernest'in başına dikildi. Kılıcı hızla geri çekerken bir çığlık daha attı Amerikalı ve iki büklüm oldu.

İngiliz, kılıcın sivri ucunu Ernest'in göğsüne dayadı ve "Shakespeare'in eserleri hep trajik bir sonla biter," dedi alaycı bir sesle. "Siz de trajik hikâyenizi polise anlatırsınız artık. Umarım karakola gitmek için arabanızı kullanmamıza izin verirsiniz."

Üstü üste küfürler savurdu Amerikalı.

Ronald, sert bir yumruk savurdu Ernest'in yüzüne. Sırt üstü düştü adam ve hareketsiz kaldı.

İngiliz, kılıcın üzerindeki çamuru ve kanı ceketine sürterek temizledi. Henry Rowley ve Hugh Ector geldi o anda aklına. Şövalyelerin birbirlerine emanet ettikleri ve korudukları kılıç, yüzyıllar sonra bir kez daha adaleti gerçekleştirmişti.

Anna, sevgilisinin yanına geldi. Sıkıca sarıldı genç adama ve titreyen sesiyle mırıldandı:

"Ata binip uzaklaştığını fark edince çok merak ettim seni. Bir tehlike sezdiğini ve yeniden buraya geleceğini düşündüm." Mutfaktan bıçağı kapar kapmaz da peşine düştüm."

Ronald, parmağındaki Osiris yüzüğüne gözlerini dikerken Anna'nın parmağındaki İsis yüzüğüne de baktı ve kızın kulağına fısıldadı:

"Tanrı Set, tanrı Osiris'i öldürür, bedenini parçalara ayırır ve kimse bulamasın diye her yere dağıtır. Ancak tanrıça İsis, akıllı davranır, parçaları bulup onu yeniden hayata kavuşturur. Eski Mısır'ın bu efsanesini çok severim."

"Ben de senin İsis'inim," diyerek kıkırdadı genç kız. "Ne de olsa seni ölümden kurtardım."

"Her efsane bir gerçeği yansıtır," dedi Ronald ve dudaklarını, sıkıca sarıldığı kızın kızıl dudaklarına götürdü.

Yağmur yeniden başladı o sırada.

Yakınlarda bir yerden bir şahin havalandı.

7

Bellonci'lerin köşküne giden taşlık yolun iki tarafına meşaleler sıralanmıştı. Köşkün pencerelerine renkli ışık saçan fenerler asılmıştı.

Bahçenin ortasında belden yukarısı çıplak, cüsseli bir adam, ayakta duruyordu. Elindeki meşaleden yayılan alevi ağzına götürüyor ve kalın dudaklarının arasında yok ediyordu.

Kameriyenin altında bağdaş kurmuş sarıklı, parlak yelekli, şalvarlı ve rengârenk çarıklı adamlar, kendilerinden geçmişçesine ellerindeki bendirlere, teflere vuruyorlardı.

Tül peçeli ve ipek şallı rakkaseler, kıvrak danslarıyla davetlileri karşılıyorlardı. Parmaklarının arasındaki zillerin şakırtısı, konukların nidalarına karışıyordu.

Ronald, kolunu Anna'ya uzattı ve "doğrusu, çok güzel bir karşılama," dedi.

"Octavia böyle gösterileri iyi becerir," diyerek karşılık verdi genç adamın koluna giren Anna.

"Belki düğünümüzü de o organize eder."

Eldivenli elini alnına vurdu Ronald. "Düğün dedin de aklıma geldi... Annemden telgraf aldım bu sabah. Nisanın yirmisinde burada olacaklar."

"Sevindim," dedi genç kız. "Çok merak ediyorum onları."

"İyi anlaşacağınıza eminim."

"Bakalım, göreceğiz," dedi diğeri derin derin iç çekerek.

Işık selinin arasından geçip büyük salona yöneldiler.

Ronald, Tapınak Şövalyesi kostümünün içindeydi. Üzerinde kırmızı haç olan beyaz pelerini çizmelerine kadar uzanıyordu.

Anna ise İsis gibi giyinmişti. Yere kadar uzanan siyah elbisesinin omuzları açıktı. Başında iki boynuzun arasında güneşin yer aldığı taç vardı. İnce belini saran kuşağa kulplu haç iliştirmişti. Siyah rengin egemen olduğu göz makyajı çok çarpıcıydı. Eski Mısır'dan çıkıp gelmişti sanki.

Kapının iki yanındaki sütunların önünde Bedevi gibi giyinmiş iki adam duruyordu. Bellerindeki kalın kuşaktan palaları sarkıyordu. Anna ve Ronald onları geçtikten sonra Octavia ve Arnaldo Bellonci'yle karşılaştılar.

"Nihayet, beklediğimiz gece geldi," derken Anna'yı kucakladı genç kadın. Uzun kırmızı elbisesi, külahı andıran süslü şapkası, ipek tülü ve boynundaki gerdanlıkla Ortaçağ'ın soylu İtalyanları gibiydi.

Arnaldo da geçmişin İtalyasından seçmişti kostümünü. Başındaki miğferi ve göğsündeki parlak zırhıyla bir asker gibiydi. Zırhın üstüne bir kartalı gösteren arma işlenmişti.

"İçeri girin ve eğlenmeye başlayın," dedi Anna'nın elini öptükten sonra.

Kolkola içeri girdiler sevgililer.

"Kimseyi tanımak mümkün değil," dedi Ronald.

"Ee, maskeli balo bu."

Askerler, yeniçeriler, büyücüler, krallar, kraliçeler, sultanlar, saray soytarıları, korsanlar, canavarlar doldurmuştu kristal avizelerin aydınlattığı salonu. Çeşit çeşit maskeler takmışlardı yüzlerine. Gerçekten de kimin kim olduğunu anlamak mümkün değildi. Anna ve Ronald tahmin yapmaya çalıştılarsa da sonra vazgeçtiler.

Şöminenin yanında oturan bir kemancı ve piyanist, İtalyanca şarkılar söyleyen genç bir kıza eşlik ediyorlardı. Hizmetçiler içki kadehleriyle dolu tepsilerle davetlilerin arasında dolaşıyorlardı. Konuklardan bir kısmı da açık büfenin çevresinde kümelenmişti. Keyifli kahkahalar çınlatıyordu her yanı.

Birisi pelerinine asılınca arkasını döndü Ronald. Beyaz elbiseler içinde, omuzlarında kanatlar olan bir periyle karşılaştı.

"Sizin düğününüz de böyle mi olacak?" diye sordu peri.

"Emily, sen misin?" diye sordu arkeolog.

Gülümseyerek başını salladı küçük kız. "Bir an önce evlensek de herkes sussa artık," derken gülümsedi Ronald. "Bir bakarsın..." Birden sustu ve kalabalığa döndü.

Dikkatle adamı süzdü Anna. "Neye bakacağız, sevgilim?" diye sordu kinayeli bir sesle.

Aldırmaz göründü diğeri. "Yok canım... Öyle konuştum işte," diyerek bozuntuya vermeden kestirip attı.

Adamın kolunu kavradı kadın. "Ne kastettiğini hemen söyle Ronald." Kelimelerin üzerine basarak emredercesine konuşmuştu.

Kaçış olmadığını anlayan Ronald, "canım bir bakarsın bir cinayet daha işlenir ve ben..." diyerek ağzında laf geveledi beriki.

İşaret parmağını sevgilisine doğru salladı Anna. "Bunu aklımdan çıkar ve dedektifliği unut... Artık ölülerle tek ilgin kazı yerlerindeki mezarlarda yatanlar olacak."

"Başüstüne sevgilim," dedi genç adam ve Anna'nın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Hiç merak etme."

O anda Emily'nin kendilerini süzüp kıkırdadığını gördü Ronald. Maskesini kaldırıp küçük kıza göz kırptı. Ardından sevgilisini kucakladı.

Anna, kollarını adamın boynuna dolarken kurnaz bir tavırla mırıldandı:

"O göz kırpmanın anlamı, *ben kendi bildiğimi okurum* demekse çok yamlıyorsun sevgilim."

Elinde olmadan haykırdı Ronald:

"Arkanda da mı gözlerin var senin!"

"Tanrıça dediğin her şeyi görür," dedi diğeri. Anlamlı bir gülümseme vardı yüzünde.

Kahkahalar atarak sarıldılar birbirlerine.

Emily, melek kanatlarını çırparak çevrelerinde koşmaya başladı.

İzmir, Temmuz, 2011

SİMİRNA CİNAYETLERİ

"DÜELLO"

SUPHİ VARIM

"Tuhaf şeyler oluyor! Ardı ardına esrarengiz cinayetler! Açıklanması güç ilişkiler! Hepsi bir yumak gibi! Hatta olayların tamamının on dokuzuncu yüzyılın sonlarında geçmesine rağmen, hepsinin kökleri Ortaçağ'da. Tapınak Şövalyeleri ve Gül Haçlıları karışıyor her şeye. Hem de nerede? Deniz kokan İzmir'in karanlık sokaklarında! Ortalıkta faytonlar, kupa arabaları koşuşturuyor! Bu cinayetlerin yazarı Suphi Varım, büyülü kelimelerle kanınızda dolaşmaya artık başlamış, usul usul zihninizi de ele geçiriyor. Yapacak bir şey yok, siz de onun dedektifinin peşinden... Soluk soluğa! Aman dikkat!

405136
BAL

9 786054 708331

dedalus

roman: 3

www.ded

1 147000 38063

Kapak Fotoğrafı: Erdal ÇOBAN